சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - 4

ஔவையார்

கழக வெளியீடு

கழக வெளியீடு: ௲௪௪

சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை-IV

ஔவையார்

ஆசிரியர்:

புலவர் கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.,

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.,
திருநெல்வேலி-6. சென்னை-1.

1963

Ed 1 Feb, 1953
Reprints: Nov 1956, Oct 1963

O31,IAAw
K3

Sangath Thamizh Pulavar Varisai—Book IV

AUVVAIYAR

Paari Achakam, Madras-1.

பதிப்புரை

சங்ககாலத்துப் பெண்மணிகள் பலர் கல்வி கேள்வி வீரப்பண்பு முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் சிறந்திருந் தனர். ஒரு நற்றாய், தன் மைந்தனை வேல் கைக்கொடுத்துப் போர்முகத்துக்கு அனுப்புவளாயின், அவள்தன் வீரத் தறுகண்மையை யாதென்பது?

இத்தகையாள் போன்ற அக்காலப் பெண்களுள் தலை மணியாகத் திகழ்ந்தவர் ஔவையாராவர். இவர் தமக்கென வாழ்ந்தாரில்லை; தமிழுக்காக அரசுமுறைக்காக நாட்டு ஆக்கத்துக்காக அறமுறையைப் பரப்புதற்காக வாழ்ந்தவர். இச் சிரிய இவர் தம் நற்பண்புகளை அவர்தம் பாடல்களே நமக்கு அகச்சான்ருகக் காட்டுகின்றன.

இவர் தம் மக்கட்பண்பின் மாண்பையறிந்தே பேரரசர் களும் குறுநில மன்னரும் வள்ளல்களும் அறிஞரும் பிற ரும் போற்றிப் பாராட்டினர். இவ்வகை மாட்சிமிக்கவரான ஔவையார் வாழ்க்கை வரலாறு நம்மனோரால் நன்கறிதற் கியலாததாய் அவர் தம் வரலாற்றில் பொய்யொடுமிடைந்த மாசு மண்டிற்று. அப் போக்கை அவர்தம் பாடலாகிய அகச்சான்றென்றே கொண்டு நெடுநுகத்துப் பகல்போல நடுநின்ருய்ந்து செப்பமான அரிய நூலாகப் புலவர், திரு. கா. கோவிந்தனவர்கள் ஆக்கித் தந்துள்ளார்கள்.

இந் நூலை நன்முறையில் பதித்துச் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் நான்காவதாக வெளியிட்டுள்ளோம். இவ்வரிசை நூல்களையும் தமிழ்கூறு நல்லுலக மக்கள் வாங்கிக் கற்று நற்பயன் எய்துவார்கள் என நம்புகின்ருேம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

ஔவையார்

க. தோற்றுவாய்

உலக நிகழ்ச்சிகளை உற்று நோக்கின், முற்றிலும் மாறுபட்ட இரு பொருள்கள், ஒன்றையொன்று இன்றியமையாதனவாய் இணைந்து தொழில் புரிவதாலேயே, உலக வாழ்வு, வளமுற்று இன்பம் பெருகி இயங்குகிறது என்ற உண்மை உணரப்படும். அறிவுருவாகிய உயிரும், அறிவில்லா உடலும் மாறுபட்டனவே என்றாலும், அவை ஒன்றையொன்று இன்றியமையா நிலையில் ஒன்றுபடுவதாலேயே நம் வாழ்க்கை நடைபெறுகிறது. நுண்பொறிகளை ஆக்கித் தரும் அறிவுநூல் கைவரப்பெற்ற அறிஞரும், அந் நுண்பொறிகளை இயக்கும் கல்லா மக்களும் முற்றிலும் மாறுபட்டவரே எனினும், அவர் இருவரும் ஒன்றுபட்டு உழைப்பதனாலேயே, உலக மக்கள் வாழ்வு வளம் பெறுவதைக் காண்கிறோம். சட்டக்கலை தேர்ந்த நீதியாளனும், படை பல பயின்று பெற்ற உடல் வலியுடையானும் முற்றிலும் மாறுபட்ட நிலையினரே எனினும், முன்னோன் மொழிவதைப் பின்னோன் ஏற்று நடப்பதாலேயே உலகில் அமைதி நிலவக் காண்கிறோம். அவ்வாறே, "இருவேறு உலகத் தியற்கை திருவேறு, தெள்ளிய ராதலும் வேறு," என்பதற்கேற்பக் கல்வியும், செல்வமும் மாறுபட்ட பண்புடையனவே என்றாலும், கல்வியாளன் காட்டிய வழியில், செல்வம் உடையோன் செல்வதனாலேயே, உலக மக்கள் உயர்நிலை பெறுதலும் கூடும். ஆகவே, எந்த நாட்டில், எந்தக் காலத்தில், மிகுந்த கல்வியும், திரண்ட செல்வமும் ஒருங்கே பெருகி மண்டிக் கிடக்கின்றனவோ, அந்த நாடு

ஒன்றுதான், அக்கால நாடுகளுக்குள்ளே, நாகரிகத்தின் நடுநாயகமாய் விளங்கும் என்பது தெளிவு.

கல்வியும் செல்வமும் சிறக்கப்பெற்ற நாட்டில், செல்வர் சொல்வழி கல்வியாளர் செல்லுதல் இன்றி, கல்வியாளர் காட்டிய வழியே செல்வம் படைத்தோர் செல்லுதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான், அந்நாடு நல் வாழ்வின் இருப்பிடமாய் அமையும். கண்ணும் காதும் முதலாயின, ஒன்றன் நன்மை தீமைகளைப் பிரித்தறியும் உணர்வுடைய அறிகருவிகளாம்; கையும் காலும் முதலாயின அவ்வுணர்வு அற்றுத் தொழிலாற்றுவதற்கென்றே தோன்றிய தொழிற் கருவிகளாம். கண்ணும் காதும் முதலாய அறிகருவிகள் அறிவித்தவாறே, கையும் காலும் ஆகிய தொழிற்கருவிகள் தொழில் ஆற்றினுல்தான் உடலிற்கு ஊறு நேராது. அவ்வாறின்றிக் கையும் காலும் செய்யும் அவ்வளவு தொழிலையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவே, கண்ணும் காதும் உள்ளன என்று கொண்டு இயங்குவதாயின், உடல் அழிவது உறுதி! உறுதி! முக்காலும் உறுதி! சென்ற விடத்தால் செலவிடாது தீது ஒரீஇ, நன்றின்பால் உய்ப்ப தன்றோ அறிவு. இவ்வாறே நாட்டின் நல்வாழ்வு நடைபெற வேண்டுமாயின், ஏவும் வினைமுதல் கல்வியாளராகவும், இயற்றும் வினைமுதல் செல்வராகவும் அமைதல் வேண்டும்.

நம் தமிழகம், பண்டு பெருமைக்குரிய நாடாக விளங்கிற்று என்றால், அதற்குக் காரணம், அக்காலத்தில் அறிவன அறிந்த அறிவுடையோராய புலவர் சொல்வழி, அக்கால அரசர்களும், பிறசெல்வர்களும் பின்பற்றி நடந்தனர் என்பதே; ஆகவே, ஒரு நாடு வாழ்வதும், தாழ்வதும் அந் நாட்டுச் சான்றோர் வாழ்வதாலும் தாழ்வதாலுமே யாம் என்பது தெளிவு. "எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்; அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே" என்றார் ஔவையார். "சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே" என்றார் பிசிராந்தைப் பெருந்தகையார். "வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே; நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாகலான" என்றார் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியர். "தக்காரும், தாழ்விலாச்

செல்வரும் சேர்வது நாடு;" "பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம்; அதுவின்றேல், மண்புக்கு மாய்வது மன்" என்றார் திருவள்ளுவர்.

இவ்வுண்மையை உணர்ந்தனர் அக்காலத் தமிழ்நாட்டு அறிஞரும், அரசரும்; ஆகவேதான் அக்கால அறிஞர்கள் தம் வயிற்றுப்பாட்டிற்கு வழிகாண்பதே வாழ்க்கை; அதற்காகப் பிறரைப் பாடிப் பிழைப்பதே தம்தொழில் என்பதை மறந்து, தவறு கண்டவழி, அத் தவறு செய்தான் அந் நாடாளும் அரசனே யெனினும், அவன் அரசன்; தமக்கு வேண்டும் பொன்னும் பொருளும் அளித்துப் புரப்பவன்; ஆகவே, அவனைக் கடுஞ்சொல் கூறிக் கண்டிப்பதா என எண்ணாது, இடித்துக்கூறித் திருத்துவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். அரசரும், அவர்கள் அண்டிப்பிழைக்க வந்தவரேயன்றி, அறிவூட்ட வந்தவரன்று என்று கொள்ளாது, அவர் அறிவிற்கு அஞ்சி, அவர் ஆட்டியவாறு ஆளுவதே அரசர்க்கு அழகு எனக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

புலவர் வழி காட்ட, அவ்வழியே அரசர்கள் சென்ற காரணத்தால்தான், செந்தமிழ்நாடு, சீரும் சிறப்பும் செழிக்கப், பாரோர்போற்றும் பெருநிலையுற்றுத் திகழ்ந்தது. பாடல் புனைவது ஒன்றே பாவலர் தொழில் என்று கருதி அடங்கியவர்கள் அல்லர் அப் புலவர்கள். அரசர்கள்பால் சென்று அறிவூட்டும் பணியினை மேற்கொண்ட அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கான வேறு தொழில் களையும் மேற்கொண்டேயிருந்தனர். இளந்தச்சனார், பெருந்தச்சனார், பொற்கொல்லன் வெண்ணாகனார், இளம் பொன் வணிகனார், அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார், கூலவாணிகன் சாத்தனார், மருத்துவன் தாமோதரனார், மதுரைக் கணக்காயனார் என அப் புலவர்களுக்கு வழங்கும் இப் பெயர்களே அவ் வுண்மையை மெய்ப்பித்தல் காண்க. பாடிப் பிழைப்பதையே பிழைப்பிற்காம் வழியெனக் கொள்ளாமல், தமக்கென ஒரு தொழிலை வரைந்து கொண்டு வாழ்வு நடாத்தியதோடு, காவலர்க்குத் துணை

யாய்க் கருத்துரை பல கூறுவதைக் கடனாகவும் கொண்டு வாழ்ந்த அப் பழந் தமிழ்ப் புலவர் வாழ்க்கை வரலாறு, இக்காலப் புலவர்க்கும், 'அறிவு கூறும் உரிமை அற்றவர் புலவர்' எனக் கருதும் அரசியல் தலைவர்க்கும் வழிகாட்டி யாய் நின்று வாழ்விக்குமாக.

நாம் யாருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றோமோ, அவர்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தே வாழ்ந்தவராவர். ஒருவர் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிவிக்கும் வாயில்களாய் இருப்பன ஒன்று: தங்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தாங்களாகவே எழுதி வைத்திருக்கும் தம் வரலாறுகள் (Autobiographies), இரண்டு: தங்கள் வாழ்க்கையின் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளைத் தாங்களாகவே எழுதி விட்டுச் சென்ற நாட்குறிப்புக்கள் (Diaries), மூன்று: அவர்கள் காலத்தே வாழ்ந்து அவர்களோடு பழகியோர் சிலர் எழுதி வைத்த அவர் வரலாறுகள் (Biographies); ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட இவையே, ஒருவர் வரலாற்றை உள்ளவாறு அறிய உதவும் வரலாற்றுச் சான்றுகளாம். இவற்றுள் ஒன்றும் இல்லா விடத்தே, அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தே வாழாது போயினும், அவருக்குப் பிற்பட்ட, ஆனால் அவர்க்கு மிகவும் அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்த சிலர், அவர்பற்றி முன்னோர் கூறக் கேட்டனவற்றைக் குறித்து வைத்தனவும் வரலாற்றுத் துணையாம் இயல்பினவே ஆம்.

ஆனால், இங்கு நாம் அறிய விரும்பும் புலவர் தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிவிப்பதில் மேற்கூறியன துணை புரிகின்றனவா எனில் இல்லை என்றே கூறலாம். புலவர்கள், தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை வகைதொகையாக எழுதி விட்டுச் சென்றாரல்லர்; அவர் காலத்தே வாழ்ந்த வேறு பிறரும் அவரைப்பற்றி எழுதி வைக்கத் தவறி விட்டனர்; அவர் காலத்திற்கு அண்மையான பிற்காலத்தே வாழ்ந் தோரில் யாரேனும் அவர் பற்றிக் குறித்து வைத்தனரா எனின், அதுவும் இல்லை. இப்போது நமக்குக் கிடைக்கும் சான்றுகள் எல்லாம், புலவர்கள் அவ்வப்போது எழுதி

விட்டுச்சென்ற சில பாடல்களும், அப் புலவர்களுக்கு, மிக மிகப் பிற்பட்ட காலத்தே வாழ்ந்த யாரோ சிலர், அவர் பற்றி எழுதிவைத்த சில வரலாற்றுப் பாடல்களுமே ஆம். புலவர்கள் எழுதிவைத்த பாடல்கள் முழுதும் அவர்தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிவிக்கும் இயல்பினவா எனின், அதுவும் இல்லை; அவர் பாடிய பாடல்கள் எல்லாம் இருவகையுள் அடங்கும்: அகத்துறைப்பாடல்கள், புறத்துறைப்பாடல்கள் என. முன்னவை முழுதும் யாருடைய வரலாற்றையும் சிறப்பாகக் குறிப்பதின்றிப் பொதுவாக, அக்கால ஆண், பெண் கூடிவாழும் வாழ்க்கைவகையினை வகுத்துரைப்பனவாம்; ஆதலின் அவை புலவர்வாழ்க்கையை வகுத்துரைக்கத் துணைபுரிவன அல்ல; புறத்துறை தழுவிய பாடல்களே புலவர் தம் வாழ்க்கையினைக் காண்பதில் ஓர் அளவு நமக்குத் துணை புரியும் இயல்பின என்றாலும், அவை தாமும், புலவர் வாழ்க்கை ஒன்றையே விளங்க உரைக்க வந்தன அல்ல; அக்காலப் பேரரசர்களையும் சிற்றரசர்களையும் கண்டு, அவர் அளித்த பரிசில் பெற்ற மகிழ்ச்சியால், அவரைப் பாராட்டியும், அவரிடையே குறைகண்ட விடத்துக் கடிந்து கூறித் திருத்தியும் பாடிய பாடல்களேயாம். ஆகவே, அவை அப் புலவர் தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை விளக்குவதினும், அவ்வரசர் தம் வரலாற்றையே பெரிதும் விளக்கிச்செல்லும் இயல்பினவாய்த் தோன்றுகின்றன. என்றாலும், அரசர் பற்றிக் கூறும்பொழுது, அவ்வரசரோடு அப் புலவர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் சிலவற்றையும் குறிக்கின்றன. ஆதலின், அப் புலவர் வரலாற்றை அறிவதில், அவை நமக்கு ஓரளவு துணைசெய்கின்றன என்பது உண்மையே எனினும் அவை, அவர் வரலாறு அனைத்தையும் அறிவிக்கும் ஆற்றல் உடையன ஆகா.

இனி, புலவர் தம் வரலாறு பல தலைமுறைவரை ஒருவர் கூற, மற்றவர் கேட்பது என்ற முறையிலேயே அறியப்பட்டு வந்ததாதலின், அம்முறையால், அவர் தம் உண்மை வரலாற்றுள் உள்ள பகுதி விடப்பட்டும், இல்லாத பகுதி இணையப்பெற்றும், ஒன்று பிறிதொன்றாகத் திரிக்கப்பெற்

றும், ஒருவர் வரலாறு மற்றொருவருடையதாக மாற்றப்பட்டும் இருத்தல் இயல்பே; ஆதலின், காதுவழிச்செய்தி (Hear-ay evidence) யாய இச் சான்றுகளைப் புலவர் தம் வரலாற்றை அறிவிக்கும் உண்மைச் சான்றுகளாகக் கொள்வது கூடாது. ஆகவே, புலவர் வரலாறு என்பது, புராணங்களும், பிற்கால நூல்களும் கூறுவனவே என்று கொள்ளாது, அப்புலவர்கள் தம் வாய்ப்படப் பாடிய பாடல்களில் காணப்படும் ஒருசில குறிப்புக்களைக் கொண்டதென்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். அதுவே, அவர் தம் உண்மை வரலாற்றை உள்ளவாறு உணரும் வழியாம். ஆதலின் அம் முறையைப் பின்பற்றிப் புலவர் பாடல்களாகப் பத்துப்பாட்டினும், எட்டுத்தொகையினும் கிடைக்கும் பாடல்களின் துணைகொண்டே புலவர்கள் வரலாறு வகுத்துரைக்கப்படும்.

பாடல்புனையும் பண்புடைக் கல்வியாளராய்ப் பெண்கள் பலர் வாழ்ந்த நன்னாடு என்ற பெருமையை உடையது நம் தமிழகம். தாய்நாட்டைக் காத்தலே தம்மக்களின் தலையாய கடன்; அக்கடமையில் தவறும் தறுகணிலாரைப் பெற்றேம் எனக் கூறலும் பெரும்பழியாம் என்ற உணர்ச்சியின் ஊற்றுக்களாக மகளிர் பலர் மகிழ்ந்து வாழ்ந்த நாடு என்ற பெருமை உடையது நம் தமிழகம். பெண் கல்வியிற் சிறந்து பெருமிதங்கொண்ட நாடு: மறக்குல மகளிர் மல்கிய நாடு; என்ற இப்பாராட்டுரைகளைப் பண்டு பெற்றிருந்தது நம் தமிழகம். "தமிழகத்தைப் பார்; அந்நாட்டு மகளிரைப் பார்; அவர் தம் அறிவின் ஆழத்தைப் பார்; ஆடவரிற் சிறந்த அவர் தம் ஆண்மையின் ஆற்றலைப் பார்; அவர்கள் ஒழுக்கத்தின் உயர்வைப் பார்; உயர்ந்த பண்பாட்டைப் பார்," எனப் பிறநாட்டு மக்கள் எல்லாம், தங்கள் நாட்டுப் பெண்மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி ஏற்றம்பெற முயன்றனர். அன்று நாம் பெற்றிருந்த உயர்நிலை இது! அந்தோ! இன்று நம் நிலை என்ன? "துருக்கியைப் பார்; முகமூடி அணிந்த அந் நாட்டு மகளிர் தம் இன்றைய முன்னேற்றத்தைப் பார்; ஆயுதம் ஏந்துகின்றனர் ஆடவர்களைப்போல்; ரஷ்யாவைப்

பார்; சீனுவைப் பார்; அந்நாட்டுப் பெண்கள் உழைப்பால் அந் நாடுகளின் வனப்பும், வளமும் பெருகியுள்ளன. அவர்கள் ஆற்றலால் வாழ்வும் வெற்றியும் வளர்ந்துள்ளன," எனப் பிறநாட்டுப் பெண்களின் வாழ்வையும் வனப்பையும் இன்றையத் தமிழகப் பெண்களின் நிலைக்கு நம் நாட்டுப் பெண்களுக்கு எடுத்துக்கூறி வழிகாட்ட வேண்டியதாகி விட்டது. என்னே அவர்தம் வீழ்ச்சி !

என்றாலும், நம்பிக்கை முற்றும் அற்றுப்போய் விடவில்லை; மீண்டும் இங்கே இருள்நீங்கி ஒளிவீசும் நிலை தோன்றியுளது. "அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பேன்?" என்ற இடைக்கால இழிநிலையின் நீங்கி, "பெண் கல்வி தேவைதானா?" என்ற ஐயநிலை உற்று, '"பெண்களும் கற்றற்குரியரே; கல்வி அவர்களுக்கும் தேவைதான்," எனத் தெளிந்து, "அவ்வாறாயின், அவர்களுக்கு எத்தகைய கல்வி அளித்தல் வேண்டும்!" என்ற ஆராய்ச்சி நிலைக்கு வந்துள்ளனர் இன்றையத் தமிழ்நாட்டார்; நாட்டின் நற்காலத்திற்கு இஃது ஒரு நல்ல அறிகுறி.

பிறநாட்டுப் பெண்கள், பாரோர் போற்ற வாழ்வதைப் போன்றே, பேரும் புகழும் பெருக வாழ்ந்த பெண்கள் நம் தமிழகத்திலும் இருந்தனர்; பிறநாட்டுப் பெண்கள் காட்டும் வழியைக் கடைப்பிடித்து உயர்நிலை பெற முயல்வதேபோல், நம் நாட்டுப் பெண்கள் நமக்குக் காட்டிய நல்வழியிற் செல்லவும் முன் வாருங்கள் என்று கூறும் நற்பணியை நினைவிற் கொண்டே, நம்நாட்டில் பண்டு வாழ்ந்த பெண்கள் பலர் வரலாற்றை விரித்துரைக்கப் பெரியோர் பலர் விரும்புகின்றனர். அப் பெண்கள் வரிசையில் முதற்கண் நிற்கும் மூதறிவாட்டி ஒளவையாராவர்; அவர்தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிந்த அளவில் அறிவிப்பதே இந்நூல்.

உ. ஔவையார் வரலாறு

"ஔவையாரைப் பெற்றெடுத்த தந்தை யார்? தாய் யார்? உற்றார் யார்? உடன் பிறந்தார் யார்? அவர் பிறந்து வளர்ந்த ஊர் யாண்டுளது? அவரைப் பெற்றெடுத்த பெருமைக்குரிய குடி எது? அவர் கல்வி கற்றது எங்ஙனம்? கற்றுத் தந்த நல்லாசிரியர் யார்?" என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு விடைகாணும் வாய்ப்பு, அவர் பாடலைப் பயின்றார்க்குக் கிடைத்திலது.

(1) பிறந்த குடி :

பழந்தமிழ்க் குடிகளில் பாணர் குடி என்பதும் ஒன்று; "பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்று இந்நான் கல்லது குடியும் இல்லை" என்பது புறநானூறு. அவர்களுள், ஆண்மகன் பாணன் எனவும், பெண்மகள் பாடினி அல்லது விறலி எனவும் அழைக்கப்பெறுவர். பாணன், இசைக்கருவியோடு இணையுமாறு இன் குரல் எழுப்பிப் பாடிப் பாராளும் அரசர்களையும், ஊராளும் தலைவர்களையும் மகிழ்வித்துப் பரிசில்பெற்று மீள்வன். விறலியர், அப் பாணர் பின்சென்று, அப் பாணர் பாடும் பாடற்பொருளும், தாமே பாடும் பாடற்பொருளும் தெளிவாகத் தோன்று மாறு கண்ணானும் கையானும் நடித்து, ஆடிப்பாடிப் பரிசில்பெற்று மீள்வர். தாம் செல்லும் இடந்தோறும், தம் இன்னிசைக் கருவிகள் அனைத்தையும் பையுள் இட்டுக் கட்டித் தோளிற் சுமந்துகொண்டு செல்வதும் அவர் வழக்க மாம். மேற்கூறிய குடிகள் எல்லாம் தொழில்பற்றித் தோன்றினவே எனினும், இப் பாண்குடி ஓர் அளவு தாழ்வுடைக் குடியாகவே கருதப்படும்.

ஔவையார், இப் பாணர் குடியில் பிறந்தவரே என்று கூறுவர் சிலர். அதற்கு ஆதாரமாக அரசன் ஒருவன் ஔவையாரை "விறலி!" என அழைத்தான் என ஔவை யார் அவர்களே பாடிய, "இழையணிப் பொலிந்த ஏந்து கோட்டல்குல், மடவரல் உண்கண் வாணுதல் விறலி !"

என்ற பாட்டையும், அதியமான் என்ற அரசன், பரிசில் அளிக்காது நீட்டித்தபோது அவன்மீது சினங்கொண்ட ஔவையார், "வேற்றிடம் நோக்கிச் செல்கின்றேன்" என அவன் வாயில்காவலனிடம் கூறிப் புறப்படும்பொழுது, "இதோகாண்; என் கலன்களையும், என் இசைக்கருவிகள் அடங்கிய பையினையும் தூக்கிக்கொண்டேன்," "காவினெம் கலனே; சுருக்கினெம் கலப்பை" எனக் கூறியதையும் காட்டுவர்.

அரசன் ஒருவனை, ஒரு புலவர் பாடும் வழக்கம் தோன்றிய அக்காலத்திலேயே புலவர்கள், எக்குலத்தில் பிறந்தவராயினும், தங்களைப் பாண்குடியிற் பிறந்தாராகக் கொண்டு, பாணன் ஒருவன், அரசன் ஒருவனிடத்தில் சென்று, யாழ் இசைத்துப் பாடுவதைப் போல் பாடல் புனைவதையே கவிமரபாகக் கொண்டுவிட்டனர். உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் என்ற புலவர் அந்தணர் மர பினர் என்று கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியப் பொருளதி காரத்திற்கு உரையெழுதிய பேராசிரியர். அம் முடமோசி யார் ஆய் என்ற வள்ளல் ஒருவனைப் பாடிய பாடல் ஒன்றில், விறலி பின்வர யாழ் இசைத்து அவனைப் பாடியதாகப் பாடியுள்ளார்.

"வளைக்கை விறலிஎன் பின்ன ளாகப்
பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்
வரிநவில் பனுவல் புலம்பெயர்ந்து இசைப்பப்
படுமலை நின்ற பயங்கெழு சீறியாழ்
ஒல்கல் உள்ளமொடு ஒருபுடைத் தழீஇப்
புகழ்சால் சிறப்பின்நின் நல்லிசை உள்ளி
வந்தெனென்." (புறம்: ௧௩௫)

வேளாளர் என்பதைக் குறிக்கும் கிழார் என்ற பட்டப் பெயருடைய அரிசில் கிழார் என்பவர், பேகனைப் பாடிய பாடல் ஒன்றில், "சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி நின் வன்புல நன்னாடு பாட என்னை நயந்து" எனப் பாடியுள் ளார். அந்தணருள் ஒரு பிரிவினர் எனக் கருதப்படும்

நக்கீரர் சோழநாட்டுப் பிடவூர் கிழான் பெருஞ் சாத்தன் என்பானைப் பாடிய பாடலுள், "அரிக்குரல் [1] தடாரியோடு ஆங்கு நின்ற எற்கண்டு" எனப் பாடியுள்ளார். ஆகவே, அவ்வாறு பாடுதல் கவிமரபே அன்றி உண்மையாகவே அவ்வாறு பாடினரல்லர் என்பது உணரப்படும்.

மேலும் அரசன் ஒருவனைப் பாடும்பொழுது தங்களை யாரோ சில பாணர் பரிசில் பெறும் இடம் யாண்டுளது எனக் கேட்பது போலவும், அதற்கு விடையாகப் பரிசில் அளிப்போன், அவன் ஆற்றல், அருள் அவன்பால் தான் பெற்ற பரிசில், அவனிடைச் செல்லும் வழி ஆகியவற்றை அவர்க்கு அறிவிப்பார் போலவும், கவி பாடுதலை மரபாகக் கொண்டனர் புலவர். அவ்வாறு வந்த பாடல்களில் விளிக்கப்படும் விறலியரோ, அல்லது அப்பாட்டைப் பாடியவராகக் கூறப்படும் விறலியரோ, உண்மையில் விறலியராகார். கவிமரபு கருதிய புலவர்கள் தங்களைத் தாங்களே அவ்வாறு அழைத்துக்கொண்டனர் என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். இதற்கான சான்றுகள் சங்கப் பாடல்களில் நிறைய உள்ளன. பத்துப்பாட்டில் வரும் பொருநராற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை முதலாய பாடல்கள் இவ்வாறு வந்த பாடல்களே. விறலி ஒருத்தியை விளித்துக் கூறியதாக ஔவையாரே பாடிய பாட்டும் உண்டு.

> "ஒருதலைப் பதலை தூங்க, ஒருதலைத்
> தூம்பகச் சிறுமுழாத் தூங்கத் தூக்கிக்
> கவிழ்ந்த மண்டை மலர்க்குநர் யாரெனச்
> சுரன் முதல் இருந்த சில்வளை விறலி
> செல்வை யாயின் சேணோன் அல்லன்." (புறம்: ௧0௩)

என்ற பாடல், அவ்வாறு வந்த ஔவையார் பாடல்களுள் ஒன்று. ஆகவே, ஔவையார் பிறந்த குடி பாணர்குடியே; அவர் பாணர் மகளே எனக் கொள்வது உண்மையன்று. பெரும்பாலான புலவர்களைப் பற்றிக் கூறுவதைப்போன்றே

1. தடாரி - ஒருவகைப் பறை,

அவர் வரலாறு அறியமுடியாதவாறு இருள் சூழ்ந்துளது என்றே கூறுதல் வேண்டும்.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு" (திருக்குறள், ௪௨௨)

என்பதற்கு மாறாக, ஆளைக்கண்டே அவர் கருத்திற்கு மதிப்புத் தரும் மாண்பு கெட்ட மக்கள் வாழ்கின்ற இவ் வுலகில், ஔவையார் வரலாறு விளங்காது மறைந்ததும் ஒரு வகையில் மகிழ்ச்சிக்குரியதே. உண்மையில் அவர் ஓர் இழிகுலப் பெண்ணாய்ப் பிறந்து, மணங்கொண்டு வாழா மங்கையாகவோ, அன்று மணங்கொண்ட மறு ஆண்டி லேயே கைம்பெண் ஆன களங்கமுடையளாகவோ ஆகிக், கணவன் இழந்த பின்னர்க் கட்டுக்கடங்காமல் காவல் மீறிக் காவதம் பல கடந்து காவலர் பலர் முன் நின்று, கவிபாடிப் பிழைப்பவளாய் மாறியதாக, அவர் தம் அவ் வரலாற்றை அறியும் வாய்ப்பும் இக்கால மக்களுக்குக் கிடைத்திருப் பின், அவர் தம் வாழ்வு வனப்புடையதன்று; ஆகவே வனப்பிலா வாழ்வுடையாள் வாயினின்றும் வந்த அப் பாடல்களும் வாழ்த்துதற்குரியன அல்ல; வைதற்குரி யனவே என்று கொண்டு, ஒரு வேளை வெறுத்திருப்பினும் இருப்பர். அத்தகைய ஒரு நிலை ஏற்படாமல் இருக்க, ஔவையார் தம் வரலாறு விளங்காமற் போனது நன்று என்றே இக்காலப் பெரியோர் சிலர் எண்ணுவர். அதனு லன்றோ அவ்வியல்புடையாரும், ஔவையார் பாடலைக் குறையுடையதெனக் கொண்டு தள்ளாது, குணம் உடைய தாகக் கொண்டு போற்றவும் செய்கின்றனர்.

(2) சார்ந்த சமயம்:

"கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே"
(தொல் : புறத்திணை - ௩௩)

என்ற தமிழர் இயற்கை வழிபாட்டுமுறை மறைய, சிவன், திருமால், முருகன் போன்ற வைதீகக் கடவுளரை

யும், கொற்றவை போன்ற சிறுதெய்வங்களையும் வழிபடும் வழக்காறு, ஔவையார் காலத்திலேயே தமிழகத்தில் இடம்பெற்று விட்டது. ஆகவே, தமிழர்கள் ஒவ்வொருவரும் இக் கடவுளரில் யாரையேனும் ஒருவரை வழிபடு தெய்வமாகக்கொண்டே வாழத் தொடங்கினர். ஔவையார் இம் முறைக்கு மாறுபட்டவரல்லர்.

தமக்குப் பரிசில் அளித்த அரசர்களை வாழ்த்திய விடத்தெல்லாம், "காவிரி எக்கரிட்ட மணலினும் பல நாள் வாழ்க." "மாமழை பொழிந்த நுண்பல் துளியினும் வாழ்க பலநாள்;" "பஃறுளி ஆற்று மணலினும் பல நாள் வாழ்க;" "தண்கதிர் மதியம் போலவும், ஒண்கதிர் ஞாயிறு போலவும் மன்னுக பெரும" எனப் புலவர் பலரும் இயற்கைப் பொருளை எடுத்துக் காட்டியே வாழ்த்தினர். நெடுநாள் வாழ உதவும் நெல்லிக்கனி ஒன்றைத் தமக்கு அளித்த அதியமானை வாழ்த்திய ஔவையார் மட்டும் "நஞ்சுண்ட நீலகண்டனைப் போல் நெடிது வாழ்க"—"நீலமணிமிடற்று ஒருவன் போல மன்னுக! பெரும! நீயே" என்றே வாழ்த்தியுள்ளார். மேலும், கரும்பைத் தமிழகத்திற்கு முதற்கண் கொணர்ந்தோர் அதியமான் முன்னோராவர் என்று கூறிய விடத்து, அக் கரும்பு "அந்தரத்து அரும்பெறல் அமிழ்தம் அன்னது" என்றும், அவற்றை அவன் முன்னோர், "அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்" வழிபட்டுக் கொணர்ந்தனர் என்றும் கூறியுள்ளார். போர்க்களத்தில் வீரப்புண் பெற்று வீழ்ந்து மடிந்தார் வீரசுவர்க்கம் புகுவர் என்றும், அவ்வாறு போர்ப்புண் பெறுது இறப்போர் உண்டாயின், அவர்க்கும் அவ்வீரசுவர்க்கம் கிடைக்குமாறு இறந்த அவர் உடலைத் தர்ப்பைப்புல்மீது கிடத்தி, வாளால் வெட்டிப் புதைப்பர் என்றும்,

"ஓடல் மரீஇய பீடில் மன்னர்
நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்
காதல் மறந்துஅவர் தீதுமருங்கு அறுமார்
அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்

திறம்புரி பசும்புல் பரப்பினர் கிடப்பி
மறங்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த
நீள்கழல் மறவர் செல்வுழிச் செல்கஎன
வாள்போழ்ந்து அடக்கலும்.'' (புறம்: கூங)

உயிர்களுக்கு வாழ்நாள் வரையறுக்கப்பட்டுளது: அவ் வரையறை தவருது, கூற்றுவன் உயிர்களைக் கொண்டு செல்வன்; அவ் வாழ்நாள் முடியும் நாளன்று வெண்கடுகுப் புகையெழுப்பித் தடுப்பினும் அவன் தவருது கொண்டு செல்வன் என்றும்,

''ஐயவி புகைப்பவும் தாங்காது ஒய்யென
உறுமுறை மரபில் புறம்நின்று உய்க்கும்
கூற்றம்,'' (புறம்: கூஅ)

வைதீக முறைகளை விளங்க எடுத்துக் கூறியுள்ளார். உலகம் நிலையாமை உடைத்து,

''நாகத் தன்ன பாகார் மண்டிலம்
தமவே ஆயினும் தம்மொடு செல்லா
வேற்ருேர் ஆயினும் நோற்ருேர்க்கு ஒழியும்.''
(புறம்: ருகூஎ)

மேலைத் தவத்தளவே ஆகுமாம் தான்பெற்ற செல்வம்; பார்ப்பார்க்குப் பூவும் புனலும் சொரிந்து பொன்தானம் புரிதல்வேண்டும்.

''ஏற்ற பார்ப்பார்க்கு ஈர்ங்கை நிறையப்
பூவும் பொன்னும் புனல்படச் சொரிந்து,'' (புறம்: ருகூஎ)

உயிர்க்கு ஊறு வந்துழி, நல்வினையே நற்றுணையாம். ''வாழச்செய்த நல்வினையல்லது ஆகுங்காலைப் புணைபிறி தில்லை;'' அந்தணர் செந்தீ வளர்ப்பர், ''ஒன்று புரிந்து அடங்கிய இருபிறப்பாளர் முத்தீ'' என்ற கருத்துக்களை யும் ஏற்றுக் கூறியுள்ளார். இவற்றையெல்லாம் கொண்டு நோக்கியவிடத்து, ஔவையார், சிவனை வழிபடுகடவு ளாகக்கொண்ட வைதீகச் சமயச் சார்புடையார் என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

(3) அவர் வாழ்நாள்:

ஆண்டாலும், அறிவாலும் முதிர்ந்த ஒரு பெண் மகளைச் சுட்டுவதற்காகவே ஔவையார் என்ற சொல்லைத் தமிழ்மக்கள் ஆளுகின்றனர். ஆதலின் ஔவையார் நெடுநாள் வாழ்ந்தவர் என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை. தான் நெடுநாள் வாழ்ந்ததாகவும், அதற்குக் காரணம் அதிகமான் அளித்த கருநெல்லிக்கனியே என்றும் அவரே கூறியுள்ளார்.

> "சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
> ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்
> சாதல் நீங்க எமக்கீத் தனையே" (புறம்: ௯௧)

அவர் இறவாது என்றும் இருக்கச்செய்தது என்பதல்ல இச் சொற்றொடர் அளிக்கும் கருத்து; அந் நெல்லிக்கனி உண்பதற்கு முன்னர், அவர் ஆண்டு நிரம்பித் தளர்ந்த உடலினராகி யிருத்தல்வேண்டும். அவர் உடல் பேணப் படாது விடப்படின், அவர் இறப்பு விரைவில் எய்துவ தாகத் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்; ஆகவே, அதைத் தடுக்க யாதேனும் செய்தாகல் வேண்டும் என எண்ணிய அதிகன், அவ்வாற்றல் வாய்ந்த அருமருந்தாயது, அந் நெல்லிக்கனியே என உணர்ந்து அதைக் கொணர்ந்து அவர்க்குத் தந்தாதல் வேண்டும்; அதனால் அவர் அன்றே மறைவது நீங்கி, மேலும் பலநாள் வாழ்ந்து, பாடல் பல புனைந்து, தாமும் மகிழ்ந்து, பிறரையும் மகிழ்வித்தாராதல் வேண்டும். இவ்வாறு அண்மையில் நேர இருந்த சாவை நீக்கி நெடுநாள் வாழச்செய்ததன்றிச், சாவே இன்றி வாழச் செய்தது என்பதன்று.

நெடுநாள் வாழ்ந்த ஔவையார, தம் வாழ்நாளின் பிற்பகுதியிலேயே பாடல்புனையப் பழகினாரல்லர்; இளமையிலிருந்தே இன்கவி புனைவதில் ஈடில்லாதிருந்தனர் என்பதற்கு அவர் பாடல்களிலேயே சான்றுகள் உள. "உங்கள் நாட்டில் பொருநரும் உளரோ?" என அரசன் ஒருவன் கேட்டதாகவும், அதற்குத் தாம் விடையளித்ததாக

வும் வரும் பாடல் ஒன்றில், அவ்வரசன், அணிகள் பல அணிந்ததனால் தோன்றிய ஔவையார் தம் செயற்கை அழகு, இளமைநலம் குன்றா அவர் உடலின் இயற்கை அழகு, நற்குடிப் பெண்டிர்பால் பிரியாது நிற்கவேண்டிய நிறைகுணங்களாகிய மடம் முதலாயின, மை தீட்டப்பெற்ற அவர் கண்கள், பேரொளிவீசும் நெற்றி ஆகியவற்றைக் கண்டு பாராட்டியதாக அவரே கூறியுள்ளார்.

> [1]"இழை யணிப்பொலிந்த ஏந்து கோட்டல்குல்
> மடவரல், உண்கண், வாள் நுதல், விறலி!" (புறம்: அசு)

ஆகவே, ஔவையார் பேரழகுவாய்ந்த சீரிளமைப்பருவத்தராய் இருந்த நாள் முதலே பாடல் தொழிலில் பயிற்சியுடையராய் இருந்தனர் என்பது தெளிவாம்.

(4) அவர் வாழ்க்கைநிலை:

> "இருவேறு உலகத் தியற்கை திருவேறு,
> தெள்ளிய ராதலும் வேறு" (திருக்குறள், கஎச)

என்பர் திருவள்ளுவர். கல்வி பல கற்றவர் கடும் வறியராகவும், செல்வத்தில் செழித்திருப்போர் எழுத்தறிவு தானும் இலராகவும் இருப்பதையே நாம் எங்கும் காண்கின்றோம். கல்வியும் செல்வமும் பொருந்த வாழ்வார், மிகச் சிலரே; பெருஞ்செல்வம் உடையார்பால் வேண்டுமாயின், சிறிதளவு கல்வியிருக்கக் காணலாமே அன்றிப் பெருங்கல்வி உடையார்பால் சிறிதளவு செல்வமாவது இருக்கக் காண்பது அரிதே; இஃது இன்றும் இருக்கும் இயல்பு. இவ்வியல்பு இந் நாட்டிற்கு மட்டும் ஏற்புடையதன்று: இஃதோர் உலகியல்; உலகப் பெருங்கவிகள் அனைவரும், வறுமையில் வாடி மறைந்தாராகவே மாநில வரலாறுகள் அறிவிக்கின்றன. தாம் செல்வத்தில் திளைத்துச் செருக்குடன் வாழ்ந்ததாக எந்தப் புலவரும் கூறியதாகத் தமிழ் நூல்கள் அறிவிக்கவில்லை. பெரும்பாலான அவர் பாடல்கள் அவர்தம் வறுமைநிலையைப் பல்வேறு வகையில் விளக்கிக் காட்டவே பாடப்பட்டுள்ளன;

ஔவையார், தம் வறுமை நிலையை விளக்க, நீர்ப்பாசின் வேர்போல் நெகிழ்ந்து கிழிந்துபோன தம் உடைகளையும் எண்ணெயும் தண்ணீரும் கண்டு எத்தனையோ நாள் ஆகிய காரணத்தாலும், விட்ட வியர்வைநீர் துடைக்கப் பெறுமல் வற்றிப்போனதாலும் புலால் நாற்றம் நாறும் தம் தலையையும் காட்டும் காட்சி கழிவிரக்கம் தருவதாகும்! "என்னரை, முதுநீர்ப்பாசி அன்ன உடை களைந்து," "பாசி வேர் புரை சிதாஅர் நீக்கி," "புலவுநாறும் என் தலை'.' வறுமையில் உழலும் வாழ்வில்தான் செந்தமிழ்ப் பாக்கள் செழிக்கத் தோன்றுகின்றன போலும்!

வறுமையில் வாடிய ஔவையார், தம்பாடல் பெருமையால், தமக்கொரு வாழ்வு முறையை வகுத்துக் கொண்டார் எனின், அவர் தம் சுற்றத்தை மறந்து தம் வாழ்வு ஒன்றையே கருதுபவர் அல்லர். "தக்கவன் ஒருவன் வாழத் தன் கிளை வாழும்" என்பர் பெரியோர். ஔவையாரைச் சூழ வாழும் சுற்றம் பெரிது; ஔவையாரும், "தாம்பெற்ற பேறு, பெறுக இவ்வையகம்" என்னும் உயர்பேருள்ளம் உடையாராதலின், அரசரை அண்டி, அரண்மனை வாழ்வுபெற்று, அவ்வரசரோடிருந்து இன்சுவை உணவு உண்ணும் அக்காலத்திலும், தம் சுற்றத்தை மறப்பவரல்லர்; அதியமான் அஞ்சியோ டிருந்தகாலை, தம்மையே எண்ணி ஏங்கி இருக்கவும் ஓர் இடம் இன்றி, ஊர்ப் பொதுவிடத்தையே உறைவிடமாகக் கொண்டு, வாழும் தம் சுற்றத்திற்கு ஆம் வகையில் செந்நெற்குவியல் பல கொடுக்குமாறு அஞ்சியை அவர் வேண்டினர்; அவனும் அவ்வாறே அளித்து அருளினன்.

"முன்னூர்ப் பொதியில் சேர்ந்த, மென்னடை
இரும் பேரொக்கல் பெரும்புலம்பு அகற்ற
பகடுதரு செந்நெல் போரொடு நல்கிக்
கொண்டி பெறுக என்றோன்." (புறம்: ௩௯0)

(5) அவர் அறிந்த நாடுகள்:

ஔவையார், தமிழகம் முற்றும் சுற்றிப் பார்த்தவர்; அவர் செல்லாத நாடு இல்லை; ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும்

நேரில் சென்று அந் நாட்டின் பரப்பு, செல்வச் சிறப்பு, மக்கள் பண்பு முதலாயின அறிந்துள்ளார் அவர்; சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள் என முப்பெரும் பிரிவாக இருந்த தமிழகம், அவர் காலத்தில் மேலும் பல நாடுகளைக் கொண்டதாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது; அவர் காலத்திற்கு முன்பே, தொண்டைநாட்டுப் பிரிவினை தோன்றிவிட்டது; நாஞ்சில் நாடும், தமிழகத்தின் ஒரு பிரிவே எனத் தழுவப் பட்டிருந்தது; ஔவையார், சோழநாட்டில் உள்ள கிள்ளி என்பானுக்குரிய வெண்ணி என்ற ஊரையும், அவ்வூரில் உள்ள பொய்கையையும், அதில் வாள்போல் பிறழும் வாளைமீன்களையும், அம் மீன்களைப் பிடித்து உண்ணக் காலம் பார்த்துக் கரையில் நிற்கும் நீர்நாய்களையும், அவ் ஊரைச் சூழப் பரந்துகிடக்கும் வயல்களையும், அவ் வயல் களில் வளர்ந்து படர்ந்திருக்கும் ஆம்பற்கொடிகளையும் பார்த்து மகிழ்ந்துள்ளார் ;

> "வாளை வாளிற் பிறழ நாளும்
> பொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயில் ஏற்கும்
> கைவண் கிள்ளி வெண்ணி சூழ்ந்த
> வயல்வெள் ளாம்பல்." (நற். ௩௯0)

சேரனுக்குரிய கொல்லிமலை அவருக்குத் தெரியும்; பெரு மழை பெய்வதால் பெருகி ஓடும் அம் மலையருவிகளின் இன்னோசை கேட்டு மகிழ்ந்ததும் உண்டு.

> "..............பொறையன்
> கார்புகன்று எடுத்த, சூர்புகல் நனந்தலை
> மாயிருங் கொல்லி உச்சித் தாஅய்த்
> ததைந்துசெல் அருவி." (அகம்: ௩0௩)

பாரிக்குரிய பறம்புமலையும் அவர் பார்த்துப் பாராட்டி யதே; தொண்டைநாடு சென்று அந் நாட்டு அரசன் தொண்டைமானிடம் தூதுரைத்து மீண்டு வந்துள்ளார்; நாஞ்சில்நாட்டில் பெருவள்ளலாய் விளங்கிய நாஞ்சிற் பொருநனைப் பாராட்டிப் பரிசில் பெற்றுள்ளார். மேலும்

சேரமான் மாரிவெண்கோவும், பாண்டியன் *கானப்பேர் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதியும், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் ஒருங்கிருந்தவழி, அவர்களைப் பாராட்டி, அறிவுரை பல கூறி, அவர்கள் நட்புவளர வாழ்த்தி வந்துள்ளார். இவ்வாறு நாடுபல சுற்றி, ஆங்காங்கே நல்ல நண்பர் பலரைப் பெற்றுள்ள பெருமையாலன்றோ, அதியமான் பரிசில் நீட்டித்தவழி, "உலகம், அறிவும் புகழும் உடையோர் அனைவரையும் இழந்து விடவில்லை; நாங்கள் எங்கே செலினும், அங்கெல்லாம் எம்மை அன்புடன் வரவேற்றுச் சோறு அளிப்பார் உளர்," என்று பெருமிதம் தோன்றக் கூறி வெளியேற முடிந்தது! மேலும், நாடனைத்தையும் நன்றாகச் சுற்றிப்பார்த்துப் பழகிய காரணத்தாலேயே, ஒவ்வொரு நாடும் எவ்வெப் பொருளாற் சிறந்தது என்பது தோன்ற,

> "வேழம் உடைத்து மலைநாடு; மேதக்க
> சோழ வளநாடு சோறுடைத்து;—பூழியர்கோன்
> தென்னாடு முத்துடைத்து; தெண்ணீர் வயல்தொண்டை
> நன்னாடு சான்றோர் உடைத்து."

என்ற பாடலைப் பாட முடிந்தது அவரால் என்று கூறுவாரும் உளர்.

(6) வாழ்ந்த காலம்:

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பொற்காலம் எனப்படும் சங்ககாலமே ஔவையார் வாழ்ந்த காலமாகும்; சங்க காலம், கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்றும், ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்றும் இருவிதமாகக் கூறுவாரும் உளர். எனினும் கிடைத்துள்ள வரலாற்றுச் சான்றுகள் எல்லாம், சங்ககாலம் இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்பதையே உறுதி செய்கின்றன ஆதலின், சங்ககாலப் புலவராகிய ஔவையார், அவ்விரண்டாம் நூற்றாண்டில்

*கானப்பேர்—காளையார் கோவில்; இது பாண்டியநாட்டில் உள்ள பதினான்கு தலங்களுள் ஒன்றாக இறைநாளில் அமைந்து விளங்குகின்றது.

வாழ்ந்தவரே; ஒருவர் பிறந்த காலத்தை, ஆண்டு, திங்கள், நாள், நாழிகை, ஓரை தவருமல் குறிக்கும் இயல்பினராய தமிழர், ஔவையார் போன்ற பெரும்புலவர் பிறந்த நாட்களைக் குறிக்காது விட்டது வியப்பினும் வியப்பே.

(7) அவர்காலத்துப் புலவர்:

ஔவையார் வாழ்ந்த காலம், சங்ககாலம் என்பதை அறிந்தோம்; சங்ககாலம் என்பது ஔவையார் காலத்திற்கு முன்னும் பின்னுமாகச் சில ஆண்டுகளைக்கொண்ட கால எல்லையைக் குறிப்பதாகும்; ஆகவே, அச் சங்க காலப் புலவர் அனைவரையும், ஔவையார் காலத்தில் வாழ்ந்தோராகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது; சிலர் அவருக்கு முற்பட்ட காலத்தும், சிலர் பிற்பட்ட காலத்தும், சிலர் அவரோடு ஒத்தகாலத்தும் வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். ஔவையார் பாராட்டைப் பெற்ற அரசர்கள் யார்? அவ் வரசர்களைப் பாராட்டிய புலவர்கள் யார் என்பனவற்றைக் கொண்டு நோக்கியவிடத்து, கபிலர், பரணர், பெருஞ்சித்திரனுர், அரிசில்கிழார், ஐயூர் மூலங்கிழார், ஒரு சிறைப்பெரியனுர், உலோச்சனுர், மோசிகீரனுர், மருதன் இளநாகனுர், கருவூர்க்கதப்பிள்ளை, வடமவண்ணக்கன், பெருஞ்சாத்தன், அஞ்சி அத்தைமகள் நாகையார்முதலாய புலவர் பெருமக்கள் ஔவையாரோடு, ஒருகாலத்தே வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளுதல் கூடும். இவருள் கபிலரும், பரணரும், வெள்ளிவீதியாரும் காலத்தால் ஔவையாருக்குச் சிறிது முற்பட்டவர் என்பதை, அவர் பாடல்களைப் பயின்ருர் அறிவர்.

(8) குணநலம்:

(க) வறுமையிற் செம்மை

“உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்” என்ருர் பிற்காலப் புலவர் ஒருவர். புலவர்கள் பொருளால் வறியரே என்ருலும்,

“பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல்; சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு.” (திருக்குறள்: ௯௬௩

என்ற மான உணர்ச்சிக்கு மதிப்புக் கொடுப்பவர்; பேரரசர்களையும், குறுநில மன்னர்களையும் பாடினார்கள் என்றால், அவர்கள் அளிக்கும் பரிசில் ஒன்றே கருதிப் பாடினாரல்லர்; பரிசில் பெறுவதற்காக என்றே அவர்பால் இல்லாதன எல்லாம் ஏற்றிக் கூறிப் போற்றினாரும் அல்லர்; "கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே" எனக் கூறிப் பாராட்டிப் பரிசில் பெறும் பண்பு, அவர்பால் காணல் அரிது. மேலும், தாங்கள் விரும்பிய பொருளை விரும்பிய அளவு அரசர்கள் அளித்தால் ஏற்பரேயன்றி, அரசர்கள் எது அளிப்பினும் ஏற்றுக்கொள்ளும் இழிகுணம் உடையாரல்லர்; அன்றியும், அரசர்கள் விரும்பாது அளிப்பன எவ்வளவு பெரியன ஆயினும், அவற்றை ஏற்றுக்கொள்வா ரல்லர்; இவ்வியல்பு புலவர்தம் பெருமைக்குரிய பண்பாடுகளாம்; அவ்வியல்பு ஔவையார்பாலும் அமைந்திருந்தது எனக் கூறத்தேவையில்லை; அதியமான் தலைவாயில் நின்று, தடாரிப்பறை ஒலித்துத் தன் வரவு உணர்த்திச் சிறிது காலை நின்று பார்த்தனர் ஔவையார்; அவன் ஆங்கு விரைந்து வந்திலன்; அதுகண்ட ஔவையார் சினங்கொண்டு அவ்வாயில் காவலனை நோக்கி,

"எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே"

எனக்கூறி எழுந்த அவ்வுரை, ஔவையார் தம் வறுமையிற் செம்மையாம் பண்பை வகுத்துரைப்பது காண்க.

(உ) நன்னடக்கம்

ஔவையார் இவ்வாறு சினந்து கூறிச் செல்வது, அவர்தம் செருக்கினை உணர்த்துவதாகாது; ஔவையார் அடக்கமே உருவானவர்; "பரணர் பாராட்டைப் பிறர் பெறுதல் அரிதினும் அரிதே" எனப் பரணர் தம் புலமையைப் பாராட்டிப் பரவும் ஔவையார், தம் பாட்டின் தன்மை குறித்துக் கூறுவன, அவர்தம் அடக்கத்திற்கு அரண் செய்வதாகும். "பணியுமாம் என்றும் பெருமை," "பெருமை, பெருமிதம் இன்மை" என்பர் வள்ளுவர்; கல்விக் கழகு கற்றுணர்ந்து அடங்கல் அன்றோ? இவ்

வுண்மைகளை உணர்ந்தவர் ஔவையாராதலின், அவர்தம் பாடல்கள் அருமை பெருமை வாய்ந்தனவாகவும், "குழந்தைகளின் மழலைமொழி, யாழ்போல் இனிய ஓசையுடையதா என்றால், இல்லை; அல்லது, பொருள் செறிந்து பயன் அளிக்கும் சொல்லா எனின், அதுவும் இல்லை; என்றாலும், அம்மழலை, பெற்றோருக்கு இன்பம் பயக்கிறது; குழல், யாழ் ஓசைகளினும் இனியது, தம் குழந்தைகள் மழலை எனப் போற்றுகின்றனர் பெற்றோர்; காரணம், அப் பெற்றோர் தம் குழந்தைகள்மாட்டுக் கொண்டுள்ள அன்பே; அதைப்போல, என் பாடல், பிறர் பாராட்டும் அளவு பெருமையுடையது அன்று; அவர்கள் பாராட்டு கின்றனரே எனின், அது பாட்டின் பெருமை கண்டன்று; என்பால் அவர்கள் கொண்டுள்ள அன்பு கொண்டு" என்று கூறுகிறார் அவர். எவ்வளவு தன்னடக்கம் பாருங்கள்!

> "யாழொடும் கொள்ளா; பொழுதொடும் புணரா;
> பொருளறி வாரா; ஆயினும் தந்தையர்க்கு
> அருள்வந் தனவால் புதல்வர்தம் மழலை
> என்வாய்ச் சொல்லும் அன்ன;" (புறம் : கஉ)

(ரு) வீர உணர்ச்சி

இவ்வளவு அடக்கம் உடையாரே எனினும், அக்கால மகளிர்க்கு இயல்பான வீர உணர்ச்சியில் சிறிதும் குறைந் தவரல்லர் ஔவையார்; அதியமான் படைக்கலச் சிறப்பைப் பகைவர்க்கு எடுத்துக் கூறி, "ஓடி உய்ம்மின்" என அறிவுரை கூறிய வழியெல்லாம், ஔவையார்தம் வீர உணர்ச்சி, பொதுவாக வீறுகொண்டெழக் காண்கின்றோம். என்றாலும், அவ் வீர உணர்ச்சி, வெள்ளம் என வெளிவரும் பாடல் ஒன்றும் உண்டு; வீரப்புண் பெற்று மாண்டாரொருவரைக்குறித்து மகிழ்ந்து கண்ணீர்விடும் நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் உவகைக் கலுழ்ச்சி என்ற துறைக்கு எடுத்துக் காட்டாக அவர் பாடிய பாடல் ஒன்றினைப் பாருங்கள்! கடல் போன்று இடமகன்ற பாசறை, அதன் நடுவே ஒரு

பெரு வீரன்; பகைவர் படை கண்டு மனம் புழுங்குகின்றான்; உதட்டைக் கடித்துக் கொள்கிறான்; கையில் ஏந்திய வேலைப் பல வகையானும் சுழற்றிச் சுழற்றி அதன் வன்மையைக் காண்கிறான்; இறுதியில் அவனுக்குப் படைத் தலைமை கிட்டிற்று. படையைச் செலுத்திக் கொண்டு போர்க்களம் புகுந்தான்; தன் படைநோக்கி வரும் பகைவர் படையைச் சிதற அடித்து, இடைவெளி உண்டாக்கிப் பெரும் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்; பகைவர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து, அவன் ஒருவனைத் தாக்கினர்; அவன் உடலெங்கும் வீரப்புண்கள்; உருத் தெரியாமல் அழிந்தது அவன் உடல்; இறந்து வீழ்ந்தான் அவனும்; இச் செய்தி எட்டிற்று அவன் தாய்க்கு.

அவளோ, தோள் தளர்ந்து, தலை நரைத்த கிழம்: அவள், அச் செய்தி கேட்டவுடனே, அவனைப் பெற்ற ஞான்று பெற்றிருந்த உடற்கட்டும் உள்ள மகிழ்ச்சியும் கொண்டாள் என்ற வீர நிகழ்ச்சியை விளங்க உரைத்துள்ளார் ஔவையார். அப் பாட்டில், அவ் வீர இளைஞனைச் "சிறப்புடையாளன்," "மாண்புடையாளன்" என்றெல்லாம் பாராட்டியதோடு நில்லாமல், அவன் தாயை நமக்கு அறிவிக்கும் முறையின் அழகே அழகு! போர்க்களத்தே முன்வைத்த காலைப் பின் வைத்தல் பேடித்தனம் என்பதைக் கொள்கையாகக் கொண்ட ஆண்டகையின் தாய் அவள் என்று; அவ் வீரமகனை முன்காட்டி, அவனைப் பெற்ற பெருமைக்குரிய தாய் எனப் பின்னர் அவளை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார்; ஔவையார்தம் வீரம் என்னே! அவர் எழுத்தும் சொல்லும் எடுத்தாட்டும் வீர உணர்ச்சியுந்தான் என்னே! என்னே!!

"கடல்கிளர்ந் தன்ன கட்டூர் நாப்பண்,
வெந்து,வாய் மடித்து, வேல்தலைப் பெயரித்,
தோடுஉகைத்து, எழுதரூஉத் துரந்தெறி ஞாட்பின்
வருபடை போழ்ந்து, வாய்ப்பட விலங்கி,
இடைப்படை அழுவத்துச் சிதைந்து வேறாகிய
சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி

வாடுமுலை யூறிச் சுரந்தன
ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே." (புறம்: உ௭௮)

(௪) புலவரைப் பாராட்டல்

ஒரு புலவர், இன்னொரு புலவரை மதிப்பது அரிது; புலவர் காய்ச்சல் என்பது புலவர் எல்லாரிடத்தும் பொருந்தி நிற்கும் பண்பாகும் என்ற பழியுரைகளைப் புலவர்கள்மீது சூட்டுவோர், ஔவையார் வரலாற்றையும், தம் காலத்தே வாழ்ந்த பிற புலவரிடத்தே அவர் கொண்டிருந்த மதிப்பையும் அறிதல் வேண்டும்; புலவர்கள், அப் புலமையைப் பெற எவ்வளவு பாடுபடுதல் வேண்டும் என்பதை விளங்க உரைத்துள்ளார் ஔவையார்; சொற்களுள் செஞ்சொற்கள் யாவை என்பதை நுண்ணிதாக ஆராய்ந்து மேற்கொள்ள அப் புலவர்கள் பட்டபாடுதான் என்னே!' என்ற அருமை தோன்ற, அழகிய சொற்களை ஆராய்ந்தறியும் நுண்ணிய ஆராய்ச்சியோடு கூடிய அறிவுடையோர்—"அஞ்சொல், நுண்தேர்ச்சிப் புலவர்"—என அப் புலவர்களைக் குறிப்பிடுங்கால் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்; அம்மட்டோ! அப் புலவர்தம் நாக்கினைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது, செவ்விய நாவினை உடைய புலவர்—"செந்நாப் புலவர்" எனச் சிறப்பிக்கிறார்; நாவிற்குச் செம்மையாவது வாழ்தல் வேண்டிப் பொய் கூறுமையும், பொருள் செறிந்த செய்யுள் செய்தலும் ஆம் என்பர் அறிவோர்; ஆகவே, புலவர்களைச் செந்நாப் புலவர் எனப் பெயரிட்டு அழைத்து, அவர்கள் பொய்கூறாப் பெருந்தகையார் என்றும், பொருள் செறிந்த செய்யுள் செய்யும் சிறப்புடையார் என்றும் புகழ்ந்துள்ளார் ஔவையார்.

பெண்களுக்குரிய குணங்களுள் ஒன்றாகிய நாண் பற்றிக் குறிப்பிடவேண்டி வந்தது ஔவையாருக்கு; இந் நாணைக் குறித்து முன்னரே புலவர் பலர் புகழ்ந்து கூறியுள்ளது அவருக்கு நினைவு வந்தது; "உயிரினும் சிறந்தன்று நாண்" என்று கூறினார் தொல்காப்பியர்; "தாயிற் சிறந்தன்று நாண்" என்றார் திருக்கோவை ஆசிரியர்;

ஆகவே புலவர்கள் உயிரினும் சிறந்தது, தாயினும் சிறந்தது எனப் பாராட்டியதற்கு மேலும், அந் நாணைத் தாமும் பாராட்டல் மிகையாம் என்று எண்ணுகிறார்; என்றாலும் அந் நாணைப் பாராட்டாமல் விடுதல் அவர்க்கு இழுக்காம் என்றும் எண்ணுகிறார்; நாணைப் பாராட்டவும் வேண்டும்; தாமும் பாராட்டி, அதனால், புலவர் பாராட்டியது போதாது; தன்னுடைய பாராட்டும் தேவையாக இருந்தது என்று தோன்றச் செய்து, புலவர்க்கு இழுக்கு உண்டாக்கவும் கூடாது; இஃது அவர் உள்ளம்; இதற்கு வழி யாது? அதற்கு அவர் கண்ட வழி அருமை வாய்ந்தது; நாணையும் பாராட்டினார்; புலவர்க்கு இழுக்கும் தேடவில்லை; மாறாக அவர்களையும் பாராட்டினார்; அஃது எவ்வாறு முடிந்தது. அவரால் "புலவர் புகழ்ந்த நாண்" என்றார். புலவர் புகழ்ந்த என்ற அடை, எளிதில் யாரையும் புகழாத புலவர், புகழ்ந்த சிறப்பினை உடைய நாண் என, அந் நாணிற்கும் சிறப்பளித்தது; புலவர் புகழ்ந்து கூறியதாலேயே நாணிற்குப் புகழ் உண்டாயிற்று எனப் பொருள்படுதலால், புகழ்ந்த புலவர்க்கும் சிறப்பளித்தது; இவ்வாறு வாய்க்குமிடம் எங்கும் புலவர் புகழைப் போற்றுதுவிட்டார் ஔவையார்.

இவ்வாறு, பொதுப்படையாகப் புலவர்களைப் புகழ்ந்ததோடு அமையாது, கபிலர், பரணர், வெள்ளிவீதியார் போன்ற பெரும் புலவர்களைப் பெயர் கூறிப் பாராட்டியும் உள்ளார்; மன்னன் கரிகால் வளவன் மகளாகிய ஆதிமந்தி என்பார், காவிரியில் மறைந்து மாண்ட தம் கணவனைத் தேடி, ஊர் ஊராக அலைந்து திரிந்தனர்; அவ் வாதிமந்தியாரைப் போன்றே, வெள்ளிவீதியாரும் கணவரை இழந்து அலைந்து திரிந்தனர்; இதை அவரே கூறி அழுது பாடியுள்ளார்; நல்லிசைப் புலமை மெல்லியராகிய வெள்ளிவீதியார்தம் வாழ்வில் நிகழ்ந்த இந் நிகழ்ச்சி, ஔவையார் உள்ளத்தை அலைத்து வாட்டுவதாயிற்று; அவர்பால் தாம் கொண்டிருந்த இரக்க உணர்ச்சியை வெளியிடுதற்கான ஏற்ற இடத்தைத் தேடிப் பிடித்து வெளியிட்டுள்ளார் ஔவையார்; பொருள்வயிற் பிரிந்துவிட்டான் தலைவன்;

தலைவன் பிரிவால் நேர்ந்த தனிமை, தலைவியைப் பெரிதும் வருத்துவதாயிற்று; எப்பொருளிடத்தும் வெறுப்பு; சோறுண்ணும் உணர்வே அற்றுப்போய்விட்டது; அதனால் உடலும் மெலிந்தது: உடல்மெலியவே, உயிரும் மெலியலாயிற்று; அழகும் இளமையும் அழியத்தொடங்கின: இவ்வாறு அவர் பிரிவால் வருந்தி அழிவதினும், அவரைச் சென்றடைய, அவர் சென்ற கொடிய காட்டுவழியே, அலைந்து திரிவதையே விரும்புகின்றேன் என்கிறாள் தலைவி; அத் தலைவியின் துயர்தோன்ற ஒருபாடலைப்பாட எண்ணிய ஔவையார் உள்ளத்தே, கணவனை இழந்து கலங்கும் வெள்ளிவீதியார் உருவம் காட்சியளிக்கத் தொடங்கிற்று; உடனே, "நெறிபடு கவலை நிரம்பா நீளிடை, வெள்ளி வீதியைப் போலநன்றும், செலவுஅயர்ந் திசினால் யானே." (அகம்; கசஎ) என அத் தலைவியின் வாயில் வைத்துத், தம்மோடொத்த பெண்பாற் புலவர் ஒருவர்க்கு நேர்ந்த இன்னலையும், அதுகுறித்துத் தம்மனத்திடைத் தோன்றிய இரக்க உணர்வையும் ஒருங்கே வெளியிடுவாராயினர்.

பெரும்புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்க பெருமை வாய்ந்தவர் பரணர்; அவர் ஒருவரைப் பாராட்டினார் எனில், அப் பாராட்டைப் பெற்றவர், உண்மையில் சிறப்புடைப் பெருங்குணங்கள் பலவற்றைப் பெற்றவராகவே இருத்தல் வேண்டும்; இவ் வுண்மையை அறிந்து கூறியுள்ளார் ஔவையார்; "புலம் மிக்கவரைப் புலமை தெரிதல் புலம் மிக்கவர்க்கே புலனாம்" என்பர் பெரியோர்; பரணர் ஒரு பெரும் புலவர்; ஔவையாரும் ஒரு பெரும் புலவரே; ஆகவேதான், பரணர் பெருமை அறிந்து பாராட்ட முடிந்தது; அதியமானைப் பாடினார் ஔவையார்; ஒரு பாட்டால் அன்று: பல பாடல்களால்; அவன் பெருமையுடையோன் என்பதை விளக்க அஃதொன்றே போதும்; ஆனால் அஃது ஔவையார்க்கு அமைதிதரவில்லை; அதியமான் புகழை மேலும் மிகுத்துக்கூற விரும்புகிறார்; அதற்கு, அவன் தன் சிறப்புடைக் குணங்கள் பலவற்றை மேலும் தொகுத்துக் கூறுவதற்குப் பதிலாக, "அதிய

மானே! நின்னைப் பரணரும் பாடியுள்ளார்—'இன்றும் பரணன் பாடினன்'—எனின் நின்பெருமைக்கு ஓர் எல்லை கூறல் இயலுமோ" என்று கூறி, அதியமான் புகழ் பாடு வார்போல் பரணர் புகழைப் பாராட்டியுள்ளார்.

ஔவையார் அறிய வாழ்ந்த பெரும் புலவர்களுள் கபிலரும் ஒருவராவர்; கபிலர் முல்லைக்குத் தேர் ஈந்த வள்ளியோனுன பாரியின் உயிர் நண்பர்; பாரி, பறம்பு மலைக்குரியோன்; படையாலும், கொடையாலும் புகழ் பெருக வாழும் அவன் வாழ்வு காணப்பொறுத மூவேந்தர், அவனை வென்று அழிக்க எண்ணினர்; பறம்புமலையைச் சூழ, யானையும் தேரும் கொண்டு முற்றுகையிட்டனர்; முற்றுகை நெடுநாள் தொடர்வதாயிற்று; பறம்பு இயற்கை வளத்தில் இணையற்றதே எனினும், அஃதொன்றையே நம்பி யிருத்தல் கூடாது என எண்ணினர் கபிலர்; உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல் ஆங்கே இடுக்கண் களைவதன்றோ நட்பு? கிளிகள் பலவற்றைப் பிடித்துப் பழக்கினர்; காலையில் மலையரண் கடந்து வெளியே காவதம் பல கடந்து சென்று, ஆங்கே காய்த்துக் கிடக்கும் செந்நெற் கதிர்களைக் கொண்டு மாலையில் மீளப் பணித்தனர்; அவையும் அவ்வாறே செய்தன; அதனால் அரணில் உள்ளார்க்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள் கிடைப்பதாயிற்று; மூவேந்தர் முற்றுகை பயனற்றுப் போயிற்று; கபிலர்தம் இத் தொண்டு எவராலும் எளிதில் மறக்கக் கூடியதன்று எனின், செயற்கருஞ்செயல் செய்த பெரியார்களைப் பாராட்டுவதையே பண்பாகக் கொண்ட ஔவையாரால், இந் நிகழ்ச்சி மறக்கக் கூடியதாமோ? ஏற்ற இடத்தில், இவ்வருப் பணியினை எடுத்துக் கூறிக் கபிலரை, நாவார மனமார வாழ்த்துகின்றனர்.

பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்றுள்ளான் 'தலைவன், தனித்துத் துயரட வருந்தும் தலைவிக்கு அவள் நெஞ்சம், "நிற்பாரல்லர் நம் தலைவர்; நீ மகிழ விரைவில் மீள்வர்" எனக்கூறித் தேற்றுகிறது; அவ்வாறு கூறும் தன் நெஞ்சை நோக்கி அவள் கூறுகிறாள்: 'ஏ! மடநெஞ்சே! தலைவர்

வந்துவிடுவார்; தலைவர் வந்து விடுவார்' என வாய் ஓவாது கூறுகின்றனையே, நினக்கு அறிவு இருக்கிறதா? பாரியின் பறம்புமலைக் குருவிகள், காலையில் சென்று கதிர்களைக் கொண்டு மாலையில் மீளுகின்றனவே, அப்படி இவரும் காலையில் சென்று மாலையில் மீள்வர் என்று நினைக்கிறாய்? அவ்வாறு நினைக்காதே; அவர் வாரார்" என்று இவ்வாறு உரைக்கும் தலைவியின் கூற்றிலே வைத்துக் கபிலரைப் பாராட்டியுள்ளார் ஔவையார்,

"...........பாரி பறம்பின்
நிரைபறைக் குரீஇயினம், காலைப் போகி,
முடங்குபுறச் செந்நெல் தரீஇயர் ஓராங்கு
இரைதேர் கொட்பின வாகிப் பொழுதுபடப்
படர்கொள் மாலைப் படர்தந் தாங்கு
வருவர்என் றுணர்ந்த மடங்கெழு நெஞ்சம்!"

(அகம்: ௩0௩)

(ரு) அவர் பெருமை

ஔவையார், முடியுடை மூவேந்தர்களாலும், வேறு பல குறுநில மன்னர்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றவர்; அதியமானால், அரசியல் தூதுவராக அனுப்பப்பெறும் அளவு மதிக்கப்பெற்றவர்; ஔவையார் வழிவந்தோர் அனைவராலும், கல்வியறிவும் கடவுள் அன்பும் உடைய ஆண்டால் முதிய அம்மையார் எவர்க்கும் ஔவையார் என்ற தம் பெயரே இட்டு வழங்கும் அளவு பெயர்போன பெருமையுடையார் ஆவர்; மேலும் யாப்பருங்கலவிருத்தி உரையாசிரியர், "பெருஞ்சித்திரனார் செய்யுளும், அவ்வையார் செய்யுளும், பத்தினிச்செய்யுளும் முதலாக உடையன எல்லாம் எப்பாற்படும் எனின், ஆரிடப்போலி என்றும், ஆரிட வாசகம் என்றும் வழங்கப்படும் என்க. இவைகள் எல்லாம், இருடிகள் அல்லா ஏனையோராகி மனத்தது பாடவும், ஆகவும், கெடவும் பாடல்தரும் கபிலர், பரணர், கல்லாடர், மாமூலர், பெருந்தலைச்சாத்தனார் இத்தொடக்கத்தோராலும், பெருஞ்சித்திரனார் தொடக்கத்தோராலும் ஆரிடச் செய்யுட்போல மிகவும் குறையவும் பாடப்படுவன

எனக் கொள்க" எனக் கூறுவதை நோக்கின், அவ்வுரை யாசிரியர் காலத்திலேயே ஔவையார் தெய்வத்தன்மை உடையவராகப் பெருமைப்படுத்தப் பட்டுள்ளார் என்பது தெளிவாம்.

(ஈ) அவர் உள்ளம்

தமிழரசர்கள், தங்கள் நாட்டில் வாழ்வோர் நல் வாழ்வு வாழவேண்டும் என்பதில் எவ்வளவு ஆர்வம் காட்டி ஞர்களோ, அவ்வளவு ஆர்வத்தைப் பகைவர்நாட்டில் வாழ்வோரிடத்திலும் காட்டினரல்லர்; தங்கள்நாட்டில் வாழ்வோரை மக்களாக எண்ணியதைப்போன்று பகைவர் நாட்டில் வாழ்வோரையும் எண்ணினரல்லர்; அந் நாட்டு அரசன்பால் கொள்ளும் வெறுப்பு, அவன் நாட்டின்வாழ் வோரும் மக்களே என்ற உணர்வை மறைத்துவிடும் போலும்! அதனால் பகையரசனைப் போரில் வெற்றி கொள்வதொடு அமையாது, நெல்லும், கரும்பும் விளைந்து சிறக்கும் நன்செய் வயல்களையும், மாடங்களும், மன்றங் களும் நிறைந்து நாகரிகத்தின் இருப்பிடமாய் விளங்கும் நகரங்களையும் கொண்ட அவன் நாட்டை அழித்து, அவ்விடங்களில் கழுதை ஏர்பூட்டி உழுது, எள்ளும் கொள்ளும் விதைத்து, அந் நாட்டில் வாழ்வோர்க்கு வற்றாத துன்பம் விளைத்தலையும் வழக்கமாகக் கொண் டார்கள் அக்கால அரசர்கள்; அவ் வழிவுக் காட்சியைப் புலவர்கள் பலமுறை கண்டு, மனம் மிக நொந்து, கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கியும் உள்ளார்கள்; அத்தகைய புலவர்களுள் ஔவையாரும் ஒருவர்.

தம்மிடம் அன்புகாட்டி ஆதரிக்கும் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் காலத்திலும் அத்தகைய நாடழிவு நடைபெற இருந்தது; அதியமானும், அவன் பகைவரும் ஒருவருக்கொருவர் பணிந்து போகாமையால், போர் தொடங்கும் நிலை உண்டாகிவிட்டது; அதுகாண, ஔவை யார்தம் அருள் உள்ளம் அல்லற்படத் தொடங்கிற்று. பகைவர் நாட்டையும், அந் நாட்டு வளத்தையும் பார்த்து; மகிழ்ந்தவர் ஔவையார்; அந்நாட்டு வயல்களில் விளைந்து

நிற்கும் செந்நெற் கதிர்கள், நெருங்கி வளர்ந்து முற்றி யிருப்பதால், கனத்துத் தலைதூக்கி நிற்கமாட்டாமல், வயலைச்சூழ உள்ள வரம்புகளில் வளைந்து வீழ்ந்துகிடக்கும் வளம் அவர் கண்முன் காட்சியளிக்கிறது. 'இவ்வளவு வளம் பொருந்திய அந்நாடு, அந்தோ! நாளை முற்றும் அழிந்துபோய்விடுமே!' என்று எண்ணியதும் அவர் இதயம் நடுங்கிற்று; 'அந் நாடு அழியவேண்டியதுதானா? அதைத் தடுப்பார் யாரும் இல்லையா?' என ஏங்குகிறார்; அவர்தம் ஏக்கம்,

"இரங்க வினிவது கொல்லோ! வரம்பணைந்து
இறங்குகதிர் அலம்வரு கழனிப்
பெரும்புனற் படப்பைஅவர் அகன்றலை நாடே,"
(புறம்: கூஅ)

என்ற அடிகளில் தோன்றி வெளிப்படல் காண்க.

இவ்வாறு நாடழிவது கண்டும், அதைத் தடுக்கச் செய்வதொன்றும் அறியாது, "அந்தோ!" என்று இரங்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு அடங்கும் இயல்பினர் அல்லர் ஔவையார். இவ்வழிவைத் தடுத்தே ஆகவேண்டும் என்று எண்ணினார்; அதற்குவழி, அக்கால அரசர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் பகையின்றிக் கலந்துவாழ வழிசெய்வதேயாம் என்பதை யுணர்ந்தார்; பகை வளர்வது, பற்றுமை காரணமாக; பற்றுமை எண்ணம், பொருள்கள் நிலைபேறுடையன; அவற்றைப் பெரும் அளவில் சேர்த்துவைத்தலே செல்வர்க்கழகு என்ற கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது; அடிப்படையில் நிகழும் இத் தவற்றினைப் போக்கிடின், எல்லாம் நன்றாம் என்று எண்ணினார்; தமிழ் அரசர்களுள் பேரரசர்களாக விளங்கியவர், சேர, சோழ, பாண்டியராகிய மூவேந்தராவர்; இவர்கள் மூவரும் பகையின்றிப் பண்புடன் பழகி வாழத்தொடங்குவரேல், தமிழ்நாட்டில் போரே இராது. மூவேந்தர்கள் தங்களிடையே ஒற்றுமையின்றிப் பகைத்து வாழ்வதாலேயே குறுநிலமன்னர் பலர் தோன்றவும், அவர்களும் போர் மேற்கொள்ளவும் செய்கின்றனர்: ஆகவே, அப் பேரரசர்களிடையே தோன்றும்

பகையை முதற்கண் போக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்கிறார்; ஆகவே, அவர்கள் மனத்தே நிலையாமை எண்ணத்தைப் புகுத்தி, அதன்வழியே பொருள்கள் மேற் றோன்றும் ஆசையும், அவ்வாசை காரணமாக எழும் பற்றுமை உணர்வையும், அப் பற்றுமை காரணமாகத் தோன்றும் பகையுணர்ச்சியையும், அப் பகை காரண மாக விளையும் நாடழிவினையும் தடுக்க முயன்றுள்ளார் ஔவையார்.

ஔவையார் காலத்தே வாழ்ந்த மூவேந்தர்களாகிய சேரமான் மாரிவெண்கோவும், பாண்டியன் கானப்பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும், இராசசூயம் வேட்ட பெருநற் கிள்ளியும் ஒருசமயம், பகையின்றிக் கலந்து ஓரிடத்தே இருந்தனர்; அவ்வொற்றுமை ஔவையார் உள்ளத்தே உவகைப் பெருக்கையும், இவ்வொற்றுமை இன்றேபோல் என்றும் நிலைபெற்று வாழாதா என்ற ஆசையையும் எழச் செய்தன. பகையின்றிக் கூடியிருக்கும் அக்காலமே, அவர்க்கு அறிவுரை கூற ஏற்ற காலமாம் என எண்ணினர்.

அவரை அணுகி, "நான் அறிவிற் சிறந்தவள் என்ப தைத் தாங்கள் மூவரும் உணருகிறீர்கள்; ஆகவே, நான் உண்மை என அறிந்து கூறுவனவற்றை ஏற்றுக்கொள்வீர் களே அன்றித் தள்ளமாட்டீர்களே" என அவர் ஒப்புதல் பெற்று, "நான் நூல்பல கற்றும், நாள்பல வாழ்ந்தும் அறிந்த உண்மை இது" 'யான்அறி அளவையோ இதுவே' என்று,

"நாகத் தன்ன பாகார் மண்டிலம்
தமவே ஆயினும், தம்மொடு செல்லா
வேற்றோர் ஆயினும் நோற்றோர்க்கு ஒழியும்"
....
வாழச் செய்த நல்வினை யல்லது
ஆழுங் காலைப் புணைபிறிது இல்லை." (புறம்: ௩௬௭)

என்ற நிலையாமை நினைவுகள் அவர் நெஞ்சிடைத் தோன்று மாறு செய்தார்.

இவ்வாறு மூவேந்தர் மனத்தே நிலையாமையுணர்வு தோன்றச்செய்து, அதன் வழியே நாடு அழிதல் இன்றி, அமைதிவாழ்வு காணமுயன்ற ஔவையார்தம் அருள் உள்ளம் அறிந்து பாராட்டத் தக்கதாம்.

(எ) அறிவுரை கூறல்

நிலத்தியல்பால் நீர் திரியும் ; கலந்தீமையால் நன்பால் திரியும் என்பது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பெறும் ஒருபொது இயல்; இடத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப, இடத்து நிகழ் பொருளின் தன்மை மாறும் என்பது உலகியல்; நீரின் தன்மையைக் காண விரும்புவோன், அது நிற்கும் நிலத்தின் தன்மையைக் கண்டால் போதும்; நிலம் நன்ருயின் நீர் நன்ரும்; நிலம் தீதாயின் நீரும் தீதாம்; பாலின் தன்மையை ஆராய்வோன், அப்பால் வைக்கப்பட்டிருக்கும் கலத்தை ஆராய்தல்வேண்டும்; கலம் நன்ருயின் பால் நன்ரும்; கலம் தீதாயின், பாலும் தீதாம்; நிலத்தைச் சென்றடைவதற்குமுன் நீர் நன்ருயினும் நிலத்தின் தீமையால் தானும் தீதாம்; கலத்தில் வைக்கப்படுவதற்குமுன், பால் நன்ருயினும், கலத்தின் தீமையால் பாலும் தீதாம். இவ்வுண்மையை மறுக்கிருர் ஔவையார்.

இடம், இடத்துநிகழ்பொருள் ஆகிய இரண்டனுள், இடத்துநிகழ்பொருளின் ஆற்றலினும், இடத்தின் ஆற்றல் மிகுதியும் வலிவுடைத்து என்பது இதனல் பெறப்படும். அவ்வாறின்றி, நிலத்தின் ஆற்றல், நிலத்தில் வாழ்வோர் ஆற்றலினும் குறையுடையதாயின், வாழ்வோர் வழியே நிலம் செல்லும்! நிலத்தின்வழி வாழ்வோர் செல்லார்; வாழ்வோர், வாழும் இடம் ஆகிய இருபொருளினும், வாழ்வோர், அறிவும், ஆண்மையுமுடையராயின், வாழும் இடம், அவர்க்கு ஏற்ப மாறும்; அவ்வாறின்றி வாழ்வோர், அறிவும், ஆண்மையு மற்றவராயின், அவர் தாம் வாழும் நிலத்தைத் தமக்கு ஏற்றவாறு மாற்ற வகையற்று வாழும் நிலத்திற்கேற்பவே, தம்மை மாற்றிக்கொள்வர். தம் இயல் பிற்கேற்ப, தம்மிடை வாழ்வோரை மாற்றும் ஆற்றல்

வாய்ந்த இடங்களை, அதன் ஆற்றலுக்குட்பட்டுத் தாம் மாறிவிடாமல் தம்வழி அவ்விடங்களை மாற்றுவதே ஆண்மையும், அறிவும் உடையோர் செயலாம்.

"இசையாது எனினும் இயற்றிஓ ராற்றால்
அசையாது நிற்பதாம் ஆண்மை" (நாலடியார்: ககச)

"சென்ற விடத்தாற் செலவிடாது தீதொரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு." (திருக்குறள்: சஉஉ)

வாழும் மக்கள் அனைவரும் அத்தகைய அறிவும், ஆண்மையும் உடையராயின், அப்போது அவர் வாழும் நிலத்தின் இயல்புபற்றிக் கவலை கொள்ளவேண்டியதில்லை; இரும்பு பொன் ஆகிய இரண்டனுள், இரும்பு இடத்திற் கேற்ப மாறும் இயல்புடையது; ஈரம்பட்ட இடமாயின், துருப்பிடிக்கும் இயல்பினது; ஆகவே, அதற்கு ஏற்ற இடம் எது எனக் காணவேண்டுவது இன்றியமையாததே; பொன், எவ்விடத்தில் இடப்படினும், இயல்பிற் குன்றுவதில்லை; ஆகலின் அதற்கு இடத்தின் இயல்புபற்றிக் கவலைகொள்ள வேண்டியதின்று; ஆகவே, வாழ்வோர் நல்லவராயின், அவர் வாழும்இடம் அவர் வாழ்வதற்குமுன் எத்துணைத் தீயதாயினும் நன்றாகிவிடும்; அவ்வாறின்றி வாழ்வோர் தீயராயின், அவர் வாழும்இடம், அதற்கு முன்னர் எத்துணைச் சிறப்புடையதாயினும் தீதாகிவிடும்.

"இல்லதுஎன் இல்லவள் மாண்பானால்? உள்ளதுஎன்
இல்லவள் மாணாக் கடை?" (திருக்குறள்: ருங)

என வள்ளுவரும் வினவுவது காண்க.

ஆகவே, நிலம், காடும் மலையும் காட்டாறும் சேர்ந்து பாழ்பட்ட நிலமாக இருப்பினும், அதுபற்றிக் கவலை கொள்ள வேண்டுவதின்று; அந்நிலத்தில் வாழச்சென்றோர், அறிவும் முயற்சியும் ஆண்மையும் உடைய நல்லோராயின், அந்நிலம், நன்னிலமாய் மாறி நின்று மாண்புறும் என்ற இக்கருத்தை உட்கொண்டே ஔவையார், நிலத்தைப் பற்றிக் கூறுவார்போல் "நிலமே! நீ, நாகரிகத்தின் வாழ்விடம் எனக் கருதப்படும் நாடாகவாவது இரு; அன்றிக்

கொடுவிலங்கு வாழும் காடாகவாவது இரு; அன்றி, நீரோடையும், நெருப்பாறும் பிளந்த பெரும் பள்ளமாகவாவது இரு; அன்றிப் பனியும் பாறையும் சேர்ந்த மலை நாடாகவாவது இரு; அதைப்பற்றிக் கவலைக்கொள்வார் யாரும் இல்லை; உன் தோற்றம் ஒன்றையே கொண்டு, உன் இயல்பை மதிப்பிடும் அறிவற்றோர் அல்லர் நாங்கள்; நின்கண் வாழும் மக்கள், நல்லாண்மை உடைய நல்லோராயின், நீயும் நல்லை; அவ்வாறின்றி, அவர் தீயோராயின்: நீயும் தீயை, என்றே கொள்வோம்."

"நாடா கொன்றோ; காடா கொன்றோ;
அவலா கொன்றோ; மிசையா கொன்றோ;
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்,
அவ்வழி நல்லை; வாழிய! நிலனே." (புறம்: ௧௮௭)

என்று கூறுவார்போல், உலக மக்களுக்கு ஓர் அறிவுரை கூறுகிறார்: "உலக மக்களே! உலகம் உங்கள் கையில்; அதை நன்மை நிறைந்த நல்லுலகமாக ஆக்குவதோ, அன்றி இன்னல்களுக்கிருப்பிடமான இருட்டுலகமாக ஆக்குவதோ எல்லாம் உங்களால்தான் முடியும்; உலகத்தால் ஒன்றும் இயலாது; அஃது அசைவற்றது; அறிவற்றது; ஆகவே, 'அந்த உலகம் நல்லுலகம்; ஆகவே, அங்கு மக்கள் நன்மையடைகிறார்கள்; இந்த உலகம் இழிவுடையது; ஆகவே, மக்கள் இங்கு இழிநிலை அடைகிறார்கள்' என்று வேண்டாதன கூறி வீணராகி வாடாதீர்கள்; நல்லோர் வாழ்வால் இன்று நல்லுலகமாக நிற்பது, நாளை அந் நல்லோர் அற்றுத் தீயோர் வாழ்வாராயின் தீயுலகமாக மாறும்; அதைப்போன்றே, இன்று தீயோர் வாழ்வால் தீயுலகமாக இருப்பது, நாளை, அத் தீயோர் அற்று நல்லோர் வாழ்வராயின் நல்லுலகமாக மாறும்; ஆகவே நிலத்திற்குத் தனக்கென நன்மையோ, தீமையோ இல்லை; எல்லாம் உங்கள் கையில்."

"நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும் தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானும்—நிலையினும்
மேன்மேல் உயர்த்து நிறுப்பானும் தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான்." (நாலடியார்: ௨௪௮)

என்று பிறரும் கூறுவதைப்போல், எல்லாம் உங்கள் கையில் இருக்கும்; இடத்தால் ஒன்றும் இல்லை என்று ஒளவையார் கூறிய அறிவுரைகள், அனைவரும் ஏற்றுப் போற்ற வேண்டியதொன்றும்.

(9) அவர் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்கள்:

அகமே புறம்; புறநிகழ்ச்சியெல்லாம், அகநிகழ்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டே நிற்கும். ஆகவே, புறவாழ்வு திருந்தியதாக இருத்தல்வேண்டும் என விரும்புவோர், தம் அகவாழ்வைத் திருந்திய ஒன்றாக ஆக்கிக் கொள்ளுதல்வேண்டும். அகவாழ்வு, மனைவி மக்களோடு வாழும் இல்வாழ்க்கை; புறவாழ்வு, ஊராரோடும் உலகத்தாரோடும் உறவாடும் உலக வாழ்வு; வாழ்வில் அமைதி வேண்டின், இவ்விரு வாழ்விலும் அமைதி காணல் வேண்டும். யாண்டு பலவாகியும் நரையின்றியிருப்பது யாங்ஙனம் என்று கேட்டவர்க்கு, "என் மனைவியும், மக்களும் நிரம்பிய அறிவினர்"—'மாண்ட என் மனைவியோடு மக்களும் நிரம்பினர்'—எனத் தன் அகவாழ்வில் அமைதி காண்பதற்கான காரணத்தை முதற்கண்கூறி, "என் இளையரும் என் சொற்படி நடப்பர்; வேந்தனும் அல்லவை செய்யான்; என் ஊரில் சான்றோர் பலர் வாழ்கின்றனர்."

"யான்கண் டனையர்என் இளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும் அதன்றலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே." (புறம்: ௧௯௧)

எனத் தன் புறவாழ்வில் அமைதி காண்பதற்கான காரணத்தைப் பின்னர்க் கூறினார் புலவர் ஒருவர்.

புறவாழ்விலும், அகவாழ்வே திருந்திய வாழ்விற்கு வழிகாட்டும் என்பதைக் கண்ட புலவர்கள், தமிழர் தம் அகவாழ்வு திருந்தவேண்டும் என்பதிலே மிக்க கவலை கொள்வாராயினர்; அதற்கு அவர்கள் கையாண்ட முறைதான் அகத்திணைப் பாடல்கள்; ஆடவரிற் சிறந்தான் ஒரு

வனும், பெண்டிரிற் சிறந்தாள் ஒருத்தியும், தம்மோடு ஒத்த உறவினர் சிலரோடு கூடிச் சிறந்தோர் வாழ்வு நடாத்தியதாகக் கற்பனை செய்துகொண்டு சிறந்த வாழ்வு எனப் புலவர்கள் சிந்தனையில் தோன்றிய வாழ்வுமுறை, அவர்கள் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்ததாகக் கூறி, அச் சிறந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றையும், ஒவ்வொரு பாடலுள் அமைத்துப் பாடி, அப்படிப்பட்ட வாழ்வுமுறை, எக்கால மக்கள் வாழ்விலும் அமையவேண்டும் என விரும்பினர்: அவ்வாறு அவர்கள் பாடிய பாடல்களே, அகத்துறை தழுவிய பாடல்களாம். ஆகவே, அப்பாடல்கள், அப் புலவர்கள் விரும்பிய வாழ்வு நெறியினை வகுத்துக் கூறுவனவாம்: ஆதலின், ஔவையார் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்களை நோக்கின், அவர் விரும்பிய அகவாழ்வுநெறி நமக்குப் புலனும்; ஆகவே, அப் பாடல்களுள் சிலவற்றைக் கண்டு, அவர் காட்டும் அகவாழ்வு நெறியினை மேற்கொள்வோமாக.

ஆடவரிற் சிறந்தான் ஒருவனும், பெண்டிரிற் சிறந்தாள் ஒருத்தியும், கண்டு, காதல்கொண்டு கலந்து உறவாடி வாழ்கின்றனர். அவர்தம் இன்பவிளையாட்டிற்கு ஒருநாள் இடையூறு ஒன்று உற்றது; அவன் வருதற்குமுன்னரே பெருமழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது; அவன் அங்கே; இவள் இங்கே; துணையின்றித் தனித்திருப்பதை அவளால் தாங்க இயலவில்லை; துணைவந்து சேர்வதைத் தடுக்கிறது அப் பெருமழை; அவள், தன் மென்மை, தனித்துறைவதால் உண்டாகும் துயரின் கொடுமை, அத் துன்பத்திற்குக் காரணமான மழையின் வன்மை ஆகியவற்றை உணருகிறாள்; உடனே மழையை நோக்கிக் கூறுகிறாள்; "உண்மை வீரர், தன்னோடு ஒத்த வீரரோடே போர் புரிவர்; ஆனால், நீயோ, என்னோடு போர் தொடுக்கின்றனை; நான் ஒரு பெண்; தன்னைத்தான் காத்துக்கொள்ளும் வலியற்றவள்; ஆதலின் பிறர்துணை பெற்றே வாழவேண்டியவள்; இப்போது நான், காக்கும் துணையற்ற நிலையில்; துணைவர் எங்கோ இருக்கிறார்; இவ்வளவு துயர்நிலையில் இருக்கும் என்னை வருத்துகின்றாய் நீ; நீயோ, பெரும்புகழ்படைத்த

இமயமலையையும் இடம் பெயர அசைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தோய்; அத்தகைய பேராற்றல் வாய்ந்த நீ, தனித்து வந்தாவது வருத்துகின்றனையா? உயர்ந்த மலையில் வாழும் பாம்பும் கேட்டாலே இறந்துபோகும் பேரிடியொலி ஒருபால், அவ்விடியோசையை விரைந்து இழுத்துக்கொண்டு எங்கும் சுழன்றடிக்கும் சூறுவளி ஒருபால், ஆக இவற்றின் துணை கொண்டுவந்து தாக்குகின்றனை; இவ்வளவு பெரும்படை சேர்த்துக்கொண்டு, ஆதரவற்றுத் தனித்துத் துயருறும் என்னை வருத்துகின்றனை; இயல்பாக நிறைந்த இரக்கத்தை உடையாய் நீ என்று கூறுவரே! அவ்விரக்கத்தை இப்போது நீ, இழந்து விட்டாயோ?"

"நெடும்வரை மருங்கின் பாம்புபட இடிக்கும்,
கடுவிசை உருமின், கழறுகுரல் அளைஇ,
காலொடு வந்த கமஞ்சூல் மாமழை!
ஆர்அளி இலையோ? நீயே, பேரிசை
இமயமும் துளக்கும் பண்பினை;
துணை இலர்; அளியர்; பெண்டிர்; இஃது எவனே?"

என்று தன் உள்ளத்துயரை ஒருவாறு உணர்த்தினுள்; இவ்வாறு மழையும் பிறவும் வருத்துவது, நாம் தனித்துறைதலால் அன்றோ? தலைவரின் நீங்கித் தனித்து வாழாது கூடி வாழத் தொடங்கிவிடின், இவை நம்மைத் துயர் உறுத்தா; ஆதலின், அவரோடு உடனுறை வாழ்வை வேண்டுகிறேன்," என்று துணிகிருள்; துணிந்த அவள், தலைவன் களவு வாழ்க்கையையே பெரிதும் விரும்பும் இயல்பினனாதலின், அதை மறுத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணி, களவொழுக்கைக் கைவிட்டுக் கடிமணம் செய்து கொள்ள விரும்பி, களவு வாழ்க்கையில் அவனுக்கு அரியள் ஆயினுள். இதனால் அவனுள்ளம் வாடிற்று.

அவள் தனக்குக் கிடைத்தற்கரியள் என்பதை அவன் உணர்ந்தானெனினும், அவன் நெஞ்சம், அவள்பால் கொண்ட ஆசையை மறக்க மறுக்கிறது; மறுக்கும் தன் நெஞ்சை நோக்கி அவன் கூறுகிறுன்: "அவளோ கிடைத்தற்கரியளாய்க் காணுகிருள்; அவள், உன் ஆசையறிந்து

நடந்துகொள்பவளாய்த் தோன்றவில்லை; ஆனால், அவள் பால் நீ கொள்ளும் ஆசையோ அளவிடற்கரியது; கிடைத் தற்கரிய பொருள் ஒன்றின்மீது அளவிடற்கரிய ஆசை கொள்வதால் யாது நேரும்? அதைத் தாங்கும் ஆற்றல் நினக்கு உண்டா? இறுகிய கல்நெஞ்சமன்று நீ: இளகிய ஈர நெஞ்சு நீ; அவ்வாசையும் நிறைவேறாது; அதை மற வாது போயின், நீயும் இடிந்து போவாய்; ஆகவே, அவள் பால் கொண்ட அந்நினைவை அறவே மறந்துவிடு." இவ் வாறு அறிவுரை கூறும் அவன், தாங்கும் ஆற்றல் அற்ற தன் நெஞ்சம், அரிய பொருள்மீது ஆசை கொள்வதைப் பசுமட்கலத்தில் பெயல்நீர் ஏற்கும் மதியிலார் செய லோடு ஒப்பிட்டு, "நெஞ்சே! பச்சை மண்ணால் செய்யப் பெற்று, ஈரம் புலராத கலத்தில் பெய்யும் மழைநீரைப் பிடித்துவைக்க முயல்வார் யாரையேனும் கண்டதுண்டா? பிடித்துவைப்பராயின், அந்நீர், அதன்கண் நில்லாது ஓடி விடுதலோடு அக் கலத்தையும் அழித்துவிடும் என்பதை அறிவர்; ஆகவே, அறிவுடையோர் யாரும் அவ்வாறு செய் யார்; நீ அத்தகைய செயலைச் செய்யத் துணிகிறாய்; என்னே நின் பேதைமை!" என அறிவுரை கூறுவதாக ஔவையார் கூறும் திறம் கண்டு மகிழ்தற்குரியதாம்.

> "பெயல்நீர்க் கேற்ற பசுங்கலம் போல
> உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி,
> அரிதுஅவா வுற்றனை நெஞ்சே!"

இவ்வாறு உள்ளம் வாடிய அவனும், இறுதியில் அவ ளோடு உடனுறைவாழ்வை விரும்பினான்; விரும்பினான் ஆயினும், அவளைக் கொடிய காட்டுவழியே அழைத்துச் செல்ல அஞ்சினான்; கோடையின் கொடுமையை அவள் ஆற்றாள் என எண்ணிக்கொண்டு உடன்சேறற்குத் தயங்கி னான்; தயங்கிய அவனுள்ளம் அறிந்தாள் தலைவியின் உயிர்த்தோழி; அவள் அறிவே உருவானவள்; அவள் தலைவனை அணுகி, "அன்புடையீர்! விரைவில் வாடும் மென்மை உடையதே குவளை மலர்; என்றாலும், அது வளர்ந்திருக்கும் பாத்திகளில் நீர் நிறையக் கட்டப்பெற்

திருப்பின்' எதையும் வறட்டும், கோடைகாலத்தில் வீசும் வறண்ட கொடுங் காற்ருகிய மேல்காற்றடிக்கினும் வாடாது வளம்பெறும் ; அதைப்போல, தலைவி இயல்பால் மிகவும் மெல்லியளே என்ருலும், அவள் நின்னை நீங்கப் பெருமல், நின்ஞேடு வருவாளாயின், அவளுக்கு உன் ஆரருள் இருக்கின்ற காரணத்தால், யானையும் வருந்தும் கொடுமையுடையதே எனினும், அக் கானம் கண்டு கலங்காள்; அக்கானமும் அவளுக்கு இனிக்கும்; ஆகவே, அவள் மென்மை கண்டு கைவிடாது, கொண்டுசென்று மணப்பீராக !" எனக் கூறினுள். அவனும், அவளைக் கொண்டுசென்று மணந்தனன்.

"நீர்கால் யாத்த நிரையிதழ்க் குவளை,
கோடை ஒற்றினும், வாடா தாகும் ;
யானை கைமடித்து உயவும்
கானமும் இனியவாம் ; நும்மொடு வரினே."

அண்மையில் மணம்கொண்ட மணமக்கள் அவர்கள் ; இளமையின் இயல்பையும், இளமைக்கால இன்பத்தின் அருமையும் அறிந்தவர் ; இன்பமும், இளமையும் இருந்து வாரா து, கழியும் இயல்பின ; இளமைக் கால இன்பத்தினும், சிறந்த இன்பம் வேறு இல்லை ; இளமை கழிந்தவழி, வாழ்வு அவர்க்கு இன்பம் தருவதும் இல்லையென்ப ; இவ் வுண்மைகளை அறிந்தவர்கள் ; அவர் கள், ஒருவர்பால் ஒருவர் கொண்டிருக்கும் அன்போ, வான்போல் வளர்ந்துள்ளது ; ஆகவே, ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிந்து வாழ்வதோ இயலாது ; அதை அவர்களும் விரும்பார் ; ஆகவே, பிரியாது வாழவே விரும்புகின் றனர் ; எனினும், அவர்கள் உலகியலோடு மாறுபட வாழும் மாண்பிலர் அன்று ; உலகியலோ, வினைமேற் சென்ற மனத்தினராய், வேண்டிய பொருள் சேர்ப் பதையே ஆடவர், தம் பண்பெனக் கொள்ளுதல் வேண் டும் என்று அறிவிக்கிறது ; இதையும் அறிந்தவர்கள் அவர்கள் ; ஆதலின், அவன் ஒருவாறு தேறி, பொருள் வயிற்பிரிய எண்ணுகிருன் ; பிரிந்தான் ; பொருள் சேர்த்

தான்; மீண்டும் வந்து சேர்ந்தான்; வந்த அவனை நோக்கி, அவளும் அவள் தோழியும் வினவுகிறார்கள், "சென்ற விடத்து எங்களைப்பற்றிய எண்ணம், எப்போதாயினும் வந்ததுண்டோ?" என்று. அதற்கு அவன், "எப்பொழுதும் உங்கள் நினைவேதான்; உங்களை நினைக்குந் தோறும், நினைக்குந்தோறும் செயல்படுமனத்தராய்ச் செய் பொருட்கு அகல்வதே ஆடவர் பண்பு என அறிவுரை கூறிப், பிரிதற்கரியராகிய உங்களைப் பிரியுமாறு செய்த இவ்வுலகியலை நொந்துநொந்து என் அறிவும் மயங்கினேன்," என்று விடைகூறி மகிழ்வித்தான் என்று, அவ் விளங்காதலர்களின் வரலாறு கூறுவார்போல், மனைவியர் பால் மாறா அன்பும் கொள்ளுதல்வேண்டும்: அதே நிலையில் அவரோடு இடைவிடாது பிரிதலின்றி வாழ்தல் வேண்டும் என்று எண்ணுமல், உலகியலோடு ஒட்டிப் பிரிந்து சென்று, பொருள் தேடும் முயற்சியினையும் மேற் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்தி,

> "மனைவிழைவார், மாண்பயன் எய்தார்; வினைவிழைவார்
> வேண்டாப் பொருளும் அது." (திருக்குறள், ௯0௧)

என்ற திருக்குறட்கு இலக்கியம் காட்டிய ஔவையார் அறிவுரை அகத்தேற்று அறிவுகொள்ளற் குரியதாம்.

> "உள்ளினென் அல்லெனோ யானே? உள்ளி,
> நினைத்தனென் அல்லெனோ பெரிதே? நினைத்து
> மருண்டனென் அல்லெனோ உலகத்துப் பண்பே?"

தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருந்தகாலை, தலைவியின் உள்ள நிலையின் உயர்வையும், உறுதிப்பாட்டையும் விளக்க ஔவையார் கூறுவனவும் சிலவுள.

பொருள் தேடும் முயற்சியை முன்னிட்டுப் பிரிந்த தலைவன், தலைவியிடம் கூறிக்கொள்ளாமலே பிரிந்து போய் விட்டான்; அதுகண்டு வருந்துகிறாள் தலைவி; அவளுக்கு ஆறுதல் கூற வருகிறாள் அவள்தோழி; வந்தவள், "கூறாது பிரிந்து சென்ற அவர், உண்மையில் அன்புடையார் அன்று," என அவன்மீது பழிகூறத் தொடங்கி

ளுள்; தன்முன், தலைவனைப் பழிப்பது காணப்பொருள் தலைவி! உடனே, அவள் தன் தோழியை நோக்கி, "தோழி! அவர் அன்புடையர். ஆகவே, பிரியார் என்று தான் நானும் எண்ணியிருந்தேன்; ஆனால் உலகியல் அவரைப் பிரியச் செய்தது; அவர் பிரியுங்கால் அன்புடையராயின், கூறிப் பிரிந்திருக்கலாகாதா? என வினவுகிருய்; அந்த உண்மையை நீ அறியாய்; தனித்திருக்க நான் ஆற்றேன்; அவர்பால் அத்துணை நிறையன்புடையேன்; இதை அவர் அறிவார்; ஆகவே, அவர் பிரிவுணர்த்தி யிருப்பராயின், நான் அதற்கு உடன்படேன் என்பதையும் அவர் அறிவார்; ஆகவேதான், கூருது பிரிந்தார்; அன்பின்மையால் அன்று; அன்போடு கலந்த கடமையுணர்ச்சியால்;" என்று கூறித் தலைவனைப் புகழ்ந்தாள்.

"செல்வார் அல்லர்என்று யான்இகழ்ந் தனனே;
ஒல்வாள் அல்லள்என்று அவர்இகழ்ந் தனரே-"

பிரிந்துசென்ற தலைவன், விரைவில் வந்திலன்; அவன் கூறிச்சென்ற கார்காலமும் வந்துவிட்டது; எனினும், அவன் பிரிவுக்கு மனம் கலங்காது ஆற்றியிருக்கிருள் தலைவி; அது, கற்புடை மகளிர்க்குக் கடன் எனக் கொண்டு ஆற்றியிருக்கும் அவளைக் கண்டு, "அவரைப் பிரிந்து, எவ்வாறு ஆற்றியுள்ளாய்?" என வினவுகிருள் அவள்தோழி; அதற்குத் தலைவி கூறுகிருள்: "தோழி! கார்காலம் தொடங்கியவுடனே, நம் தலைவர் சென்ற நாட்டிலும், கொன்றை மலரும்; அக் கொன்றைமலரைக் கண்டவுடனே, நம் உடலை மறைத்துக் கொடுமை செய்யும் அவர் பிரிவால் உண்டாம் பசலைநோய், அவருக்கு நினைவு வரும்; மேலும், தாம் செல்லும் இடந்தோறும், விலங்குகள் எல்லாம், பெண்ணெடு ஆண் கலந்து உறவாடும் காட்சியைக் காண்பரே அன்றி, பெண்ணைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்து வாழும் ஆண்விலங்கினைக் காணர்; பெண்ணெடு ஆண் கலந்து வாழ்வதை விலங்குகளும் விரும்பும் கார்காலத்தில், அறிவுடை ஆண்மகனுகிய அவர், என்னைப் பிரிந்துறைய நினையார்; பிரிந்து தனித்து வாழ அவரா

லும் இயலாது; விரைந்து மீள்வர்; இந்த உறுதியுள்ளமே என்னை ஆற்றியிருக்கச் செய்கிறது,'' எனத் தலைவன்பால் தனக்குள்ள, தளரா நம்பிக்கையை உணர்த்துகிருள்.

''சென்ற நாட்ட கொன்றையம் பசுவீ,
நம்போல் பசக்கும் காலைத், தம்போல்
சிறுதலைப் பிணையின் தீர்ந்த, நெறிகோட்டு
இரலை மானையும், காண்பர்கொல்? நமரே.''

"கார்காலம் தொடங்குவதற்கு முன்னரே வருவேன்" என்று தலைவன் சூளுரைத்துச் சென்ருன்; கார்காலம் தொடங்கிவிட்டது; ஆனுல், அவன் வந்திலன்; தலைவி, தான் உறுதி குலைந்து கலங்கத் தொடங்கினுள்; அந்நிலைக் கண், அவள் தோழி, ''இது கார்கால மழையன்று; காலமல்லாக் காலத்துமழை; கார்காலம் இன்னும் தொடங்கப் பெறவில்லை,'' என்று பொய் கூறி அவளைத் தேற்ற முயலுகிருள்; அது கண்ட தலைவி, ''தோழி! மழைநீர் தாங்கி வரும் கரிய மேகங்கள் இடிக்கவும் தொடங்கிவிட்டன; மலையில் பெருமழை பெய்தும் விட்டது; வாடி வீழ்ந்து கிடக்கும் மலர்களை அடித்துக் கொண்டு அருவிகளும் பாய்ந்தோடத் தொடங்கிவிட்டன; அதோ காண்; ஆகவே, இது காலமல்லாக் காலத்து மழையன்று; கார்கால மழையேயாம்,'' என்று கூறினுள். உடனே, தோழி, ''கார்காலமாயின், தலைவர் வந்திருப்பாரே; வந்திலரே; ஒரு வேளை வருவேன் என்று சூளுரைத்துச் சென்றது பொய்யோ?'' எனக் கேட்டாள். அதற்குத் தலைவி, ''இல்லை; இல்லை; வருவேன் என்று சூளுரைத்துச் சென்ருர் என்பதும் பொய்யன்று; சூளுரைத்துச் சென்ற அவர் பொய்த்தலும் செய்யார்; அவர் தவருர்; பின், அவர் வந்திலரே எனின், 'கிழவி நிலையே வினையிடத்துரையார்' என்பர் பெரியோர்; எடுத்த காரியம் இனிது முடியும்வரை, தலைவர் பிறிதொன்றன் மீது கருத்துச் செலுத்துபவர் அல்லர்; அவ்வாறு செலுத்தலும் சரியன்று; ஆகவே, வேலையின் மிகுதியால், அவர் நம்மை மறந்திருக்கிருர்; இதுதான் உண்மை; மறவாதிருப்பின், சூளுரைத்துச்

சென்றவர் வாராதிரார்; வந்திலர்; அவர் சூளும் பொய்க் காது; ஆகவே, அவர் நம்மை மறந்திருப்பவரே," என்று கூறி, தலைவன் தவறியவிடத்தும், தவறினன் என அவன் பால் குறை காணாது, அவன் தவற்றிற்கு ஒரு காரணம் கண்டு, தலைவன் தவறிலன்; தவறான் எனக் கொள்ளும் அத் தலைவியின் உள்ளமே உள்ளம்!

"பெய்த குன்றத்துப் பூநாறு தண்கலுழ்
மீமிசைத் தாஅய வீஇசுமந்து வந்து
இழிதரும் புனலும்; வாரார்; தோழி!
மறந்தோர் மன்ற; மறவாம் நாமே;
கால மாரி; மாலை மாமழை
இன்னிசை உருமின முரலும்;
முன்வரல் ஏமம் செய்து அகன்றோரே."

(10) ஔவையார் எடுத்தாண்ட உவமைகள்:

பழந் தமிழ்ப் புலவர்கள் மேற்கொண்ட செய்யுள் அணிகளுள், உவமவணியே சிறப்புடையது; அவர்கள் கையாண்ட அணி, உவமவணி ஒன்றே எனக் கூறினும் தவறில்லை; பின்னர்த் தோன்றிய அணிகள் எல்லாவற்றை யும், ஒருவாறு உவமவணியின் பகுதியாகவே கொள்வர் புலவர்கள்; அதனாலேயே தொல்காப்பியர் உவமவணி ஒன்றிற்கு மட்டுமே இலக்கணம் கூறுவாராயினர்; இதனால், புலவர்கள் பிற அணிகளை அறியாதவர் என்பதல்ல பொருள்; தாம் சொல்ல விரும்பும் பொருள்களைத், தெளி வாகவும் அழகாகவும் சொல்ல உவமவணி ஒன்றே போதும் எனக் கண்டனர். ஆகவே, அவர்கள் பிற அணி பற்றி எண்ணினார் அல்லர்.

ஆங்கிலம் கற்ற நண்பர்கள், ஆங்கிலப் பெரும் புலவ ராய கோல்டுஸ்மித் போன்றார், அங்கொன்றும் இங்கொன்று மாக எடுத்தாண்டிருக்கும் உவமைகள் சிலவற்றை வைத்துக்கொண்டே, ஆங்கிலப் புலவர் தம் புலமையை, அம் மொழிக்கண் ஆளப்படும் உவமைகளின் சிறப்பை வானளாவப் புகழ்வதைக் காண்கிறோம்; அவர்கள், பழந்

தமிழ்ச் செய்யுட்கண் செறிந்து கிடக்கும் உவமைகளின் எண்ணிக்கையினையும், அவற்றின் உயர்வையும் உணர நேரின் வியப்பால் உணர்வற்றுப் போவர் என்பது உறுதி. பழந்தமிழ்ப் பாடல்களுள் பொதிந்து கிடக்கும் அவ்வுவமைகளுள், ஔவையார் எடுத்தாண்ட உவமைகள் சிலவற்றை ஈண்டுத் தருகின்றேன்.

"பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி
நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல." (புறம். கக)

ஔவையார் ஆண்ட உவமைகளில் இஃதொன்று; அதியமான் அரிதின் முயன்று பெற்றான் நெல்லிக்கனி ஒன்றை; அக் கனியுண்டார் நோயின்றி நெடிதுநாள் வாழ்வர் என்ப; அதியமான், அதைத் தான் உண்டு நெடிதுநாள் வாழ்வதினும், ஔவையார் உண்டு நெடிதுநாள் வாழ்வராயின் அதனால் உலகிற்குப் பெரும் பயனும் என உணர்ந்தான்; அக் கனியை ஔவையார்க்குக் கொடுக்கத் துணிந்த அவன், அக் கனியின் இயல்பறியின், ஔவையார் அதைத் தாம் உண்ணாது இரவலர் புரவலனாய அவன் உண்ணவே வற்புறுத்துவர் என அறிந்தானாகவே, அக் கனியின் இயல்பை அவர்க்கு முன்னர் அறிவியாது, அவர் உண்ட பின்னர் உணர்த்துவானாயினன்; அதியமானின் இச்செயல், ஔவையார் உள்ளத்தே, அளவிலா மகிழ்வெழச் செய்தது. எவரும் முதற்கண் தாம் வாழவே விரும்புவர்; தாம் வாழ்ந்த பின்னரே, பிறர் நல்வாழ்வு குறித்துக் கவலை கொள்வர்; இதுவே உலகியல்; ஆனால், அதியமான் செயல் உலகியற் போக்கையே மாற்றிவிட்டது கண்டார்; தன் வாழ்வு பற்றிக் கவலை கொள்ளாது, பிறர் நல்வாழ்வில் நாட்டம் கொண்ட அதியமான் செயல், சிவபெருமான் செயல் ஒன்றை நினைவூட்டுவதாயிற்று.

சாவா மருந்தாகிய அமிழ்தினைப் பெறத் தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்தில், முதற்கண் அதில், அமிழ்தத்திற்குப் பதிலாக, ஆலகாலப் பெருநஞ்சு தோன்றிற்று; அது கண்டு அஞ்சினர் அனைவரும்; சிவன், அவர்

களுக்கு நேர இருந்த கேட்டைப் போக்க, அவ்வாலகால நஞ்சைத் தான் உண்டு, சாவா மருந்தாகிய அமிழ்தை அவர்களுக்கு அளித்தான்; அதனுலேயே, நஞ்சுண்ட நீல கண்டன் என்பதும் அவனுக்குப் பெயராயிற்று; இவ்வாறு கேட்டினைத் தான் தாங்கிக் கொண்டு, வாழ்வைப் பிறர்க் களித்தான் அவனும்; அதியமானும், நீடிய வாழ்வு தான் பெறுவதை வெறுத்து, ஔவையார்க்கு அளித்தான்; ஆகவே அதியமான், நீலகண்டனுக்கு நிகராயினன்; நஞ் சுண்டும் சாவாது நெடுநாள் வாழ்ந்தான் சிவன்; அதைப் போன்றே, நெடுநாள் வாழ்வதை அதியன் வெறுத்தானுயி னும், அவன் நெடுநாள் வாழ்வன்; அவன் வாழவேண்டும் என்று அவனுக்கு நல்வாழ்த்துக் கூறுகிருர் ஔவையார்.

அதியமானுக்கும், அரசனுக்கும் உள்ள தந்நலந் துறந்த உள்ள வொற்றுமை கருதி அதியமானை நீலகண்ட னுக்கு ஒப்பிட்ட ஔவையார், "நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல" என்று கூறினுலே போதும்; அவர் அவ்வளவோடு நில்லாமல், "பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி" என்ற வேருேர் சிறப்பினையும் சிவனுக்கு ஏற்றிக் கூறியுள் ளார்; அவ்வாறு, அவனை விசேடித்துக் கூறியதால், துன் பத்தால் தேய்ந்து வந்தாரைத் தலையில் வைத்துப் போற்றிக் காக்கும் அவன் பண்பைக் குறித்தாராயிற்று; அதனுல், நாம் பெறும் பொருள், சிவனோடு ஒப்புக் கூறப்படும் அதியமானும், பொருளால் வறியராய்த் தன்கண் வரும் புல வர்களைச் சிறப்பாக வரவேற்றுப் போற்றிப் பேணும் இயல் புடையான் என்பதாம். சிவனை அடைந்த திங்கள், அதிய மானை அடைந்து வாழும் புலவர்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுளது; அதனுல், திங்கள் வளர்வதும் தேய்வ தும்போல, புலவர்களும், புரவலர்கள் பொருள் தருந் தோறும் செல்வராய்ப் பின்னர் வறியராய் வாழ்வர் என் பதும், திங்கள், தன்னை ஒருபால், பாம்பு கௌவிக் கொண்டு துன்புறுத்தும் காலத்தும், உலகிற்கு ஒளி செய்தலாகிய தன் கடமையில் தவறுதல் இல்லை; அதைப் போலப் புலவர்களும் தாங்கள் வறுமையுற்ற காலத்தும்

தம் வறுமையிற் செம்மையாம் குணத்தில் பிறழார் என்பதும், திங்கள் தன்னிடத்தே உள்ள இருளைப்போக்க முயலாமல், உலகிருளைப் போக்குவதேபோல், புலவர்களும் தம் துயர் களைவதைக் கருதாமல், உலகமக்கள் உயர உழைப்பதையே கடனாகக் கொள்வர் என்பதும், ஞாயிற்று ஒளி கண்டு பொங்காத கடல், திங்கள்ஒளி கண்டு பொங்குவதேபோல், வேந்தர் தம் வில்லாற்றலால் பெறமுடியாத ஒன்றைப் புலவர்கள் தம் சொல்லாற்றலால் பெறுவர் என்பதும், திங்களைச் சேர்ந்த முயலும் பிறரால் தொழப் படுதல்போல், புலவரோடு சேர்ந்த அவர்தம் சுற்றத்தாரும் பிறரால் போற்றப்படுவர், பேணப்படுவர் என்பதும் பெறப்படும்; இனி, புலவர்க்குத் திங்களை உவமையாகக் கொண்டால், திங்கள்பால் உள்ள எல்லாக் குணங்களும் புலவர்பாலும் இருக்கும் எனக் கொள்ளுதல் கூடாது; உவமையெல்லாம் ஒருபுடை யொப்புமை யுடையனவே; புலிபோலப் பாய்ந்தான் எனின், அவனுக்கும், வாலும் நாலு காலும் இருக்கும் என எண்ணுதல் கூடாது; அது போலவே, திங்கள், வாழ வேறு வழியின்றி வலிய வந்து இறைவன் தாளில் பணிந்து அடைக்கலம் அடைந்தது; ஆனால், புலவர்கள் அவ்வாறு வாழ வழியின்றி அரசர்களை அடைந்தனர் அல்லர்; அரசர்கள் ஏற்றுப் போற்றப் பெருமையோடு வாழ்ந்தனர் புலவர் என்பதும், திங்கள், தன்னிடையே கறையுண்டாய விடத்தும், அது கண்டு கலங்குவதின்றி வாழ்கிறது; ஆனால், புலவர்கள் தம்இடையே பழியுண்டாக வாழார் என்பதும் பெறப் படும். ஆக இப்பொருள் எல்லாம் அடங்க, "பால்புரை பிறைநுதல் பொலிந்த சென்னி, நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல" எனச் சுருங்கச் சொல்லி, விளங்கவைக்கும் முறையால் உவமை கூறிய ஔவையார் புலமைநலம் போற்றிப் புகழ்தற்குரியதாம்.

> " ஊர்க்குறு மாக்கள் ஆடக் கலங்கும்
> தாள்படு சின்னீர்க் களிறட்டு வீழ்க்கும்
> ஈர்ப்புடைக் கராஅத் தன்ன என்னை." (புறம்: ௧0௪)

'பணிதல் நும் கடன்' என அதியமான் பகைவர்க்கு அறிவுரை கூற விரும்பும் ஔவையார், அவன் ஆற்றலை விளக்க ஆண்ட உவமை இது.

ஒருவர் ஆற்றல் அவருக்கு ஏற்ற இடமாயின் மேலும் மிகுதலும், ஏலா இடமாயின் உள்ள ஆற்றல் குறைதலும் இயல்பு; இதை விளக்க, முதலை நீர்நிலையிடத்ததாயின் ஆற்றல் மிகும்; அந்நிலைக்கண், எதிர்த்த எதையும் அழித்தொழிக்கும். அதற்கு மாறாக எதிர்த்த எதையும் அழித்தொழிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்ததே யாயினும், யானை சேற்று நிலத்தில் சிக்கிக்கொள்ளின், அதை ஆற்றல் குறைந்த குறுநரியும் கொன்று வீழ்க்கும் என்றும் கூறுவர் வள்ளுவர். "நெடும் புனலுள் வெல்லும் முதலை;" "கால்ஆழ் களரில் நரிஅடும் கண்அஞ்சா, வேலாள் முகத்த களிறு."

நீர் நிலைக்கண் முதலைக்கு ஆற்றல் மிகும் என்று கூறும் வள்ளுவர், முதலை நீரில் வாழ்ந்து விடுவதனாலேயே, அத்தகைய பேராற்றலைப் பெற்றுவிட்டதாகாது. வாழும் நீர்நிலையின் அளவும் அதற்குத் துணைசெய்தல் வேண்டும்; வாழும் நீர்நிலை, அளவில் பெரிதாய வழியே அம் முதலைக்கு அவ்வாற்றல் உண்டாம்; அதற்கு மாறாக அஃது அளவில் சிறிதாயின், முதலை அவ்வாற்றல் பெறுதல் அரிதே என்ற குறிப்புத் தோன்ற, "புனலுள் வெல்லும் முதலை" என்று மட்டும் கூறாது, "நெடும் புனலுள் வெல்லும் முதலை" எனப் புனலுக்கு நெடுமை அடை கூட்டிக் கூறினார். அதைப்போன்றே, யானை இடமல்லா இடம் சேரின் ஆற்றல் குறையும் என்று கூறவந்த வள்ளுவர், நிலத்தை விட்டு நீரில் சென்று விடுவதாலேயே யானையின் ஆற்றல் குறையும் என்று கொள்வது கூடாது; அந்நீர் நிறைவிடம், அவ்யானையின் ஆற்றலைக் குறிக்கும் ஆற்றல் உடையதாதல் வேண்டும்; அது சென்ற இடம், வைத்த காலை ஆழ இழுத்துக்கொள்ளும் சேற்று நிலமாக இருத்தல் வேண்டும்; அத்தகைய சேற்று நிலத்தில் சென்றால் தான் யானையின் ஆற்றல் குறையுமேயன்றி, அது சென்ற இடம் இயற்கையாகவுள்ள சேறாக மட்டும் இருப்பதா

லேயே ஆற்றல் குறைந்துவிடாது என்ற குறிப்புத் தோன்ற, "களரில் நரி யடும்" என்று மட்டும் கூறாது, "காலாழ் களரில் நரியடும்" எனக் களருக்கு ஆற்றல் ஏற்றிக் கூறினர்.

ஆனல், அதிகன் புகழ் கூறவந்த ஔவையார், அதிய மானை முதலையோடும், அவன் பகைவரை முதலையால் ஈர்க்கப்படும் யானையோடும் ஒப்பிட்டார் எனினும், அம் முதலை நெடும்புனல் வாழ்முதலையும் அன்று; காலாழ் களரில் அகப்பட்ட யானையும் அன்று என்றே கூறியுள் ளார். முதலை, சின்னீரில் வாழ்வதே; பெருநீர்த் துணை யினைப் பெற்றது அன்று; யானை அகப்பட்ட இடம் சிறிய நீர்நிலையே; காலாழ் களரில் அகப்பட்ட துன்பநிலையால் துயருற்றதன்று; ஈர்க்கும் முதலையும் ஈர்க்கப்படும் யானையும் நிற்கும் இடம், சிறுவர் காலிட்டு ஆடுவதாலேயே கலங்கிவிடும் அளவு குறைநீர் நிற்கும் நிலையே; அச் சிறுநீ ரால், முதலை வேறுவலி பெறுவதுமில்லை; யானை உள்ள பலம் குன்றுவதுமில்லை; முதலையின் ஆற்றல் ஒன்றினு லேயே யானையின் முழுப்பலமும் குன்றி அழியும்.

அதைப்போலவே, அதியமான் பெற்ற பிறர்துணையும் குறைவே; இடத்தால் பெற்ற பெருந்துணை உடையா னல்லன்; அவன் பகைவர் பேராற்றல் பெற்றவரே; சூழ் நிலையால் ஆற்றல் குறைந்தவரும் அல்லர்; பெருந்துணை பெற்று, குறைவலிப் பகைவரை வெல்ல எண்ணுபவன் அல்லன் அதியமான்; பிறர்துணை எதையும் பெறுமல் குறைந்த தன் துணை ஒன்றைக்கொண்டே, பிறிதொன்றல் தன்வலி குன்றிக் குறையாத பெரிய பகையையும் வெல் லும் பேராற்றல் வாய்ந்தவன் அதியமான் என்ற இப் பொருள் எல்லாம் தோன்ற, அவ்வூர்ச் சிறுவர்கள் கூடிக் காலிட்டு ஆடுவதாலேயே கலங்கிவிடும் அளவு குறைந்த நீரில் நின்றே, ஆற்றல் மிக்க யானையைக் கொன்று இழுக் கும் ஆற்றல் மிக்க முதலையோ டொப்பன் அதியமான் என்று உவமை கூறிய ஔவையார் திறம் கண்டு மகிழ்தற் குரியதாம்.

ஔவையார் எடுத்தாண்ட உவமைகள் அனைத்தை யும் இவ்வாறே விரித்துரைப்பதாயின், நூல்விரியுமாதலின் இடச்சுருக்கம் கருதி, அவர் மேற்கொண்ட சிறப்புடை உவமங்கள் சிலவற்றைச் சுட்டிச் செல்கின்றேன்; படிப் போர் விரித்துப் பொருள் கொள்வாராக.

கற்றோர் சென்ற இடமெங்கும் சிறப்பே பெறுவர் என்பதற்குத் தொழில் வல்ல தச்சன், தன் தொழிற் கருவிகளோடு காட்டுள்விடப்படின், அவனுக்கு அக் காடு முழுதும் பயன் அளித்தலையும்,

"மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே;
எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே"

தன்பால் வந்து பாராட்டிய புலவர்க்கு, அதியமான் பரிசில் அளித்தல் தவறாது என்பதைக் குறிக்க, யானை தன் கையில் கொண்ட பொருள், அதன் கோட்டளவும் சென்ற பின்னர், அதற்குப் பயன்படுதல் தப்பாது என்பதையும்,

"அதியமான் பரிசில்.........யானைதன்
கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்
கைய கத் தது அது பொய்யா காதே" (புறம்: ௧0௧)

புலவர்க்கு இனியனாய்ப் பகைவர்க்கு இன்னாய்த் தோன்றும் அதியமானுக்கு நீரிற்குளிப்புழி, சிறுவர்கள் தன் கொம்பைப் பிடித்துக் குதித்துக் கழுவினும் அவர்கள் பால் அன்பும், மதங்கொண்டவிடத்து எவரும் தன்னை அணுகுதற்கரிய சினமும் கொள்ளும் யானையையும்,

"ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்
நீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறுபோல
இனியை பெரும! எமக்கே; மற்றதன்
துன்னருங் கடாஅம் போல
இன்னாய்; பெரும! நின்ஒன்னா தோர்க்கே." (புறம்: ௯௪)

பகைவரை வென்ற பின்னர் பிறந்த மகனைக் கண்டு நிற்கும் காவத்தும், வாடாத சினம் கொண்டு, கண் சிவந்து

நிற்கும் அதியமானுக்குப் புலியோடு போரிட்டு வென்ற பின்னரும் சினம் மாறா யானையையும்,

"வரிவயம் பொருத வயக்களிறுபோல
இன்னும் மாறாது சினனே." (புறம் : ௧00)

பகைவர் படை கண்டு பதுங்காது பாய்ந்து தாக்கும் போர்வீரர்க்கு, அடிக்கும் கோலுக்கு அஞ்சாது எழுந்து கடிக்கும் பாம்பையும்,

'எறிகோல் அஞ்சா அரவின் அன்ன
சிறுவன் மள்ளர்.'' (புறம் : அ௯)

பகைவர், அதியமான் படைகண்டு வலிமை மிக்க தற்காப்பு முறைகளை மேற்கொள்ளினும், அவரைத் தவறாது அழிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த அதியமானுக்கு, வெண்கடுகுப் புகை எழுப்பித் தடுப்பினும், தவறாது வந்து உயிர்களைப் பற்றிச் செல்லும் எமனையும்,

"ஐயவி புகைப்பவும் தாங்காது ஒய்யென
உறுமுறை மரபில் புறம் நின்றுய்க்கும்
கூற்றத் தனையை." (புறம் : ௯அ)

அழிக்கமுடியா ஆற்றலும், திண்மையும் வாய்ந்த அதியமானுக்கு நாள் ஒன்றிற்கு எட்டுத் தேர் செய்ய வல்ல தச்சன் ஒருவன், ஒரு திங்கள்காறும் செய்த ஒப்பற்ற திண்மை வாய்ந்த தேர் உருளையினையும்,

"வைகல் எண்தேர் செய்யும் தச்சன்
திங்கள் வலித்த கால் அன்னோன்." (புறம் : அஎ)

தன்கீழ் வாழ் மக்களுக்கு எதிர்பாரா வகையில் இன்னல் நேர்ந்தால் தான் முன்னின்று காக்கும் பொருட்டெழினிக்கும் பாரம் மிகுதியால், இடைவழியில் அச்சுமுறிந்தவழி பயன்படுத்துதற்கென்றே அவ் வண்டியோடு கொண்டு செல்லும் சேம அச்சினையும்,

"சேமஅச்சன்ன இசைவிளங்கு கவிகை நெடியோய்!"

கிடைத்தற்கரிய பொருள்மீது நெஞ்சம் அதிக ஆசை கொள்வதற்குப் பெய்யும் மழைநீரைச் சுடப்படாத மட் கலத்தில் பிடிப்பார் செயலையும்,

"பெயல்நீர்க் கேற்ற பசுங்கலம் போல
உள்ளம் தாங்கா [1]வெள்ளம் நீந்தி
அரிது அவாவுற்றனை நெஞ்சே!"

கணவன் பொருள்வயிற் பிரியத் தனித்திருக்கும் தலைவி, இரவில் துயில் இன்றித் துன்புறுதற்குப் போர்க் களத்தின் அண்மையில் வாழ்வார், போர் அச்சத்தால் இரவில் உறக்கமின்றி இன்னல் உறுவதையும்,

"கொன்முனை இரவூர் போல
இலவாகுக நீதுஞ்சும் நாளே."

ஒருவர் கூறிய கருத்தை அவ்வாறே ஏற்றுத் தழுவி, இசைவதற்குக் குட்டிக்குரங்கு தன் தாய்க்குரங்கை விடாது இறுகத் தழுவிக்கொள்வதையும்,

"மகவுடை மந்திபோல்
அகனுறத் தழீஇக் கேட்குநர்."

தலைவன் பிரிந்த பின்னர்த் தனித்திருப்பின் வாழோம்; இறந்து படுவோம் எனக்கண்டு, அவன் சென்ற வழியே தானும் சென்று தலைவனை அடைய எண்ணும் தலைவியின் செயலுக்கு, நீர்அற்ற இடத்தில் நின்று வாழாது, நீருறையிடம் நோக்கிச் செல்லும் மீனின் செயலையும் உவமை கூறியுள்ளார்.

"அழிநீர் மீன் பெயர்ந்தாங்கு அவர்
வழிநடைச் சேறல் வலித்திசின்"

(11) ஔவையார் காலத்து நாட்டு நிலை:

புலவர் எவரும் தாம் வாழுங் காலத்தில், தாம் வாழும் நாட்டின் நிலவளம் நீர்வளம், மக்கள் மேற்கொண்ட

1. வெள்ளம் - ஆசை.

தொழில்வளம், அவர்கள் நடாத்திய வாழ்க்கைமுறை, அன்று நிலவிய ஆட்சிநிலை, வாணிப வழிகள், செல்வச் சிறப்பு ஆகியவற்றைக் குறிக்காமல் பாடல் புனையார். ஆதலின், இலக்கியங்கள் எழுந்த காலத்தின் நிலையைக் காட்டும் காலக் கண்ணாடி என்பர்; [1]தொலைத்தோற்றம் [2]தொலை நோக்கிபோன்ற தொலைநோக்கிகள் எல்லாம், இடத்தால் சேய்மையவாம் பொருள்களை மட்டுமே அண்மையில் கொணர்ந்து காட்டும் இயல்பின; ஆனால், இலக்கியத் தொலைநோக்கிகள், இடத்தால் சேய்மையான பொருள்களையே அல்லால் காலத்தால் சேய்மையான பொருள்களையும் தெளிவாகத் தெரிவிக்கும் இயல்பினவாம்; இஃது, எந்நாட்டு இலக்கியங்கட்கும் பொதுப்பண்பாம்; அத்தகைய தொலைநோக்கிகளுள், ஔவையார் ஆக்கித் தந்த தொலைநோக்கியின் துணைகொண்டு நோக்கியவழி, நம் கண்ணிற்குப் புலனாக அவர் வாழ்ந்த காலத்து நாட்டு நிலை காட்சியே கீழே காட்டப்பெறுவது.

தனக்கு வேண்டும் உணவிற்குப் பிற நாடுகளின் துணையை நாடும் இன்றையத் தமிழகம் போன்றதன்று பழந் தமிழ்நாடு; செந்நெற் கதிர்கள் செழித்து வளரும் செந்தமிழ் நாட்டின் சிறப்பை ஔவையார், அகங்குளிரக் கண்டு அழகாகப் பாராட்டியுள்ளார். அவர் காலத்துத் தமிழர்கள், உழவின் சிறப்பறிந்து அத் தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்ந்ததோடு அமையாது, நல்வாழ்விற்குத் துணைபுரியும் வேறு பல தொழில்களையும் பயின்று மேற்கொண்டிருந்தனர்; பொதுவாக ஒரு நாட்டின் செல்வ நிலை சிறக்கவேண்டுமானால், அந்நாடு கைத்தொழிலாற் சிறந்து, கடல்வாணிபம் கொண்ட நாடாகத் திகழ்தல் வேண்டும்; தமிழகத்தின் கடற்றுறைகள் பலவற்றிலும், கடல்கடந்த நாடுகளினின்றும், பல்வேறு பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு, வாணிபம் கருதிவந்த நாவாய்கள் பல நிற்கும். இக்கால நாவாய்கள், எண்ணெய் முதலாயின துணைகொண்டு பொறிகள் இயக்க இயங்குவதுபோல்

1. Television. 2. Telescope.

இல்லாமல், காற்றால் உதையுண்டே கடல் பல கடந்து ஒரு நாட்டினின்றும் ஒருநாடு போய்ச் சேரும் நாவாய்களைத் துணைகொண்டு புறநாட்டு வாணிபம் புரிந்தனர் அக்காலத் தமிழர்கள்; கடல்வாணிபம் மேற்கொண்ட தமிழர்கள், பல்வேறுவகைக் கைத்தொழிலாலும் சிறந்திருந்தனர்; எத்தொழிற்கும் இன்றியமையா இரும்பை, ஏற்ற பொருள்களாக ஆக்கித்தரும் இரும்புத் தொழிலாளரும் இருந்தனர்; அவர் பொதுவாகக் கொல்லர் என அழைக்கப்பெற்றனர்; அக் கொல்லர், தம் இரும்புத் தொழிற்சாலைகளை ஊரின் கோடியில், ஒதுக்குப்புறமாக உள்ள தனியிடத்தே அமைத்துத் தொழிலாற்றுவர்; இவரேயன்றி நினைத்தால் நாள் ஒன்றிற்கு எட்டுத்தேர் செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்த தச்சரும் இருந்தனர்; காட்டுமரம் எதையும், ஏற்றவாறு பயன்படுத்தவல்ல முறைகளையும் அவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர்; அவர்கள் கையாண்ட கருவிகளில், மழுப்போன்ற சில கருவிகளையும் ஔவையார் அறிந்திருந்தனர்; தொழில் வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியும் இரும்புக் கொல்லரும், மரத் தச்சருமேயன்றி, வாழ்வின் பயன்பெற உதவும் அணிகள் பல ஆக்கித்தரும் பொற்கொல்லரும் பணிபுரிந்து வாழ்ந்து வந்தனர்; அவர்கள் தொழிற்சாலையையும், அத் தொழிச்சாலைக்கண் பொன்னை அறுப்பதும், வெட்டுவதுமாகிய தொழில்களை நிகழ்த்துழி, அக்கருவிகள் எழுப்பும் இன்னோசைகளின் இயல்பையும் அறிந்து பாராட்டியுள்ளார் ஔவையார்; நுண்ணிய நூலால் மெல்லிய ஆடைநெய்யும் நெசவாளரும், அவர்கள் ஆக்கித்தந்த ஆடைகளை மாசுபோக்கி வெளுத்துத் தரும் வண்ணாரும் வாழ்ந்திருந்தனர். ஔவையார் கண்ட தமிழகத்தில்; வெளுக்கும் பணியினைப் பெரும்பாலும் அக் குல மகளிரே மேற்கொண்டிருந்தனர்; அவர்கள் உவர்நிலத்தே தோண்டிய கிணற்றுநீரில் ஆடைகளை வெளுத்துத் தருவர்.

இவ்வாறு தொழிலாலும், வாணிபத்தாலும் வளம் பெற்றுச் சிறந்த தமிழகத்தில், சேர, சோழ, பாண்டிய

ராகிய தமிழ் மூவேந்தர்களும், வேறு பல குறுநில மன்னர்களும் ஆண்டு வந்தனர்; அரசர், காவல்செறிந்த அரண்கள் பல அமைத்து ஆண்டுவந்தனர்; அத்தகைய அரண்களுள், தகடூர், பறம்பு என்ற இரு அரண்களை அறிந்திருந்தார் ஔவையார்; ஒருநாட்டு அரசன், பிற அரசர்களிடம் திறைவாங்கிக்கொண்டு, அவர்களை அவர்கள் நாட்டை ஆளவிடும் பேரரசுமுறையும் அன்றைய தமிழகத்தில் நிலவக் காண்கிறோம்; திறைகொடா அரசர்களை அழிப்பதோடு, அவர்கள் நாட்டையும் அழித்துக் காடாக்கும் காட்டுமிராண்டி முறையும் அங்கே கையாளப் பட்டுள்ளது. அரசர், தம் போர்முரசினை ஊர்ப் பொதுவிடத்தேயுள்ள மன்றங்களில் உயரக் கட்டித் தொங்கவிட்டு வைப்பர்; படைக்கலங்களைப் போரற்ற காலங்களில், கொல்லனிடத்துக் கொடுத்துப் பழுதுபார்த்து, நீடித்து உழைக்க நெய்பூசி, நல்ல காவலமைந்த இடத்தே, அணியாகநிறுத்திப் பீலியும், மாலையும் சூட்டிவைப்பர்; பெய்யும் மழை நீரைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டு தன்னைப்பிடித்து வருவார்மேல் படாமல் காக்கும் குடைகளைப்போன்று, பகைவர் அம்பும், வேலும் தம் அரசர் மீது படாமல் தங்கள் மெய்யில் ஏற்றுக் கொண்டு தம் அரசர்களைக் காக்கும் உண்மைவீரம் செறிந்த மறவர்களை அரசர்கள் தம் மெய்காப்பாளராகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

ஔவையார் கண்ட தமிழகத்தில், "மலையோ!" என்று கண்டார் கண்களை மருளவைக்கும் மாடம் பல அமைந்த மாளிகைகளைக் கட்டி மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனர்; அக்காலத் தமிழ்மக்கள், நுண்நூற் கலிங்கம் உடுத்து, பொற்கோல் அவிர்தொடி அணிந்து, நரந்தம் நாறி நெய் விரவு கறி சோற்றைப் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் ஆன கலங்களில் பெய்து உண்டு, மணிகள் ஒலிக்க விரைந்து ஓடும் குதிரைகள் பல பூண்ட தேர் ஏறிச்சென்று விழாக் கண்டு மகிழ்வர்; விழாக்காலத்தே மகளிர் தங்களை, இலை ஆடைகளாலும், வேறுபிற அணிகளாலும், மலர்களாலும் அழகுமிக அணிசெய்து கொள்வதும் உண்டு; விழாக்

களத்தே ஆடவரும், மகளிரும், மற்போர் விளையாட்டும், துணங்கையும் ஆடிமகிழ்வர்; ஆற்றில் புதுப்புனல் வருங்கால், நீர்விழா நிகழ்த்துவதும் உண்டு.

இவ்வாறு செல்வவாழ்வு வாழும் தமிழர்களிடையே, நீர்ப்பாசியின் வேர்போல் நெகிழ்ந்து, கிழிந்துபோன ஆடையும், எண்ணெய்காணாது நாற்றம் நாறும் தலைமயிரும் அரிசி உணவு விரவுதல் இல்லாத வெறும் இலை உணவும் கொண்டு வாழும் வறுமை மிக்க தமிழர்களும் வாழக் காண்கிறோம்.

நம் அருந்தமிழ் மூதாட்டியார் அறிய வாழ்ந்த தமிழர் குதிரைபூட்டிய தேர்களோடு, எருதுகள் இழுக்கும் வண்டிகளையும் பெற்றே வாழ்ந்தனர்; இளைய, வலிய எருதுகள் பூட்டிய வண்டிகளில், உப்பினை ஏற்றிக்கொண்டு, ஊர்பல திரிந்து வாணிபம் செய்யும் உப்புவணிகரும் இருந்தனர்; இவர்கள் எப்பொழுதும் பலர்சேர்ந்தே செல்வர்; எருதுகள் இளையன ஆதலாலும், ஏற்றிய பண்டம் மிகுதியாதலாலும், செல்லும்வழி, மேடும் பள்ளமும் பெருமணலும் சேர்ந்து செல்லுதற்கரியவாம் ஆதலாலும், இடைவழியில் வண்டி அச்சுமுறிந்து போயினும்போம் என அஞ்சி, அவ்விடத்து உதவுவதற்காக, வேறு ஒரு அச்சினை அவ்வண்டியோடு எடுத்துச் செல்வதும் அவர்கள் வழக்கமாம்; அவர்கள் வண்டி மேற்கூடு பெறுவதில்லை; அவ்வுப்பு வணிகர் உமணர் எனப்படுவர்.

தமிழர், தம் மணவிழாக்காலத்தே, முரசும் சங்கும் ஒலிக்கச் செய்வர்; அவர்கள் அமரரைப் பேணினர்; வேள்விசெய்து ஆவுதி அருத்தினர்; பார்ப்பார்க்குப் பூவும், புனலும் சொரிந்து பொன்தானம் புரிந்தனர்; முத்தீ வளர்த்தனர்; அதை வழிபட்டனர்; குலமகளிர்க்குக் குறை நேர்ந்தவழி, குறமகளிரை அழைத்துக் குறிகேட்டறிந்து அமைதி கொள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்; போர்ப்புண்பெற்று வீரர் மடிந்தால், மறைந்த அவர் உடலைத் தருப்பைப்புல்மீது கிடத்தி

வாளால் வெட்டி, "வீரப்புண் பெற்று மாண்டாரைப் போன்றே இவர்களும் வீரசுவர்க்கம் பெறுக!" என வேண்டின் அவர்களுக்கும் அது கிடைக்கும் என்பதையும் நோய்வாய்ப்பட்டு இறக்கும் நிலை எய்தியோர் அருகே, வெண்கடுகுப்புகை எழுப்பின், அப் புகைகண்டு அஞ்சி எமன் வாரான் என்பதையும் நம்பி வாழ்ந்தனர், ஔவையார் காலத் தமிழர்கள்; அவர்கள் இறந்தோர் உடலைச் சுட்டும், கல்லை நட்டு, அக் கல்லிற்கு ஆடையும், பீலியும் சூட்டிச் சுட்ட இடத்தே, இறந்தவர் பீடும், பெருமையும் பொறித்து வழிபாடு செய்தும் வாழ்ந்தனர்; பிறந்த மகன் முகத்தைத் தந்தை காண்பதையும், மாலையில் மகளிர் மாளிகைகளில் மணிவிளக்கேற்றுவதையும் வழக்கமாகக் கொண்டனர் அவர்கள். ஊரில் வாழும் இளஞ் சிறுவர்கள், நீர்நிலை தேடிச், சென்று, அந் நீர் கலங்கக் குதித்து ஆடுவதோடு, அந் நீர் நிலைக்கு நீராடவரும் அரசயானையின் கொம்புகளைப் பிடித்துக் குதித்து ஏறி அவற்றைக் கழுவி முடிப்பர் என அக் காலச் சிறுவர்களையும் விடாது படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார் நம் பைந்தமிழ்ப் பாட்டியார்.

நாம் இப்போது கண்ட இத்தமிழகமே, ஔவையார் கண்டு மகிழ்ந்து பாராட்டிய பழந்தமிழ் நாட்டின் படமாம்.

௬. ஒளவையாரால் பாடப்பெற்றோர்

"புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பில்
வலவன் ஏவா வானவூர்தி எய்துப"

என்பதை நம்பியவர் நம் தமிழர்; "புலவர் பாடாது வரைக" எனப் புலவர் பாடாமை தமக்கு இழிவாம் என்று கொண்டனர் பழந்தமிழ்க் காவலர்; பழந்தமிழ்ப் பாவலர்களும், "பாடறிந்தொழுகும் பண்பினரை" யன்றிப் "பீடில் மன்னரைப்" பாடாமையைத் தம் பண்பெனக் கொண்டு பாராட்டினர்; சிறந்த புலவர் பாடலைப் பெறுவது தமக்குப் பெருமையாம் என அரசர்கள் கொள்வதைப் போன்றே, பேரரசர்களைப் பாடி அவர் பால் பரிசில் பெறுவதைத் தமக்கும் பெருமையளிக்கும் செயலாகக் கொண்டனர் புலவர்களும். ஒளவையார் பாக்கள் துணைகொண்டு நோக்கியவழி, அதியமானும், அவன் மகன் பொகுட்டெழினியும், நாஞ்சிற்பொருநனும், சேரமான் மாரிவெண்கோவும், சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் பாண்டியன் கானப்பேர்தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும் அவர் பாடலை நேரிற்பெற்றுத், தாம் பெருமையுற்றதோடு, அவர் வேண்டும் பரிசில் அளித்து அவரையும் பெருமைப்படுத்தினர் என்பது புலனும். தனக்குரிய பறம்புமலைக் குருவிகளை ஒளவையார் பாராட்டினார் என்ற புகழ் பாரிக்கு உரித்து. இவ்வாறு அக்கால அரசர்களைப் பாராட்டியதோடு, அருந்தமிழ்ப் புலவர்கள் சிலரையும் ஒளவையார் பாராட்டியுள்ளார்; கபிலரும், வெள்ளிவீதியாரும் அவ்வாறு, அவர் பாராட்டுதலைப் பெற்ற புலவர்களாவர்; இவர்களையே அன்றி, கோசர் என்ற இனத்தாரையும் ஒளவையார் பாராட்டியுள்ளார்; இங்குக் கூறிய இவர்கள் வரலாறு ஒவ்வொன்றும், விரிந்து நீண்டு கிடப்பதால், அவர் வரலாறு முற்றும் அறிவிக்காமல், அவர் பற்றி ஒளவையார் கூறுவனவற்றை மட்டும் தொகுத்துரைக்க விரும்புகிறேன்.

(1) அதியமான் :

சேலம் மாவட்டத்தில் தர்மபுரி என வழங்கும் தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அதியர் என்ற குறுநில அரசர்கள் ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர்; தகடூர், போரிடை வெற்றியல்லது தோல்விகாணப் பேராண்மை யொன்றையே பெறற்கரும் பேறாகக் கருதும் வீரர் பலர் வில்லேந்திக் காத்து நிற்கும் காவற்காடு சூழ்ந்தது; அந் நகருள், அரசர்புகழ் பாடிவரும் இரவலர் வேண்டுமானால் நுழைதல் இயலுமேயன்றிப் பகையரசர் எவரும், கனவிலும் நுழைய நினையார்; அத்துணைக் காவல் அமைந்தது அந்நகர்; அவ்வதியர் சேரமரபினரோடு உறவுடையவர்; அதனால், "போந்தை வேம்பே, ஆர் என வரூஉம் மாபெருந்தானை மலைந்த பூவும்" எனக் கூறியவாறு, அச் சேரர்க்கு உரித்தெனப்பட்ட பனந்தோட்டையே இவர்களும் மாலையாகப் பெற்றிருந்தனர். பெறற்கரும் பெருமைவாய்ந்த கரும்பைப் பிறநாட்டினின்றும் முதற்கண் இவண் கொணர்ந்த பெருமை, இவ்வதியர்க்கே யுரித்து. கொல்லிக் கூற்றமும், குதிரைமலையும் இவர்க்கு உரியவாய் இருந்தன; கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு எனப்படும் சங்க காலத்தே வாழ்ந்த இவர்கள், கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலும், விசயாலயன் வழிவந்த பிற்காலச் சோழர்களுக்குத் துணைவர்களாக விளங்கினர் என அறியப்படுதலால், இவர்களும், மூவேந்தர்களைப் போன்றே நெடிதாண்ட பெருமரபினர் என்பது புலனும்.

இவ்வளவு பீடும் பெருமையும் மிக்க மரபிலே, அஞ்சி என்பான் ஒருவன் இருந்தான்; இவன் அதியர்மரபிலே வந்த பல்லோருள்ளும் சிறந்தோன் ஆதலின், கிழார் என்ற வேளாளர் குடியிலே பிறந்து சிறந்தமையால், பெரியபுராண ஆசிரியர் இயற்பெயரான் அன்றி, குலப்பெயரால் சேக்கிழார் என அழைக்கப்படுதலே போல், இவனும் இயற்பெயரான் அன்றி, குலப்பெயரால் அதியமான் எனவும், அதியர் மரபிலே வந்த அரசருள் சிறந்தோன் என்ற பொருளில் அதியமான் நெடுமோன் எனவும்,

அச் சிறப்புப் பெயர்களோடு இயற்பெயர் இணைய அதிய மான் நெடுமானஞ்சி எனவும், குலப்பெயர் தொடராது, சிறப் படை ஒன்றே தொடர, நெடுமானஞ்சி எனவும், இயற்பெயர் ஒன்றே தோன்ற அஞ்சி எனவும் அழைக்கப் பெறுவன்; சில இடங்களில், அவன் பெயர் எழினி எனவும் காணப்படு கிறது; இப் பெயர், பொதுவாக இவன் மரபைச் சார்ந் தோர்க்கும், இவன் பகைவராயினார்க்கும், வேறு பிறர்க் கும் வழங்கக் காண்கிறோம்; இப் பெயர்க்காரணம் யாது என்பது அறியக்கூடவில்லை; கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனவன் எனப் பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலவர் பெருந்தலையாராலும், இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்த னாராலும் பாராட்டப்பெற்றவன் இவ்வதியமான் நெடுமா னஞ்சியே; இவனைப் பாடிய புலவர் பலராயினும், பாரி யைப்பாடிய கபிலர் போலவும், ஆயைப் பாடிய மோசி போல வும், இவன் புகழ் விளங்க விரிவாகப் பாடியவர் ஔவையார் ஒருவரே.

நீண்ட பெரிய தேர்; தலை உயர்த்தி நடக்கும் மதம் மிக்க களிறு; விரைந்து செல்லும் குதிரை; வேலேந்திய வீரர் ஆகிய நால்வகைப் படைகளாலும் நிறைந்தது அதிய மான் பெரும்படை; இந்நாற்படைகளே அன்றி, வாழ் வின் துணையென வில்லையன்றி வேறு காணாதவரும், எதிர்த்துவருவோர் எத்துணை ஆற்றல்வாய்ந்தோராயி னும், இன்னல்விளைவித்து இயற்கையொடு இரண்டறக் கலக்கச் செய்யாதுவிடாத இயல்பினரும் ஆகிய மழவர் என்ற ஒருவகைப் போர்வீரர் குழுவையும் பெற்றிருந்தான். மேலும், இவ்வாறு பெரும்படைத் தலைவனாய் விளங்கிய தோடு, அப் பெரும்படையைப் பணிகொள்ளும், பெருவீர னாய், அதற்கேற்ற ஆற்றலும், ஆண்மையும், முழவெனப் பருத்த தோளும், முழங்கால் அளவும் நீண்ட கைகளும், அகன்ற வலிய மார்பும் கொண்ட, உறுதிமிக்க உடலமைப் பும் உடையவனாவன். தான் பெற்றிருந்த பெரும் படைத் துணையால், தன் நாட்டைச் சூழ ஆண்டிருந்த அரசர் அனைவரையும் வென்று திறைகொண்டு வாழ்வானாயினன்;

இவ்வாறு, பெரும்படையும், பேரரசும் பெற்றிருந்தும், சிறந்த அரசுரிமையைப் பெற்றுள்ளோம் என்று பெருமை கொண்டு, அதுவே போதும் என அமைதிகொள்ளும் உள்ளத்தான் அல்லன்; தன் காலத்தில், தன்னினும் சிறந்தானாக ஓர் அரசன் உளன் என்ற நிலையிருத்தலை வெறுத்தான்; அவன் காலத்தில், திருக்கோவலூரில், மலையமான் வழிவந்த அரசன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தனன்; அவன், தன் முன்னோர்களைப்போன்றே ஆற்றல் மிக்கோன்; தமிழ் வேந்தர் மூவரும், அவனைத் தம் படைத்துணையாகப் பெறுவதைப் பெரிதும் விரும்புவர்; மூவேந்தர்களிடையே மூளும் போரில், அவன் யார்பால் நின்று போர்த்துணை புரிவானோ, அவரே வெற்றி பெறுவர்; அத்துணைப் போர்ப் பயிற்சி யுடையானவன்; இஃது அதியமானுக்கு, அளவிலாப் பொறாமையை உண்டாக்கிற்று; உடனே பெரும்படை கொண்டு, கோவலூரைத் தாக்கினான்; கோவலூர் முற்றும் அழிந்தது; மலையமானும் தோற்றான்; பின்னர்த்தான் அதியமான் போர்வேட்கை ஓர் அளவு தணிந்தது.

இத்தகைய போர்வேட்கை மிக்குடையனே எனினும், அவன்பால் சிறந்த குணங்கள் பலவும் செறிந்து விளங்கின; உலகம் வாழ வாழும் பெரியோர், "புகழ் எனின் உயிரும் கொடுப்பர்; பழி எனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்" என்பர் ஒரு பெரியார். "நல்லாறு எனினும் கொளல் தீது" என்றார் வள்ளுவர். "தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும் பழி நமக்கு எழுக என்னாய்" எனப் பிறர் கொடுக்கக் கொள்வதைப் பழி எனக் கொள்வர் பெரியோர் என்றார் மாங்குடி மருதனார். இவ்வாறு "கோள்" எனக் கொடுப்பதன்றி. "ஈ" என இரத்தலாகிய இழிபண்பினை அதியமான் பால் காணல் இயலாது; அதியமான், ஏழரசர் ஆட்சியை எள்ளளவும் வழுவின்றி எய்தியும் அமைதி கொள்ளா நாடாசை கொண்டவனே எனினும், நாடுகளைப் போரில் வென்று கொள்வதல்லது, பிறர் கொடுக்க ஏற்றுக்கொள்ளும் இழிகுணமுடையானல்லன்; உயர்ந்த உச்சிகளை

யுடைய மலைவளம் நிறைந்த நாட்டைக் கொள் எனக் கொடுப்பினும் ஏற்றுக்கொள்ளா உயர்பேர் பண்பாளன் ஆவன் அதியமான். “கோடுயர் பிறங்கு மலைகெழீஇய, நாடுடன் கொடுப்பவும் கொள்ளாதோன்.”

அதியமான்பால், புகழத்தக்க மற்றொரு பண்பும் உண்டு; அவன் காண்பார்க்கு எளியன்; எளிய பண்புடையான்; அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்; பணியுமாம் என்றும் பெருமை என்பதற்கேற்பத், தன் ஆற்றல் அனைத்தையும் பிறர்க்குப் புலனாகாவாறு அடக்கிவைத்துக் கொள்பவன்; ஓடுமீன் ஓட, உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்கும் கொக்கேபோல், ஏற்ற காலத்தை எதிர்நோக்கி யிருப்பார், அக்காலம் வரும்வரை, இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா என்பதைப்போல் ஏதும் அறியாதார்போல் அடங்கி யிருப்பர்; காலம் வந்தவிடத்துப் புலியெனப் பாய்ந்து காரியத்தை முடிப்பர்; “கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து; மற்றதன் குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து” என்பது வள்ளுவர் கண்ட போர் முறை; அதியமான் அப் போர் முறை யுணர்ந்த பெருவீரன்; ஆகவே, தன் ஆற்றலை வெளியிடும் காலம் வருவதற்குமுன், தன்னிடம் அவ்வாற்றல் இருப்பதாகவே காட்டிக்கொள்ளான்; ஆனால், அக்காலம் வந்துவிட்டது எனிலோ, தன் ஆற்றல் அவ்வளவையும் வெளியாக்கி வெற்றிபெறுவன்; பழங்காலத்தில், மக்கள் தமக்கு வேண்டிய நெருப்பினை உண்டாக்க மேற்கொண்ட முறைகளுள், தீக்கடைகோலை, மரங்களுக்கிடையே இட்டுக் கடைந்து, தீ உண்டாக்குவதும் ஒன்றும்; கடைந்தவழிப் பெருநெருப்பை வெளியிடும் ஆற்றல் வாய்ந்த அத் தீக்கடைகோல், தொழிற்படுதற்கு முன்னர், எத்தகைய தீங்கும் அற்ற நல்ல பொருளாகக் கருதப்பட்டு வீட்டுக் கூரைகளிலும் செருகி வைக்கப்பெறும். அத் தீக்கடைகோலைப் போன்றே, அதியமானும், மற்றக் காலங்களில் எவரிடத்தும் இனியனாய்ப் பழகி, தன் ஆற்றல் காட்ட வேண்டி வந்தவிடத்து, தீக்கடைகோலினின்றும் வெளியாம் தீ, எல்லாக் கொடுமைகளுக்கும் நிலைக்களமாய் மாறு

வடேதபோல், சினங்கொண்டு பகைவரைக் கொன்று குவிப்பதில் கூற்றினையொப்பன்.

இச் சிறப்புக் குணங்களுக்கு நிலைக்களனாய அதியமான், தன் புகழ்பரவும், புலவர்பெருமக்களைப் புரக்கும் பேருள்ளமும் கொண்டிருந்தான்; சிறிது நேரமும் ஒழியாமல், மாரிபோல் ஈயும் வண்கையுடையானவன்; அகமும் முகமும் மலர, அரசவை யமர்ந்து அண்டி வருவோர்க்குத் தேர் பல வழங்கிய நாட்கள் அவன் வாழ்நாளில் பலவாம். விருந்தும் மருந்தும் மூன்றுநாள் என்பது வழக்காறு; நேற்று வந்தவரே, இன்றும் பிச்சை ஏந்திவரின், "என்றைக்கும் இதே ஊர் தானா? இன்றைக்கு இந்த ஊர்; நாளைக்கு அடுத்த ஊர் என்று போவது தானே!" எனச் சீறிவிழும் சிறந்தோர் வாழ்வதையே எங்கும் காண்கிறோம்; அதியன் அத்தகையானல்லன்: "ஒருநாள் அல்ல; இருநாள் அல்ல; பலநாள் தொடர்ந்து, பலரோடு சென்று இரப்பினும், அவ் விரவலர்பால், முதல் நாள் கொண்ட அன்பில் சிறிதும் குறையாத அன்பையே காட்டும் அருள் உள்ளத்தன்; ஒருவேளை, பரிசில் அளிப்பதில், அவன் காலம் கடத்துவன் எனினும், அவன் பரிசில் அளித்தல் தவறாது; அளித்தே அனுப்புவன்; யானை, தன் கையில் பற்றிக்கொண்டு, தன் இரு கொம்புகளுக்கிடையே கொண்டுசென்ற உணவுப்பொருள், அதன் வாயினுள் செல்வது எவ்வளவு உறுதியோ, அவ்வளவு உறுதி, அதியமான் வாயிலில் வந்துநின்றோர், அவன் பரிசிலைப் பெறுவது; ஆகவே, அவன்பால் சென்றால், அவன் புகழ் பாடினால், பரிசில் அளிப்பானோ, மறுப்பானோ என மயங்குதல் வேண்டா" என, அவன்பால் பரிசில்பெற்றுப் பழகியோர் சிலர் கூறுவர்.

அதியமான், இத்தகைய பெருந்தகையாய்ப் புகழ் பரவ வாழ்ந்த காரணத்தால்தான், பரணர் பாடினார்; பெருஞ்சித்திரனார் புகழ்ந்தார்; அவன் அத்தைமகள் நாகையார் என்ற பெண்பாற் புலவரும் பாராட்டினார்; கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாவன் என உயர்த்திக்-

கூறினர், இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனர்; இவ்வாறு ஆண்மையும், அருளும் ஒருங்கே பெற்று, உயர்ந்தோர் புகழ வாழ்ந்த காரணத்தால்தான், அவன்பால் சென்று, அவனைப்பாடி, அவன் அளிக்கும் பரிசில்பெற விரும்பினர் ஔவையாரும்.

விரும்பிய ஔவையார், காடும், மலையும் பல கடந்து தகடூர் சென்று சேர்ந்தார்; அரண்மனைவாயில் அடைந்து, "ஔவை வந்துள்ளாள் அரசனைநாடி" என்று அறிவித்துச் சிறிது இருந்தனர்; அதியமான், அவரை விரைந்து வரவேற்றான் இல்லை; ஔவையார்க்கு ஆத்திரம் மூண்டது; மதியாதார் கடைவாயில் மிதியாமை கோடியுறும் என்ற உயர்பெருள்ளம் உடையார். அவர் தம் பாடலைக் கேட்கப் பேரரசர் பலர் ஏங்கிக் கிடக்கின்றனர்; அவ்வளவு உயர்வுடையார் அவர்; அத்தகையார், அவன் அரண்மனை வாயிலில் வந்து நிற்பவும், வரவேற்கவில்லை எனின், அவர்க்கு ஆத்திரம் மூண்டதில் வியப்பொன்றும் இல்லையன்றே? உடனே வாயில் காவலனை விளித்தார்; "உங்கள் அரசன் வாயிலில் வந்துநிற்கும் என்போன்ற புலவர்கள், பொருளால் வறியரே ஆயினும், புலமையால் வறியர் அல்லர்; அவர்கள் பாடிப் பிழைப்பார் எனினும், வழியில் போவார் எவரையும் பாடி ஏமாறும் இழிவுடையாரல்லர்; வண்மையுடையாரை வரிசையான் அறிந்தே பாடுவர்; அவர் பாடிய பாடல் பயனற்றுப்போனது இதுவரை இல்லை: வள்ளல்களைப் பாடிய பாடல்கள், அப்புலவர்கள், உள்ளத்தே யுள்ளியதை முடித்துத் தருவதில் ஒருபோதும் தவறியது இல்லை; உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடை உள்ளமுடையோரே எனினும், புரவலர்பால் சென்று, பரிசில் பெறுவதில் பேரார்வம் கொண்டே நிற்பர்; அத்தகைய இரவலர் தமக்கு, 'இல்லை' என்று கூறி அடைக்கும் வாயில் அன்று, உங்கள் அரசன் வாயில் என மதித்தே யானும் இங்கு வந்தேன்; ஆனல், அதியமான் அன்புடன் வரவேற்றான் இல்லை; என் உண்மை உயர்வை உள்ளவாறு உணரும் அறிவு இல்லையோ அல்லது அவன்

தன் உண்மைநிலையை உயர்த்தி மதிப்பிட்டு விட்டானோ அறியேன்; எவ்வாறாயினும் ஆகுக; புலவர் தம் உயர்வை உள்ளவாறு உணரும் அறிவும், அவரை அன்புடன் ஏற்றுப் போற்றிக் காப்பதால் பெறும் புகழும் உடையவர் அனைவரும் அழிய, உலகம் வறுமை எய்திவிடவில்லை; ஆகவே, புறப்படுகின்றேன் வந்தவழிநோக்கி; மரத் தொழில் வல்ல மக்கள், ஏற்ற கருவிகளுடன், எந்தக் காட்டிற்குள் சென்றாலும், அவர்க்கு அக் காடுமுற்றும் பயன் அளிப்பதேபோன்று, நாங்கள் எங்குச் செல்லினும் மங்காது எங்கள் புகழ்; கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு," என்று சினந்து கூறித் திரும்பினர்.

"வாயிலோயே! வாயிலோயே!!
வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித், தாம்
உள்ளியது முடிக்கும், உரனுடை உள்ளத்து,
வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர்க்கு அடையா வாயிலோயே !!!
கடுமான் தோன்றல், நெடுமான் அஞ்சி,
தன் அறியலன் கொல்? என் அறியலன் கொல்?
அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென,
வறுந்தலை உலகமும் அன்றே; அதனால்
காவினெம் கலனே ; சுருக்கினெம் கலப்பை ;
மரங்கொல் தச்சன், கைவல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே!
எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே."

(புறம்: உ0௬)

அதியமான் காதிற்கு எட்டியது இச் செய்தி.

"குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது" (திருக்குறள்: உ௬)

என்பதை அறிந்தவன் அவன்; ஆகவே விரைந்தான் ஔவை இருந்த வாயில் நோக்கி; அகமும், முகமும் மலர அன்புமொழி கூறி வரவேற்றான்.

ஔவையார் வறுமையில்வாடி வருந்துபவர்; அரச வாழ்வில் அகமகிழ்ந்திருக்கும் மன்னன் தான் என்று வேற்றுமை பாராட்டினன் அல்லன் அதியமான்; அழுக்கேறி முடைநாறும் அவர் தலை; நீரில் வளர்ந்து முதிர்ந்த நீர்ப்பாசியின் வேர்போல் நெகிழ்ந்து கிழிந்துபோன அவர் ஆடை; இவைகண்டு அவரை அணுக அருவருப்புக் கொண்டானல்லன்; ஆண்டு முதிர்வால் ஆடித்தளரும் அவரை அணைத்துக்கொண்டே அழைத்துச் சென்றான் அரண்மனையுள்ளே; அவர் தம் வழிநடைத் தளர்ச்சியும் உடல் மாசும் ஒருங்கேபோக நீராட்டினான்; அழுக்கேறிய அவர் ஆடையை நீக்கி, மல்லிகைமலர்போல் மென்மையும், வெண்மையும் வாய்ந்த ஆடை அளித்தான்; இருக்கையில் அருகே இருத்தித், திங்களைச் சூழ்ந்த உடுக்களே போன்று, பொன்னாலான சிறுகலம் பல சூழ இடையே அமைந்த வெள்ளியாலான வெண்கலத்தில் கறிவிரவு நெய்சோறிட்டு, அதைக் கையாலெடுத்து ஊட்டினான்; மேலும் அவர் மகிழ்ந்து பாடுமாறு, மணம் வீசும் தேன்பல அளித்து மகிழ்ந்தான்; இவ்வாறு ஔவையாரை வரவேற்று ஆவனசெய்து வழிபட்ட அவன், அவரோடுவந்து, அவ்வூர்ப் பொதுவிடத்தே அயர்ந்து வதியும் அவர் தம் சுற்றத்தாரையும் அழைத்து, அவர்க்கும் அவர்வறுமை நீங்கும் அளவு வேண்டும் செந்நெற்குவியல் பல அளித்துச் சிறப்புச் செய்தான்.

அதியமான் வழிபட, அவன் அரசவைப்புலவராய் அமர்ந்திருந்தார் ஔவையார்; ஒருநாள் அதியமானுக்கு அருமையான நெல்லிக்கனியொன்று கிடைத்தது; அதியமான் தகடூர்க்கண்மையில் ஒரு பெருமலை; அம் மலையின் உச்சி அடைதற்கரிய உயரமும் அருமையும் உடையது; அங்கே உளது ஓர் அருமையான நெல்லிமரம்; அதிலுள்ள கனி, உண்டார் உடலை ஊறுஇன்றி நெடுநாள் வாழச் செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்தது; அக் கனியில் ஒன்றை அரும்பாடுபட்டுக் கொணர்ந்தான் அதியமான். அக் கனியுடன் அரண்மனை நுழைந்த அதியமான், அரண்மனையில் ஔவை

யார் இருப்பது கண்டான்; அவன் எண்ணம் மாறிற்று; தன்னினும் அவரே உலகில் வாழத்தக்கவர்; தான் வாழ்வதினும், அவர் வாழின் உலகிற்குப் பெரும்பயன் விளையும் என்று எண்ணினன். ஆகவே, அந் நெல்லிக்கனியினை ஔவையார்க்கே அளிப்பது என முடிவுசெய்தான். ஆனால், ஔவையார் அக்கனியின் அருமை அறியின் அதை அவர் உண்ண மறுப்பார்; தன்னையே உண்ண வற்புறுத்துவர் என்பதையும் அறிந்தான்; ஆகவே, அக் கனியின் அருமை பெருமைகளை அவர்க்கு முன்னர் அறிவியாதே, அதை ஔவையார்க்கு அளித்தான்; அன்புடையார் அளிக்கப் பெறுவன யாவையே யாயினும், அவற்றை இனிமை நிறைந்ததாகக் கொண்டு ஏற்றுக்கொள்வதே ஔவையார் பண்பாதலின், அஃது எளிதான நெல்லிக்கனி தானே என்று குறைவாக மதியாது, அன்புடன் வாங்கி வாயிலிட்டு உண்டார். அவர், அதை உண்டார் என்பதறிந்த அதியமான், ஔவையாரை நோக்கி, "அறிவுசான்ற ஔவையே! தாங்கள் இப்போது உண்ட நெல்லிக்கனி ஏனைய கனிகளைப் போன்றதன்று; உண்டார், கேடின்றி நீண்டநாள் இந்நில உலகில் வாழ்வர்; அவ்வளவு அருமையுடையது; மேலும் எளிதில் கிடைக்கக் கூடியதுமன்று; நானும், இவ் வுலகமும் வாழ்வது, தங்கள் அறிவுடைமையால்; தங்களைப்போன்ற பெரியோர்கள் வாழ்வதாலேயே உலகம் வாழ்கிறது; ஆகவே, தாங்கள் வாழவேண்டும் பல்லாண்டு என விரும்பினேன்; ஆகவே, தங்களுக்களித்தேன் இக் கனியினை; இக் கனியின் சிறப்பைத் தங்களுக்கு முன்னரே அறிவித்திருப்பின், அதைத் தாங்கள் உண்ண மறுத்து என்பால் கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் என்னையே உண்ண வேண்டுவீர் என்று அறிந்தே, அதை முன்னர் அறிவியாது போனேன்," என்று அக் கனியின் அருமையினை ஔவையார் உணரச் செய்தான்.

அக் கனியினை உண்ட ஔவையார், அதியமான் அதைத் தான் உண்ண மறுத்ததோடு, அதன் அருமையை அறிவியாது அளித்த அவன் அன்பின் பெருக்கை அறிந்து

மகிழ்ந்து, அவனைப் பெரிதும் பாராட்டி, அவன் நெடுநாள் வாழ வாழ்த்தினர்; மருந்து முதலாயின அளித்து ஒருவரை வாழவைப்பதினும், நல்லோர் வாழ்த்துரை கூறிப் பிறரை வாழவைப்பதே சிறந்த முறையாம் என்பதை அறிந்தவர் ஆதலின் அவனை வாயார வாழ்த்தி வாழச் செய்தார். அதியமானின் செயற்கரிய இச்செயல், ஔவையாராலேயே அன்றி வேறு பலராலும் பாராட்டும் பெருமை பெறுவதாயிற்று. "மால்வரைக், கமழ்பூஞ்சாரல் கவினிய நெல்லி, அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஔவைக்கு ஈந்த, அதிகன்" என்று பாராட்டினார் இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்; "இனிய கனிகள் என்றது, ஔவை உண்ட நெல்லிக்கனி போல அமிழ்தாவனவற்றை" என்று பாராட்டினார் பரிமேலழகியார்.

அதியமானுடைய அரசவைப் புலவராய் அமர்ந்து அவன் அன்பிற்குரியராய் இருந்த ஔவையார், அவன் புகழ் பாடுவது, அதற்கு அவன் அளிக்கும் பரிசில் பெறுவது என்பதோடு அமைதிகொள்ள விரும்பினாரல்லர்; பாடிப் பிழைப்பது ஒன்றே புலவர்தொழில் எனக் கொள்ளும் குறுகிய உள்ளம் உடையாரல்லர் அவர்; தம்மை அன்புடன் ஆதரிக்கும் அரசனும், அவன் நாடுமே யன்றித் தமிழக முழுதுமே நல்வாழ்வு வாழ்தல் வேண்டும் என விரும்பி, அதற்குத் தம்மாலான தொண்டாற்றலும் தம் கடனே எனக் கொள்ளும் உயர் பேருள்ளம் உடையார் அவர்; ஆதலின், அதியமான் அரசியலிலும் பெரும்பங்கு கொள்வதை விரும்பி மேற்கொண்டார் அவர். அதியமான், போர் வேட்கை மிக்க பெருவீரனாய் இருத்தலின், அவனுக்குப் பகைவர் பலராயினர்; அப் பகைவரால் ஊறுநேருமே அவனுக்கு என எண்ணும்போதெல்லாம் அவர் உள்ளம் துணுக்குறும்; ஆகவே, அப் பகைவர் படையெடுப்பு நிகழாவண்ணம் பார்த்துக் கொள்வதை அவர் பெரிதும் விரும்பினார்.

அதியமான் ஆற்றல் மிக்கவன்; ஆற்றல் மிக்க பெரும் படை உடையான்; ஆதலின், அவன் படைவலி காட்டி

அவன் பகைவர்க்கு அச்சம் உண்டாகச் செய்தால் ஒரு வேளை போர் நிகழ்வதைத் தடுத்தலும் கூடும் என எண்ணி னர்; ஆகவே, அதியமான் பகைவர்களை நோக்கிக் கீழ்வரும் அறிவுரைகளைக் கூறலாயினர்; "தன்பால் வரும் இரவலர்க் குப் பரிசாக அவன் அளிக்கும் தேர்களை, மாறாது பெய்யும் மழைத்துளிக்கு உவமை கூறுவர் புலவர் எனின் அவன் தேர்ப்படையின் பெருமை என்னல் கூறல் இயலாது: அவன் நாட்டுத் தச்சர் ஒவ்வொருவரும், நாள் ஒன்றிற்கு எட்டுத்தேர் செய்யும் அளவு தொழில் துணைபுரியும் இயல் பினர்; ஆதலின் அவன் தேர்ப்படை மிக்கோன் என்பது தெளிவு; கோடுகளிற் செறிக்கப்பெற்ற இரும்புத் தொடி கள் பிளவுறுமாறு பகைவர் கோட்டை வாயிற்கதவைக் குத்திக்குத்தி அழிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது அவன் யானைப்படை; போர்க்களத்தே பரந்து வந்து, ஒன்று கூடித் தாக்கும் வீரர்களின், மாலையணிந்த மலர்ந்த மார்பு பிளந்து உருவழியுமாறு துதித்துப் பாய்ந்து ஓடுதலால், அவர்தம் இரத்தக் கறைபட்ட காலுடையன அவன் குதிரைப்படை; பகைவரை வெட்டி வெட்டி மழுங்கின வாள், பகைவரைக் குத்திக் குத்திக் கோடும், நுதியும் சிதைந்து, செப்பனிடப்பெற்ற வேல் ஆகியவற்றை ஏந்தி, அடிக்கும் கோலுக்கு அஞ்சாது எதிர்மண்டும் அரவினை யொத்த ஆற்றல் வாய்ந்து விளங்குவர் அவன் வீரர்கள்; அவன் படை பெரிதே எனினும், அப் படையினைப் பயன் கொள்ளும் அவன், அதற்குத் தகுதியிலனாயின்,

> "நிலைமக்கள் சால உடைத்தெனினும், தானை
> தலைமக்கள் இல்வழி இல்" (திருக்குறள், எஎ0)

எனக் கூறும் வள்ளுவர் வாக்கேபோல், அப் பெரும்படை யால் பயன் இன்றாம் என எண்ணத் தோன்றும். ஆனால், அதியமான் அத்தகையான் அல்லன்; அப் பெரும்படை யினைப் பணிகொள்ளும் பேராற்றல் பெற்றவன்; அதற் கேற்ற உடற்கட்டும் உறுதியும் ஊக்கமும் உடையான்; படையைப் போன்றே அவனும் போர்வேட்கை மிக் கோனே; ஆகவே, பகைவீர்! அதியமான், இளையன்;

'எளியன்' என்று இகழன்மின்! அவனோடு போரிட்டு யாமும் வெல்வோம் என்று எண்ணன்மின்! உங்கள் நாடும் ஊரும் உங்களுக்கே உரித்தாக விரும்பின், அவன் வேண்டும் திறைகொடுத்து உய்ம்மின்! மறுப்பின் அவன் விடான்; இவ்வாறு நான் கூறுவன கேட்டு நடவீராயின், நீங்கள், உங்கள் உரிமை மகளிரைப் பிரிந்து உயர்ந்தோர் உலகம் செல்வது உறுதி! ஆதலின் களம்புகல் கனவிலும் கருதன்மின்!"

இவ்வாறு, அவன் பகைவர்க்கு அறிவுரை கூறிப், போர் நிகழாவண்ணம் முயன்ற ஔவையார் அவ் வறிவுரையினை அதியமானுக்கும் கூறத்தவறினாரல்லர். "புலியொன்று சீறி எழுந்தக்கால், அதை எதிர்த்துத் தாக்கவல்ல மானைக் கண்டார் யாரும் இலர்; செஞ்ஞாயிறு சிவந்து தோன்றிய பின்னரும், இருள் நீங்காது அதன்முன் நிற்பதுண்டோ? இல்லையன்றே! பாரும் அச்சும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தி உராயுமாறு, மிக்க பாரம் ஏற்றப்பட்ட வண்டி, மணலின்கண் ஆழப்புதைந்த வழியும், அப் பாரம் கண்டு சிறிதும் கலங்காது, தன்கால்பட்டு மணல் பரக்கவும், கல் பிளக்கவும் நடக்கவல்ல எருதிற்குப் போதற்கரிய வழியிது எனக் கூறத்தக்க வழியெதையும் காட்டல் இயலாது; அதைப்போன்றே, அரும்போர்வல்ல அதிய! நீ போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்படின், நின்னை எதிர்த்துத் தாக்கவல்ல வீரரும் உளரோ? இல்லையன்றே? ஆதலின் களம்புகல் கருதற்க!"

"மறப்புலி உடலின் மான்கணம் உளவோ?
மருளின் விசும்பின் மாதிரத்து ஈண்டிய
இருளும் உண்டோ, ஞாயிறு சினவின்?
அச்சொடு தாக்கிப் பார்உற்று இயங்கிய
பண்டச் சாகாட்டு ஆழ்ச்சி சொல்லிய
அரிமணல் ஞெமரக், கல்பக, நடக்கும்
பெருமிதப் பகட்டுக்குத் துறையும் உண்டோ?
எழுமரம் கடுக்கும் தாள்தோய் தடக்கை,

வழுவில் வன்கை மழவர் பெரும!
இருநிலம் மண்கொண்டு சிலைக்கும்
பொருநரும் உளரோ நீகளம் புகினே?" (புறம்:
௮௰)

என்று அதியமானுக்கும் அறிவுரை கூறினார் ஔவையார்.

ஆனால் அதியன் ஆத்திரம் அடங்குவோனாகத் தோன்றவில்லை; ஔவையார் அறவுரை அவன் காதில் நுழைந்திலது; அவன் போர்வேட்கையும், வெறியும் ஔவையார் அறிவுரையினையும் வெல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்தன ஆயின; அவன் அவரை நோக்கி "அன்புடையீர்! பகைவர் என் படைவலி கண்டு பயந்து பணிந்துபோவர்; பாய்ந்து தாக்கார் என்றெல்லாம் கூறுகின்றீர்; ஆனால், பகைவர்பால் அப்பண்பு காணல் அரிது; அதோ பார்மின், அவர்கள் போருக்கான முன்னேற்பாடுகளை முறையாக மேற்கொள்கின்றனர்; நம் யானைப்படை நடமாடல் கண்ட அப்பகைவர், தங்கள் அரணைச் சேர்ந்த வாயில்கட்கெல்லாம், கதவும் கணையமரமும் புதியவாகப் பொருத்துகின்றனர்; நம் குதிரைப்படையின் குளம்பொலி கேட்ட அவர்கள் அதைத் தடுத்து நிறுத்துமாறு, தம் காட்டு வாயில்களை எல்லாம் இரண்டிரண்டாகக் கவைத்த வேல் முட்கொண்டு அடைக்கத் தொடங்கிவிட்டனர்; நம் வீரர் ஏந்திய வேற்படை கண்டு வெகுண்ட அவர்கள், தங்கள் கேடயங்களுக்கெல்லாம் பிடி பொருத்தத் துணிகின்றனர்; இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப், பேராண்மை மிக்க நம் போர்வீரர், போர்ப் பரணிப்பாடல் கேட்ட அவர்கள், தங்கள் அம்பறுத்தூணிகளில் அம்புகளை அடைக்கவுமாயினர்; இவ்வாறு நம் படைகண்டு பயந்து போவதன்றி, அவற்றின் எதிர்ப்பை ஏற்றுநடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ளும் அவர்களா பணிந்துபோவர்? பணியார். அவரைப் போரிட்டுப் பணியவைத்தல் இயலுமே அன்றி அச்சங்காட்டிப் பணியவைத்தல் இயலாது; ஆதலின், அவரை வெல்லாது விடேன்," என வெகுள்வானாயினன்.

அதியன், அவ்வாறு வெகுண்டவிடத்தும், ஔவையார் அமைதிகாணும் ஆர்வத்தை விட்டார் அல்லர்;

"அதிய! நின்னை ஒன்று வினவுகின்றேன்; சினவாது விடை கூறுவாயாக; உயிர் போமளவு உடல்நலம் குன்றிய ஒருவர் அருகில் இருக்கும் அவர் உறவினர், வெண் கடுகுப் புகையினை அவர் இருக்கும் அறையில் எழுப்புகின்றனரே ஏன் தெரியுமா? அவன் உயிரைக் கவர்ந்து செல்ல வரும் எமன், ஆங்கே ஐயவிப்புகை எழல்கண்டு அஞ்சி, அவன் உயிரைக் கவர அவ்வறையினுள் நுழையாதே திரும்பிவிடுவன் என்ற நம்பிக்கையால் அன்றோ அவர்கள் அப் புகை எழுப்புகின்றனர்? ஆனால், அவர்கள் அவ்வாறு செய்வது கண்டு எமன் அஞ்சி வாராமல் நின்றுவிடுவது உண்டோ? இல்லையன்றே? அதைப்போன்றே, நின் படைவலி கண்ட நின் பகைவர், தற்காப்புமுறைகளை மேற்கொள்கின்றனர் எனினும், அவர்களைத் தப்பாது அழிக்கும் ஆற்றல் நினக்கு உண்டு; அத்தகைய பேராண்மை வாய்ந்தோய் நீ: ஆதலின், அவர் செயல்கண்டு எள்ளி நகையாது, எதிர்த்துப் போரிட நினையாதே! போர் நிகழின், வளமிக்க நாடெல்லாம் நின்படையால் பாழாகும். அது கண்டாவது இரக்க உள்ளம் கொள்வாயாக," என்று வேண்டினர்.

அதியமானுக்கும், அவன் பகைவர்க்கும் அறிவுரை பலகூறி நாட்டில் அமைதி நிலவ முயன்ற ஔவையார், அஃதோடு நில்லாது, அதியமான் பகைவர்பால் தானே நேரில் சென்று ஆவனகூறி அமைதி காணவும் தயங்கினாரல்லர்; அதியமான் பகைவருள் ஒருவனும், தொண்டையர்குலத் தோன்றலும், பெரும்படை உடையானும் ஆய தொண்டைமான் என்னும் அரசன்பால், அதியமானுக்காகத் தூதுசென்று, அவனிடத்தே, அதியமான் பீடும் பெருமையும் தோன்றக்கூறி, அத் தொண்டைமானை அதியமானோடு போரிட அஞ்சுமாறு செய்து மீண்டார்.

இவ்வாறு, தம்மால் ஆகும்வரை முயன்றும் அமரைத் தடுத்தல் அவரால் இயலாது போயிற்று; அதியமானுக்கும், அவன் பகைவர்க்கும் கடும்போர் தொடங்கி விட்டது.

போரில் புறமுதுகுகாட்டி ஓடி உய்யுமாறு, அப் பகைவருள் ஒருவரையும் விடாது அனைவரையும் கொன்று குவித்தான் அதியமான்; எனினும், அப் பெரும் போரில், அவன் பகைவர் ஏவிய அம்பொன்றுபட்டு, அவன் மிடற்றில் புண் ஒன்று உண்டாகிவிட்டது; அப் புண்ணைக் காணக் காண, அதியமான், அடிபட்ட புலியெனச் சினந்து சீறி விழுவானாயினன்; எதிர்க்கும் பகைவர் ஒருவரும் இலராகவும், அவன் ஏந்திய வேலைக் கையினின்றும் கீழே வைத்தானல்லன்; காலில் கட்டிய வீரக்கழலையும் அவிழ்த்தானல்லன்; வியர்வை வழியும் மெய்யும், சினத்தால் சிவந்த கண்ணும் உடையனாய்ப் போர்க்கோலமே கொண்டு விளங்குவானாயினன்.

அதியமானின் அச் சினநிலை, அவன் பகைவர்க்கும் அவர் தம் நாட்டிற்கும் யாது கேட்டை விளைக்குமோ என அஞ்சினார் ஔவையார்; அதியமானை அணுகி, "அதியர் கோவே! விழுப்புண் பெற்றோம் என வீறுகொண்டு விரைந்து செல்கின்றனையே நீ, அங்குச்சென்று யாரொடு போரிடுவாய்? நின்னொடு போரிட அங்கே யார் உள்ளார்? நின் தூசிப்படைக்கு ஆற்றாது, தோற்று ஓடிப் பிழைத்தார் யாரேனும் இருப்பின் அன்றோ, அவர்களைத் தேடிப் பிடித்தாவது போரிடல் இயலும்? நின்னால் புண்பெறாது பிழைத்து ஓடினார் அவருள் ஒருவரும் இலர்; நீ ஒருவன் மட்டுமே புண்பெற்றனை என நினையாதே; நின் பகைவர் அனைவரும், ஒருவர் விடாமல் நின் படைபட்டுப் புண் பெற்றவரே; நீயாவது புண்பெற்றும் இறவாது பிழைத்துள்ளாய்; ஆனால், புண்பெற்றுப் பிழைத்தார் நின் பகைவருள் ஒருவரும் இலர்; அவர்களனைவரும் நின் அம்பேறுண்டு அழிந்தே போயினர்; ஆதலின், ஆறுக நின் சினம்! அடங்குக நின் ஆத்திரம்! தணிக நின் போர் வெறி!" என்றுகூறி அவன் சினம் மாற்றுவாராயினர்.

பகை வளர்தல் அதியமானுக்கு ஆபத்தாம் என்பதறிந்தே, அப் பகை வளராவண்ணம், ஔவையார் என்னவளவோ முயன்றார் எனினும் முடியவில்லை; முடிவில்

அவன் புகை வளர்ந்தேவிட்டது; அதியமான் போர் வேட்கை, அவனுக்குப் பார்க்குமிட மெங்கும் பகை வர்களைத் தோன்றச் செய்துவிட்டது; இறுதியில் அவன் பகைவர் அனைவரும் ஒன்றுகூடி அதியமானை எதிர்க்கத் துணிந்தனர்; பகைவர் பலரும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டமை யால், அவர் வலிமை, தன் வலியினும் பெரிதாகி விட்டது தெரிந்த அதியமான், அப் பகைவரை எதிர்த்துத் தாக்கு வதைவிட்டுத் தன் தகடூர்க் கோட்டையின் உள்ளே தங்கி யிருக்கலாயினன்; அஞ்சி, பகைவர்க்கஞ்சித் தகடூர்க் கோட்டையினுள் அடங்கியது கண்டும், அடங்கினரல்லர் அவன் பகைவர்; அழிக்கலாகா அரண்பல அமைந்தது அவன் தகடூர்க்கோட்டை என்பதையும் எண்ணினரல்லர்; யானைப் படையாலும், குதிரைப் படையாலும் சிறந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பான் துணைபெற்று அதியமான் அரண்மிக்க தகடூரைத் தாக்கி, அதையும் அழித்து, அவனையும் கொன்று வென்றனர்.

அமர்க்களத்தில் அல்லலுறும் அந்நிலையிலும், தம் பால் வந்து இரந்தாரைப் புரக்கவல்ல அதியமான் அந்தோ! மறைந்துவிட்டான்; அருநெல்லிக்கனியினை ஔவையார்க்கீந்த அதியமான், அந்தோ! மறைந்துவிட் டான்; அரும்பெறற் கரும்பை இவண் கொணர்ந்த அதியர் குலத்தோன்றல் அதியமான், அந்தோ! மறைந்துவிட்டான் அவன் உடலை ஈமத்தீயிட்டு எரித்து, எரித்த அவ்விடத் தில், அவன் பீடும் பெருமையும் பொறித்த கல்லைநட்டு, அக் கல்லிற்குப் பீலியும், மாலையும் சூட்டி வழிபட்டுக் கல் நாட்டு விழாவும் செய்துமுடித்தனர்; அதியமான் அழிவு தன்னால் தடுக்க இயலாதுபோனது காண ஔவையார் உள்ளம் ஆராத்துயரில் ஆழலாயிற்று; அவன் பிரிவு கண்டு அவர் அழுது பாடிய பாடல், அனைவரையும் அழச் செய்யும் இரக்கமும் உருக்கமும் வாய்ந்தன.

அதியமான் மறைய, அவனை நினைந்து நினைந்து வருந் தும் ஔவையாருக்கு வாழ்ந்தகாலத்தே அவன், அவர்க் குச் செய்தன எல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நினைவிற்கு

வரவே, அவர் அவற்றை எண்ணி எண்ணி இரங்குவா ராயினர்.

"கிடைத்த மது சிறிய அளவினதாயின், அது முழு வதையும் எமக்கே தந்துவிடுவான். இவ்வாறு, தனக்கென வரையாது எனக்கே கொடுக்கும் அவ் வன்புடையாளனை இனி எங்கே காண்பன்? அளவால் மிக்க மது கிடைப் பின், அதை முதலில் எமக்குக் கொடுத்து, யாங்கள் உண்டு மகிழ்ந்து பாடுவதுகண்டு தான் மகிழ்ந்து, பின்னர் எஞ்சிய மதுவைத் தான் உண்பான்! இப்போது எம் மகிழ்ச்சி தன் மகிழ்ச்சி எனக்கொள்ளும் அவ் வருள் உள்ளம் உடை யானை இனி எங்கே காண்பன்? பெருஞ்சோறு கிடைத்த வழியேயன்றி, சிறுசோறு கிடைத்த வழியும், பலரையும் கூட்டி உடன்வைத்து உண்ணும் உயர்வுடையான்; இனி, அவ்வாறு உணவளிக்கும் உயர்வுடையோர் யாருளர்? உண் ணும் சோற்றில், கிடைக்கும் எலும்பையும், கறியையும் எடுத்து எமக்கே தருவன். இவ்வாறு விரும்புவன அறிந்து கொடுக்கும் அன்பொடு கலந்த அறிவுடையானை எங்கே காண்பன்? போர்க்களம் புகுந்தால், வேலும், அம்பும் விரைந்து பாயும் இடம் எங்கே என்று கண்டு அங்குச் சென்று போரிடும் ஆற்றலுடையான்; அத்தகைய ஆண்மை யாளனை இனிக் காணல் இயலுமா? நரந்தம் பூமணம் நாறும் தன் கையால், புலால் நாறும் என் தலையைத் தட விக் கொடுப்பான் அதியமான்; அத்துணை அன்புடை யாளனை இனிக் காண்டல் அரிதினும் அரிதே; அந்தோ! அவன் பகைவர், அவன் மார்புபிளக்க அம்பு எய்துவிட்ட னரே; அவர் எய்த அம்பு அதியமான் மார்பிலா தைத்தது? அன்று, அன்று; என்னைப்போன்று இரப்போர்தம் கையில் ஏந்திய உண்கலத்தை உடைத்து, அவர் கையைத்துளைத்து, ஊடுருவிச்சென்று, அதியமானால் புரக்கப்பட்டோர் கண் கள் நீர்மல்க, அருஞ்சொற்கொண்டு அழகிய பாடல் புனை யும் புலவர்தம் நாவிலன்றோ சென்று தைத்துவிட்டது! எனக்கும், என்போன்ற புல்வர்க்கும் பற்றுக்கோடாய் விளங்கிய அவன் யாண்டுளன் கொல்லோ? இனிப் பாடும்

புலவரும் இரார்; அவர் பாடல்கேட்டு மகிழ்ந்து பரிசில் அளிக்கும் புரவலரும் இரார்; அதியமான் இறந்தான் என்பது கொண்டு இரங்குகின்றீர்களே, அவனைப்போல் மறைந்தார் பலர் எனக் கூறத்தோன்றும்; அதியமான் மறைவு, அவர் மறைவு ஆகாது; நீர்த்துறையில் மலர்ந்தும், பிறரால் சூடப்பெறுமல் பயனற்ற பகன்றைப்பூப் போல, பிறர்க்குப் பயனின்றிவாழ்ந்து இறந்தோராவர் அவரெல்லாம்; ஆகவே அவர் மறைவுகுறித்து வருந்துவார் யாரும் இரார்; அத்தகையானல்லன் அதியன். ஆகவே, அதியமான் மறைந்தபின்னர், அவனையின்றிக் கழிகின்ற காலையும் மாலையும் இனி எனக்கு இல்லையாகுக; அவனையின்றி வாழ்வதால் எனக்கும் யாதொரு பயனும் இல்லையாதலின், என் வாழ்நாள் வளராது இன்றோடு ஒழிக," என்றெல்லாம் கூறிப் புலம்பித் துன்புற்றார் ஔவையார்.

" சிறியகள் பெறினே, எமக்குஈயு மன்னே!
பெரியகள் பெறினே,
யாம்பாடத், தான்மகிழ்ந்து உண்ணு மன்னே!
சிறுசோற் ருனும் நனிபல கலத்தன் மன்னே!
பெருஞ்சோற் ருனும் நனிபல கலத்தன் மன்னே!
என்பொடு தடிபடு வழியெல்லாம் எமக்குஈயு மன்னே!
அம்பொடுவேல்நுழை வழியெல்லாம் தானிற்கு மன்னே
நரந்தம் நாறும் தன்கையால்,
புலவு நாறும் என்தலை தைவரு மன்னே!
அருந்தலை இரும்பாணர் அகல்மண்டைத் துளையுரீஇ.
இரப்போர் கையுளும் போகிப்,
புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர
அஞ்சொல் நுண்தேர்ச்சிப் புலவர் நாவில்
சென்றுவீழ்ந் தன்று, அவன்
அருநிறத்து இயங்கிய வேலே;
ஆசுஆகு எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ?
இனிப், பாடுநரும் இல்லை; பாடுநர்க்கு ஒன்று ஈகுநரும்
பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொள் மாமலர். [இல்லை;

கூடாது வைகியாங்குப், பிறர்க்கு ஒன்று
ஈயாது வீயும் உயிர்தவப் பலவே.'' (புறம் : உ௩௫)

'' இல்லா கியரோ காலை மாலை ;
அல்லா கியர்யான் வாழும் நாளே.'' (புறம் : உ௩உ)

(2) பொகுட்டெழினி :

அதியமான் பிரிவால், அவன் வழிவந்தார் வருந்தித் துன்புறுங்கால், ஔவையார் அவன் தகடூரைவிட்டு நீங்கினாரல்லர் : அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப்பறவைபோல் உற்றுழித் தீர்வார் உறவல்லர் என்பதை உணர்ந்தவர் ஔவையார்; அதியமான் மகன், மிக இளையபொகுட்டெழினியோ டிருந்து, அவனுக்கும் தம்மாலான துணைபல புரிந்து வாழ்ந்து வந்தார் ; அதியமான் மறைவால் அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழும் அவன் நாட்டு மக்கள நிலைகலங்கி மனந் தளராது அவன் பிரிவால் நேர்ந்த துன்பம் மறந்து மகிழும் வண்ணம், நாடாள் திறம்பெற்று விளங்கிய நல்லோன் ஆயினன் பொகுட்டெழினி ; பொகுட்டெழினியின் இவ் வாட்சித்திறம் கண்டு வியந்த ஔவையார், அவனைப் 'பாரம் மிகுதியாலும் வழி அருமையாலும் இடைவழியில் வண்டியின் அச்சு முறிந்துபோயின், அவ்விடத்து உதவுக என்றே எடுத்துச் செல்லும் சேம அச்சிற்கு ஒப்பாவன்' என்று கூறிப் பாராட்டுவாராயினர் :

'' எருதே இளைய ; நுகம்உண ராவே ;
சகடம் பண்டம் பெரிதுபெய் தன்றே ;
அவலிழியினும், மிசையேறினும்
அவணது அறியுநர் யார்என, உமணர்
கீழ்மரத்து யாத்த சேமஅச் சன்ன
இசைவிளங்கு கவிகை நெடியோய் !'' (புறம் : க0உ)

பொகுட்டெழினியும், அவன் தந்தை அதியமானைப் போன்றே பேராற்றலும் போர் வேட்கையும் உடையான் ; பகைமன்னர் பலரை வென்று அவன் அரண்களைக் கைக் கொள்வதோடு அமையாது, ஆங்கு இறந்துவீழ்ந்த வீரர்

களின் உடலினின்றும் வெளிப்போந்த குருதியால் ஈரம் பட்ட நிலத்தில், கழுதை ஏர்பூட்டி உழுது, வெள்ளை வரகும் கொள்ளும் விதைத்து, அப் பகைவர் நாட்டைப் பாழாக்கிப் பார்த்து மகிழும் போர்வெறியும் உடையான்.

பொருட்டெழினி, போர்வேட்கை மிக்குடையனே எனினும், அவனும், அவன் தந்தை அதியனைப்போன்றே, தன்பால் பாடிப் பரிசில் பெறவரும் பாணரையும், பாவலரை யும் அன்புடன் ஏற்று, அவர் வறுமைபோகப் பரிசில் பல அளிப்பதோடு, அவரைத் தம்மோடு பலநாள் இருத்தி, உடனிருந்து உண்டு மகிழும் மனநலனும் உடையன்; பொருட்டெழினி, அதியனைப்போன்ற ஆட்சித் திறனும், அருள் உள்ளமும், போர்ப்பயிற்சியும் பெற்ற ஆண்டகை யாய் விளங்குவது கண்டு, இனி அவனைக் குறித்துக் கவலை கொள்ள வேண்டுவதின்று என்ற துணிவுடையராய்த் தகடூர் நீங்கிச் செல்வாராயினர் ஔவையார்.

(3) மூவேந்தர்

தகடூர் நீங்கிப் புறப்பட்ட ஔவையார் தமிழகம் முழுதும் சுற்றிவருவாராயினர்; அந்நிலையில், அக்காலத் தமிழ் நாடாண்ட தமிழரசர்களாய, சேரமான் மாரி வெண் கோவும், பாண்டியன் கானப்பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி யும், சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும், வழக்கத்திற்கு மாறாகப், பகை நீங்கி உறவுடையராய் ஒருங்கே இருக்கக்கண்டார்; அக்காட்சி, ஔவையார் உள்ளத்தை, உவகைப் பெருங்கடலுள் ஆழச் செய்தது; அவர்கள் உறவு தமிழகத்தின் உயர்விற்கு உறுதுணை புரியும் என்பதை உணர்ந்தவர்; ஆகவே, அவ்வொற்றுமை நீடித்துவாழ நினைந்தார்; தம் உள்ளவேட்கை நிறைவேற அவர்க்கு அறிவுரைகூறத் தொடங்கினார்; "தமிழ்ப் பெரு வேந்திர்! தாங்கள் மூவரும், உங்கள் பகைமறந்து உற வுடையராய் ஒன்று கலந்திருக்கும் இக்காட்சி, அந்தணர் வளர்க்கும், ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தென்திசை யங்கி என்ற முத்தீயை நினைப்பூட்டுகின்றது; முத்தீயில் ஒன்று குறையினும், அந்தணர் கடனாற்றல் இயலாது;

அஃதே போன்று, மூவரில் ஒருவர் பகைத்து நீங்கினும், தமிழக வாழ்வு தழைக்காது; ஆகவே, நீங்கள் மூவரும் இன்றேபோல் என்றும் கூடிவாழ்வீராக ; உங்களுக்கு நான் அறிந்த உலகியல் குறித்து உணர்த்த விரும்புகின்றேன் ; அவற்றை உளங்கொளல் வேண்டுவல், ஆளும் உலகம் உயர்ந்தோர்வாழ் தேவருலகொப்ப உயர்ந்ததே ஆயினும், இறந்து போவுழி உடன் வருதல் இல்லை ; அன்றியும், தம் வாழ்நாள் உள்ள வரையிலாவது, அந் நாடு தம் ஆட்சியின் கீழ் மாறாதிருக்கும் என்று கூறுவதற்கும் இல்லை; ஆதலின் இங்கு வாழும் வரையில், தம்பால் வந்து ஏற்போர்க்குப் பூவும் பொன்னும் புனல் வார்த்துக் கொடுத்து உதவி, அவர்க்கு வேண்டுவன அளித்து மகிழ்ந்து வாழ்தல் வேண்டும் ; இறந்து மறைந்து போவுழி, நாம் இவ் வுலகில் வாழுங்காலத்துச் செய்த இதுபோன்ற இந்நல்வினையல்லது இந்நாடோ, இந்நாட்டுச் செல்வமோ நமக்குத் துணையாகா நல்வினையே நற்றுணையாம் என்பதை உணர்ந்து வாழ்மின்,' என்று வாழ்த்தி விடைப்பெற்றுப் போயினர்.

'நாகத் தன்ன பாகார் மண்டிலம்
தமவே யாயினும், தம்மொடு செல்லா ;
வேற்றோ ராயினும் நோற்றோர்க்கு ஒழியும் ;
ஏற்ற பார்ப்பார்க்கு ஈர்ங்கை நிறையப்
பூவும் பொன்னும் புனல்படச் சொரிந்து
பாசிழை மகளிர் பொலங்கலத்து ஏந்திய
நாரரி தேறல் மாந்த, மகிழ்சிறந்து,
இரவலர்க்கு அருங்கலம் அருகாது வீசி
வாழ்தல்வேண்டும் இவண் வரைந்த வைகல் :
வாழச் செய்த நல்வினை யல்லது
ஆழுங் காலைப் புணைபிறிது இல்லை ;
ஒன்றுபுரிந்து அடங்கிய இருபிறப் பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்டக இருந்த
கொற்ற வெண்குடைக் கொடைத்தேர் வேந்திர் !
யானறி அளவையோ இதுவே ;வானத்து
வயங்கித் தோன்றும் மீனினும், இம்மென
இயங்கு மாமழை உறையினும்
உயர்ந்து மேந்தோன்றிப் பொலிக நும் நாளே !''

(புறம்: ௩௬௭)

(4) நாஞ்சிற் பொருநன் :

ஔவையார் காலத்தே, நாஞ்சில்நாட்டு நாஞ்சில்மலைக் குரியோன் ஒருவன் இருந்தனன். அவன் நாஞ்சிற்பொருநன் எனவும், நாஞ்சில்வள்ளுவன் எனவும் அழைக்கப் பெறுவன்; பெரிய வீரன்; சிறந்த கொடையாளி; அவன் பால் பரிசில் பெற விரும்பும் புலவர்கள், அவன் நாடு கடத்தற்கரிய கொடுவழிகளை இடையில் உடையது என் பதையும் எண்ணுமல், அவற்றைக் கடந்து சென்று அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெறுவர்; மூவரைப் பாடிப் பரிசில் பெற வேண்டுமென விரும்பாதவரும் இவனைப் பாடிப் பரிசில் பெறுவதை விரும்புவர் என ஒரு புலவர் கூறுகின்றார் எனின், அவன், தன் பெருமையை மேலும் எடுத்துக் கூற வேண்டியதின்று; அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெற விரும் பினர் ஔவையார்; பலாமரம், பலவளர்ந்து வளம் பெற் றிருக்கும் அவன், நாஞ்சில்மலை யடைந்து அவனைக் கண்டு பாராட்டினர்: அவன், தன் பெருமை தோன்றப் பெரிய யானை ஒன்றைப் பரிசாக அளித்தான்; அதைப் பெற்றுக் கொண்ட ஔவையார், அவனைப் பாராட்டிய பாடல் மிகவும் நயமுடையது. அவனைப் பாடிய புலவர்களை நோக்கி, "புலவர் பெருமக்களே! 'எங்கள் நாக்கு, செம்மையான நாக்கு; தகுதியில்லோர் செல்வம் வியத்தல் செல்லாப் பெருமை மிக்கது எங்கள் நாக்கு' என்றெல்லாம் பெருமை கொள்கிறீர்களே, அவ்வாறு பெருமை கொள்ளும் நீங்கள், கடைசியில் அறிவிற் குறைந்த இவனைப் போய்ப் பாடினீர் களே; இவன் அறிவின்மைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்; வீட்டில் அரிசியில்லாக் குறை யால், பெண்கள், கொல்லையில் விளைந்திருக்கும் கீரையைப் பறித்துக் கொணர்ந்து உணவாக்கி வைத்திருந்தனர்; அக் கீரை உணவை மட்டும் உண்ணுவதா என்ற எண்ணத்தால், இந் நாஞ்சிற் பொருநன்பால் சென்று, சிறிது அரிசி வாங்கி வருவோம் என்று அவன்பால் சென்று, பாடினேன்; அவன் என்ன கொடுத்தான் தெரியுமா? பாலை நிலத்திற் கிடையே படுத்திருக்கும் பெருமலை போன்ற பெரிய யானை ஒன்றைக் கொடுத்தான்; அதைக்கண்ட நான், 'ஐய! எங்க

ளுக்கு இப்போது வேண்டுவது அரிசி; அரிசியில்லாமை யால் பசியால் வருந்துமெங்களுக்கு யானையைக் கொடுக் கிறீர்களே, இது முறையா? இதைக் கொண்டு போய் நாங்கள் என்ன செய்வது? எங்கள் சிறு வயிற்றிற்கே உணவின்றி வாடும் நாங்கள். இப் பெரிய யானையை எவ்வாறு பேண வல்லேம்?' என்று குறை கூறினேன். அவ்வாறு கூறியும் அதைப் புரிந்து கொள்ளும் அறிவு அவன்பால் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை; அதற்கு அவன் கூறினான்; 'நீங்கள் உங்கள் நிலைக்கு ஏற்ற பொருளை என்பால் வேண்டினீர்கள்; அதைப் போன்றே, நானும் என்னுடைய தகுதியை எண்ணி, யானையைப் பரிசாக அளித்தேன்; அவ்வாறு கொடுப்பதுதான் என் தகுதிக் கும், பெருமைக்கும் உரியது' என்றான்; இவ்வாறு யாருக்கு எதைக் கொடுப்பது என்பதையும், தன்னுடைய கடமை யாது என்பதையும் எண்ணிப் பாராமல் நடக்கும் இவனை அறிவுடையான் என்று எவ்வாறு கொள்வது? இவன் உண்மையில் அறிவற்றவனே; அறிவற்ற இவனைப் பாடி னீர்களே; உங்கள் நாக்கும் ஒரு நாக்கா?" என்று கூறி அவன் புகழ் விளங்கப் பாடினார்.

> "தடவுநிலைப் பலவின் நாஞ்சிற் பொருநன்
> மடவன் மன்ற: செந்நாப் புலவீர் !
> வளைக்கை விறலியர் படப்பைக் கொய்த
> அடகின் கண்ணுறை யாக, யாம்சில
> அரிசி வேண்டினெ மாகத் தான்பிற
> வரிசை அறிதலின் தன்னும் தூக்கி
> இருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்
> பெருங்களிறு நல்கி யோனே; அன்னதோர்
> தேற்றா ஈகையும் உளதுகொல்
> போற்றார் அம்ம! பெரியோர் தம் கடனே." (புறம்:கசo)

இவ்வாறு அரசர்களைப் பாடிய ஔவையார், தம்மைப் போன்ற புலவர்களாய, கபிலர், பரணர், வெள்ளிவீதியார் முதலியோரையும் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார்; அவரைக் குறித்து ஔவையார் பாராட்டியதை, 'ஔவையார் வரலாறு' என்ற தலைப்பின்கீழ்க் கண்டுகொள்க.

௪. ஔவையார் சென்ற தூது

பிறநாட்டு அரசரவையில், தூதுவராயமர்ந்து தொழி லாற்றப் பெண் ஒருத்தி சென்றாள் என்ற பெருமையை முதற்கண் பெற்ற நாடு, நம் பைந்தமிழ் நாடே; ஒரு நாட்டு அரசியல் தூதுவர், பிறநாடுகளில் தொழிலாற்றுவதை இன்று நாம் காண்கிறோம் என்றாலும், இன்று தூதுவர் அனுப்பப் பெறுதல், பகைவர் வாழ் நாடுகளுக்கு அன்று; இரு நாடுகளுக்குமிடையே பகையின்றி யாதேனும் ஒரு வகையால் உறவுடைய நாடுகளுக்கு மட்டுமே, அன்னார் அனுப்பப் பெறுகின்றனர்; அந் நாடுகளோடு நட்புறவு அற்றுப் பகை தோன்றிவிட்டது; இனிப் போர் மூண்டு விடும் என அறிந்தவுடனே, அந் நாடுகளுக்கு அனுப்பப் பெற்றிருந்த அரசியல் தூதுவர் திருப்பி அழைக்கப்பட்டு விடுவர்; ஆகவே பகை தோன்றா வரை, அது தோன்றா திருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்வதே, இக்கால அரசியல் தூதுவர் ஆற்றும் பணியாம்; உள்ள பகையைப் போக்க உழைப்பதன்று அவர்கள் தொழில்; ஆனால், பண்டைக் காலத்தில், தூதுவர், நட்பரசர் அவைக்கு அனுப்பப்படுவதி னும், பகையரசர் அவைக்கு அனுப்பப்படுதலே மிகுதியாம். உள்ள உறவை வளர்த்துப் புதுப் பகை தோன்றாமல் பார்த் துக் கொள்வதினும், உள்ள பகையை ஒழிக்க முயல்வதே அக்காலத் தூதுவர் ஆற்றவேண்டிய அரும்பணியாம்; ஆகவே, இக்காலத் தூதுவர் தொழிலினும், அக்காலத் தூதுவர் தொழில், தொல்லை நிறைந்தது என்பது தெளிவு: தொல்லை தரும் அத் தொழிலினைத்தான் துணிந்து மேற் கொண்டார் ஒருவர்; அவர், பெருமையும், உரனும் பிறவிக் குணமாய்க் கொண்ட ஆடவர் இனத்தைச் சார்ந்தவர் அன்று; அச்சமும், நாணும், மடனும் ஆயவற்றை அணி யெனக் கொண்ட பெண் குலத்திலே பிறந்தாரொருவர்; என்றால், அது, பெருமைக்குரிய செயலன்றோ? செயற் கரிய செய்வாரன்றோ பெரியார்? அவ் வரும்பெரும் செயல் செய்த பெண்டிர்ப் பெருந்தகையார் ஔவையாராவர்

வேற்றுமை வேந்தர்பால் தூதுரைக்கச் செல்பவர், தாம் வகுத்துக்கூறுவான், கூறியது கூறுவான், ஓலை கொடுத்து நிற்பான் என மூன்றுவகையினராவர். தம் அரசரிடத்தும் தாம் பிறந்த நற்குடியிடத்தும் நிறைந்த அன்புடையராதல், தூதுவர்பால் அமையவேண்டிய முதற்பெரும் பண்பாம். நற்குடி என்ற புகழைப் பெறுதற்கேற்ற குணங்கள் எல்லா வற்றாலும் நிறைந்த குடியில் பிறந்தாரையே, தூது செல் தொழிற்கு மேற்கொள்வர் அக்கால அரசர்கள். பெயர் கேட்ட அளவிலேயே, தம் அரசராலும், பகையரசர்க ளாலும் விரும்பிப் பாராட்டத்தக்க பண்புடையராதலும் தூதுவர்க்கோர் இலக்கணமாம்.

தூதுரைக்கச் செல்வோர், தம் அரசனுக்குத் தம்மால் ஆவன யாவை என்பதை இயல்பாகவே உணரும் நல்லறி வோடு, கற்கவேண்டுவன யாவை என அறிந்து, கற்று உண்டான நூல்அறிவும் உடையராதல், அவர் மேற் கொண்ட தொழிற்கு இன்றியமையாததாம். ஒருவன் நற்குண நற்செயல்களைக் கேட்டு அறியாதார், முதற்கண் அவனைக் காணநேரின், அவர் மனத்திடை அவனைப்பற்றிய விருப்பு வெறுப்புக்களைத் தோற்றுவிப்பது அவன் உடல் தோற்றமே ஆம்; ஆதலின், தூதுவர், கண்டாரால் விரும் பப்படும் தோற்றப் பொலிவுடையராதலும் வேண்டும்.

தம்மொடு மாறுபடுவார் அனைவரையும் கொன்று ஒழித்தலையே தொழிலாகக் கொள்வது வேந்தர் இயல்பு; அத்தகையார் ஒப்பாத ஒன்றை ஒப்புவைக்கவே தூதுவர் செல்வர்; ஆதலின் தூதுவர்பால் எடுத்த எடுப்பிலேயே பகையரசர் சினங்கொண்டு சீறிவிழுவர்; ஆதலின், அவ் வரசரிடையே தூதுரைக்கச் செல்வார், இதைக் கூறின், நம் உயிர்க்கும், உடற்கும் ஏதம்பல உண்டாகுமே என அஞ் சாது, தம் அரசற்கு ஆவனவற்றை எடுத்து இயம்பவல்ல அஞ்சாமை உடையராதலும் வேண்டும்.

பொதுவாக அரசர் எவர்க்கும் பொறுமை என்பதே இராது; வேற்றரசர் விடுத்த தூதுவன் கூறுவனவற்றை அவர்கள் காதுகொடுத்துக் கேட்பர் என எதிர்பார்த்தல்

கனவிலும் இயலாது; ஆதலின், தூதுரைக்கச் செல்வோர், சுருங்கக் கூறி விளங்கவைக்கும் வல்லமை உடையராதல் வேண்டும்; அன்றியும், அவனிடத்தில், தம் அரசனுக்கு ஆகவேண்டுவன அவ்வளவையும், ஒன்று, இரண்டு என எண்ணிட்டுக் கூறுதல் கூடாது; இவ்வளவுமா விட்டுக் கொடுப்பது? என்ற எண்ணம், இயல்பாக அவனுக்குத் தோன்றத் தாம் சென்ற காரியம் கைகூடாமற் போக விடுதல் கூடாது; ஒன்றைக் கூறவேண்டும்; அவ் வொன்றிற்கு அவன் இசைவதிலேயே, தமக்கு ஆகவேண்டுவன அவ்வளவும் நிறைவேறுவதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்; "இஃது ஒன்றுதானே" என எண்ணி, அவன் இசையினும் இசைவன்.

மேலும், வேற்றரசரிடையே சென்று, தம் அரசனுக்கு வேண்டுவனவும், அவனுக்கு வேண்டாதனவும் ஆகிய செயல்களைக் கூறும் தூதுவர், தம் சொல்லின்கண் அப் பகையரசர் காது வெறுக்கும் கடுஞ்சொல் ஒன்று கூடக் கலவாது இருப்பதில் கருத்தைச் செலுத்தவேண்டும்; கடுஞ்சொல் கலவாது இருப்பதுமட்டும் அன்று; வெல்லத்தில் நஞ்சு கலந்து கொடுப்பதேபோல், அவனிடம் எதிர் பார்ப்பது, அவன் விரும்பாத ஒன்றே ஆயினும், சொல்லும் போது, "இதற்கா இசைவது?" என எண்ணம், அவன் சொல்லும் பொருள்மீது செல்லாது, சொல்லும் சொல்லின் நயத்திலே நின்று சொக்கி மயங்கி இசையுமாறு இன்சொல் கூறும் ஆற்றலும் அவர்க்கு இருத்தல் வேண்டும்.

தூதுரைக்கச் செல்வோர், பகையரசர், அவையிலும், அரசியல் உணர்ந்த அறிஞர் பலர் இருப்பர் என்பதை உணர்ந்து, தாம் அவரினும்வல்லவராய் இருத்தல்வேண்டும் என்பதை மறத்தல் கூடாது. இவ்வளவு பெரிய பொறுப்பான செயலை மேற்கொண்டு செல்லும் தூதுவர், உள்ளத் தூய்மையற்றவராயின், அவர், ஆசைகளுக்கடிமையாய்த் தம் அரசனுக்கு ஆகாதன செய்ய இசையினும் இசைவர்: ஆதலின், உள்ளத்தூய்மை உடைய உயர்பேரொழுக்க முடையாரையே தூதுவராக மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இறுதியாகப் பகையரசர் அவையிலே நின்று, அவர்க்கு ஆகாதன கூறுவதே, தூதுவர் இயல்பாம் ஆதலின், அத் தூதுவர்பால் அரசனுக்குச் சினம் பிறத்தல் இயல்பே; அவ்வாறு சினம் கொண்ட நிலையில், பகையரசர், தம் அரசவையில் நிற்கும் அத்தூதுவர்க்கும் கேடுவிளைக்க எண்ணுதலும் கூடும். அந்நிலைக்கண், அவ்வரசர்க்கு "இதற்குக் காரணமாயவன், இவன் அரசனேயன்றி, இவ னல்லன்," எனத் தூதுவர் இயல்பு கூறி அக்கேட்டினின் றும் மீட்கவல்ல நல்ல துணைவர்களைப் பகையரசர் அவையி லேயே தேடிக்கொள்ளும் ஆற்றலும் அத்தூதுவர்பால் இருத்தல் வேண்டும்.

தூதுவர்பால் காணவேண்டிய, அன்புடைமை, ஆன்ற குடிப்பிறத்தல், வேந்தவாம் பண்புடைமை, அறிவு, உரு, அஞ்சாமை, தொகச்சொல்லல், தூவாத நீக்கல், நகச் சொல்லல் ஆகிய ஆராய்ந்த சொல்வன்மை, நூலாருள் நூல்வல்லனுக்கும் ஆராய்ந்த கல்வி, தூய்மை, துணை உடைமை ஆகிய அவ்வளவு பண்புகளும் ஔவையார்பால் அமைந்திருந்தன ஆதலின், தொண்டைமானுழைத் தூது செல்லும் அப்பெருந் தொண்டை அவர்பால் ஒப்படைத் தான் அதியமான்.

தொண்டைமானுழைத் தூதுசென்றுள்ளார் ஔவை யார்; ஔவையார் வந்துள்ள தன் நோக்கத்தைக் குறிப் பான் அறிந்துகொண்டான் அவனும். அதியமானிலும், தான் படைவலியால் குறையுடையானல்லன் என்பதை ஔவையாருக்கு அறிவித்துவிடின், அவர், தாம் எடுத்த காரியம் இனிது முடியாது என்பதை யுணர்ந்தான். உணர்ந்து, வந்த காரியத்தை உணர்த்தாதே மீள்வர் என எண்ணினன். எண்ணிய அவன், அதை வாயால் அறிவித்தானல்லன்; தான் அக்கருத்துடையான் என்பதையும் ஔவையார் அறிதல் கூடாது என எண்ணினன்; அதற்கு அவன் கையாண்டமுறை மிக மிக அருமையானது; வந்த ஔவையாரை வந்தது ஏன் என்ன வினவர்தே, தன் அரசவை நாடிவரும் புலவர் பெருமக்களை

விரும்பி வரவேற்பதே போன்று வரவேற்று, அவர்க்குத் தன் அரண்மனை முற்றும் சுற்றிக் காட்டுவான்போல், அழைத்துக்கொண்டே சென்று, படைக்கலங்களை அழகாக அணிசெய்து வைத்திருக்கும் தன் படைக்கலச்சாலைக்குள் அவரோடு நுழைந்து, ஆங்கே, அடுக்கிவைக்கப் பெற்றிருக்கும் அவ்வளவு படைக்கலங்களையும் பார்க்குமாறு செய்துவிட்டான். ஆனால், அந்தோ! அவன் எண்ணியது ஒன்று; நிகழ்ந்தது வேறு; முற்றிலும் எதிர்பாரா ஒன்று.

தொண்டைமான் உட்கருத்தை உணர்ந்துவிட்டார் ஔவையார்; இங்கே உள்ள படைக்கலங்களின் வரிசையைப் பார்க்கிறார்; அவற்றின் எண்ணிக்கைப் பெருக்கையும் அளவிடுகிறார்; அங்கே, தகடூர்க்கண் உள்ள அதியமான் படைச்சாலை, அவர் மனப்பார்வைமுன் வந்துநிற்கிறது. அப் படைக்கலங்களின் பாழ்பட்டுப் பயன்படாநிலையும், பழுதுபார்க்கவேண்டிக் கொல்லன்குடிசையில் குவிந்து கிடக்கும் காட்சியும் தோன்றுகின்றன அவர் மனக்கண்ணிற்கு. இவ் வேற்றத்தாழ்வு, அவர் நெஞ்சைக் கலக்குகிறது; என்றாலும், அவர் அதை வெளிக்குக் காட்டினாரல்லர்; ஏற்றத் தாழ்வு இருப்பினும், எண்ணியதை முடியாதுவிடேன்; அதியமானுக்கு வில்லின்துணை வேண்டிய அளவு இல்லாது இருக்கலாம்; ஆனால், என்சொல் துணை அவனுக்கு உண்டு; வில்லினும் சொல் வன்மையுடையது; என் சொல்லாற்றலால் இவன் வில்லாற்றலை வீழ்த்திவிடுகிறேன் என்று முடிவு செய்கிறார்.

ஆயுதப்பெருக்கைக் கண்ட ஔவையார் உள்ளம் அஞ்சி, அதியமானுக்கு அறிவூட்டும் என்ற அகமகிழ்ச்சியில் திளைத்துப் பெருமிதம் தோன்ற நிற்கின்ற தொண்டைமானை அணுகி, "அரசே! இவ்வேலின் காம்புகள் எவ்வளவு அழகும், அருமையும், திண்மையும் அமைய ஆக்கப்பட்டுள்ளன! வேலின் இலைகள்தாம் எவ்வாறு தீட்டப்பெற்றுப் பளபள என மின்னுமாறு நெய் பூசப்பட்டுள்ளன! இவையனைத்தும், அழகாக, வரிசையாக, நிறுத்தப்பெற்று, மாலையாலும், மயிற்பீலியாலும் அணி

செய்யப்பெற்றுக் காணும் காட்சியே காட்சி! இறுதியாக இவை வைக்கப்பெற்றுள்ள கற்கோட்டைபோன்ற இவ்விடத்துக் காவலின் கடுமையே கடுமை! இவ்வளவு சீரிய, பெரிய படையுடைய உன் பெருமையே பெருமை!" எனப் பாராட்டுவாராயினர்; இப்பாராட்டுரையினை உண்மைப் பாராட்டெனக் கொண்டு மயங்கி மகிழும் தொண்டைமான் அறிவை மேலும் தன்பால் இழுக்க, அவன் காது இனிக்க மேலும் சில கூறுவாராயினர்.

அரசர்கள், தங்கள்முன்பாகத் தங்களைப் பாராட்டுவதைக் கேட்பதினும், தங்கள் முன்பாகவே தங்கள் பகைவர்களைப் பழித்துரைப்பதைக் கேட்பதிலேயே மிகவும் மகிழ்வர் என்ற உண்மையை அறிந்தவர் ஔவையார் ஆதலின், தொண்டைமான் காது குளிர, அதியமானை இழித்துக்கூறத் தொடங்கிவிட்டார். "அரசே! அதியமான் படைக்கலத்தின் நிலை நினக்குத் தெரியுமா? கூறுகின்றேன் கேள்; அவனிடம் உடையாத வேல் ஒன்றுகூடக் கிடையாது; ஒன்றின் நுனி மடங்கிப்போய் இருக்கும் என்றால், மற்றொன்றின் காம்பு ஒடிந்துபோய் இருக்கும்; இப்படியே, அவன் பெற்றிருப்பன அனைத்தும் முற்றும் பாழ்பட்ட படைக்கலங்களே; அவை அரண்மனையிலாவது வைத்துக் காக்கப்பட்டுள்ளனவா என்றால், அதுவும் இல்லை; ஊர்க்கோடியில், ஒதுக்குப்புறமாக உள்ள, கொல்லன் தன் தொழிற்சாலை வைத்திருக்கும் சிறிய குடிசையிலே, கேட்பாரற்றுப் போடப்பட்டுள்ளன; அவ்வளவு பாழ்பட்டது அவன் படைநிலை," என்று அதியமான் படைகளைப் பழித்துரைத்தனர்; இதைக் கேட்ட தொண்டைமான் உள்ளம், மகிழ்ச்சியால் துள்ளும் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா?

என்ன! அதியமான் ஆட்சிநலம் கருதி, தொண்டைமானிடம் தூதுசென்ற ஔவையார், இவ்வாறு பகையரசனைப் பாராட்டித் தன்னைப் போற்றிப் பேணும் அரசனைப் பழித்தார் எனின், அவர் பண்புடையார் எனப் பாராட்டற்குரியார் அல்லர்: பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சாப் பாதகர்

னைப் பழிக்கவே தோன்றும். ஆனால், ஔவையார், அவ்வளவு அறைபோகும் அறிவுடையாரல்லர்; கடமையில் தவறும் கயவரும் அல்லர்; எடுத்த காரியத்தை இனிது முடிக்கும் ஆற்றல் உடையவரே; அவர் அதைத் தவறாதும் செய்து முடித்துள்ளார் என்பது, அவர் சொற்களை உற்று நோக்க வல்லாரால் உணரப்படும்.

தொண்டைமான் படைக்கலம்பற்றி அவர் கூறியன யாவை? காவல் நிறைந்த கோட்டையின் உள்ளே, காப்பாற்றிவைக்கப்பட்டுள்ளன; இலையும் காம்பும் பழுதின்றி உள்ளன; பீலியும், மாலையும் சூட்டிப் பெருமைப் படுத்தப் பட்டுள்ளன; பூசிய நெய் புலராமலே உள்ளன என்பவை. இதனால் என்ன புலப்படுகிறது? அப் படைக்கலங்கள், போரில் பயன்பட்டுப் பழகாதன; போர்க்களத்தையே கட்டிப் பாராதன; பூவும், புகையும் காட்டிப் பூசிக்கத் தக்கனவே ஒழிய, போரிற்குப் பயன்படாதன; தாம் பிறரைக் காக்கும் ஆற்றல் அற்றன; தமக்கு இடமாகக் காவல் செறிந்த இடத்தைத் தேடுவன; இவை தாமே அவர் கூறியுள்ளன; அவன் ஆண்மையை எவ்வளவு அழகாக, ஆனால் சிறிதும் அஞ்சாமல் எள்ளி நகையாடியுள்ளார் நோக்குங்கள்.

தொண்டைமான் படைக்கலத்தைப் பழித்துக்கூறிய ஔவையார், அதியமான் படைக்கலங்களைப் பாராட்டாம லாவது விட்டாரா எனின், இது தானே இல்லை; அவனைப் பழித்துக்கூறிய அதே நாவால், அவன் முன்பாகவே, அவன் பகையரசன், அதியமானைப் போற்றிப் புகழவும் செய்துள்ளார்; அதியமான் படைக்கலம் குறித்து அவர் கூறினவற்றை உற்று நோக்குங்கள்! உண்மை விளங்கும். அவர் என்ன கூறினார்? அதியமான் படைக்கலங்கள் அவ்வளவும், அடியும், நுனியும் சிதைந்தன; கொல்லன் குடிசையிலே கிடப்பன; இஃது அவன் படைக்லகங் குறித்து அவர் கூறியது; இதனால் புலனாவது என்ன? அவன் படைக்கலம் பழுதுபட்டவை? எப்படிப் பழுதுபட்டன? ஏன் பழுதுபட்டன? பலகால் போரில் பயன்படுத்தப்

பட்டன ஆதலின், அங்கே படைக்கலங்கள், தேர், யானை, குதிரை, காலாள் என்ற நால்வகைப் படைகளையும் தாக்கித் தாக்கிப் பழுதுபட்டன; ஆகவே, போர்ப் பழக்கம் பெற்றவை; மேலும், பயன்படாதன எனக் கழிக்கப்பெற்றால் குப்பையில் அன்றோ போட்டிருப்பர்? கொல்லன் குடிசையில் அவை கிடப்பானேன்? அங்கே அவற்றிற்கு என்ன வேலை? மீண்டும் போர் வரின், பயன்படும் வகையில் பழுது பார்க்கவே அவை அங்கே அனுப்பப்பட்டுள்ளன; அவற்றைப் பழுது பார்க்கும் கொல்லரும் அங்கே ஏராளம்; அவர்கள் அதற்கு எப்போதும் தயார்: இவைதானே அவர் கூறுவதினின்றும் பெறலாகும் பொருள்? கேட்ட தொண்டைமான் உள்ளம்—ஏன் கேட்டவர் யாவராயினும் அவர் உள்ளந்தான் என்ன—அஞ்சி நடுங்காமல் இன்பப் பெருக்கிலா ஆழும்? காதிற்கினிய சொற்களால், அவன் மனதை மருட்டும் கருத்துரைகளைக் கூறிய ஔவையார் தம் கல்வியின் பெருமையே பெருமை!

அம்மட்டோ? தொண்டைமான் வேல் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, எவ்வளவு இழிவாக, "அட! இந்த வேலா?" என்று தொனிக்குமாறு, இழிவுப் பொருள் குறிக்கும் சுட்டோடு கூட்டி, "இவ்வே" எனக் கூறி, அதியமான் வேல் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, கூரிய முனையை உடைய வேல் என்று பொருள்படுமாறு, "வைந்நுதிவேல்" எனச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். மேலும், தொண்டைமான் படைக்கலம்பற்றிக் கூறுழி, அவனைப்பற்றி ஒன்றும் கூறாது கொன்னேவிட்டு, அதியமான் படைக்கலம்பற்றிக் கூறுழி, பொருள் நிறைய உள்ளவழி, அவற்றைத் தனக்கென ஓம்பாது, வருவோர்க்கெல்லாம வாரி வழங்கியும், பொருட் குறைவுண்டான காலத்து, வாரி வழங்க இயலாதாயினும், வருவோரை உடன் வைத்து உண்டும், பொருளால் வறியர் ஆயினோர் பலரைத் தனக்கு உறவாக உடையவன்; அவன் அன்பிற்கு அடங்கியோராக, எண்ணற்ற பலர் உளோம்; அத்தகைய தலைமைப் பண்புடைய அவன் எங்கள் வேந்தன் ஆவான்; இத்தகு சிறப்புடையான் படைக்கலம் என

அவன் படை, தன்னளவிலே பெற்ற பெருமையோடு அவற்றைக் கொண்டான் பெருமையும் உடையன என்றும் புகழ்ந்துள்ளார்.

இவ்வளவோடு நில்லாமல், அதியமான் பெற்றுள்ள மற்றொரு பெருவலி ஒன்றையும் குறிப்பாக எடுத்துக் காட்டித் தொண்டைமானைத் துணுக்குறச் செய்துள்ளார். ஒருவனுக்கு, அவன்மாட்டு அன்பு குறையாத சுற்றத்தார் பலர் கிடைப்பாராயின், அவனுக்கு மேலும் மேலும் வளர் தற்கு வழியாம் செல்வம் பல கிடைக்கும்.

> "விருப்பறுச் சுற்றம் இயையின், அருப்பறு
> ஆக்கம் பலவும் தரும்." (திருக்குறள் : ருஉஉ)

அவ்வாறின்றி, ஒருவன், கோடிகோடியாகப் பொருளைக் குவித்திருந்தும், உள்ளம் கலந்து உறவாடும் சுற்றத்தாரைப் பெறுனுயின், கரையற்ற குளத்தில், நீர் நில்லாது வெளியே போய்விடுதல்போல், அப்பொருள் விரைவில் அழிந்துபோவது உறுதி.

> "அளவளா வில்லாதான் வாழ்க்கை, குளவளாக்
> கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று." (திருக்குறள் : ருஉஙு)

இஃது உலகியல்; அதியமான் பொருளை அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தமையால், அன்புள்ள சுற்றத்தாராக, ஏற்போர் பலரைப் பெற்றுள்ளான்; ஆகவே, அவனழிவு, அவ்வளவு எளிதன்று; அவன் அழிய அவர் பார்த்திரார் பக்கத்துணையாகப் பரிந்து வருவர்; ஆனல் உனக்கு அத்தகைய பெருஞ் சுற்றம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை; சுற்றமற்ற உன் வாழ்வு, பெருவாழ்வாகத் தோன்றினும், இறுதியில் அழிதல் உறுதி; அதை அழியாமல் தடுத்து நிறுத்துவார் யாரையும் காணேன்," என அவன் அஞ்சுதற்கான மற்றொரு காரணத்தையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இனிய சொற்கூறும் இயல்பிலே, ஈடு இணையற்றிருந்த காரணத்தால், இவ்வளவும் கூறமுடிந்தது.

இவ்வளவு பொருளும் செறிய, அவர் கூறியன கேட்ட தொண்டைமான், அவ்வளவோடு ஒரு முடிவிற்கு வந்திருப்,

பின் நன்றும். ஆனால், அவன் அவ்வாறு செய்யவில்லை. அதியமான் போர்வன்மையை உள்ளவாறு அறிய விரும்பினான்; விரும்பிய அவன், ஔவையார்க்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகுமாறு, அவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்தால், ஒரு வேளை அவர், தனக்கு ஆவன கூறுவார் என எண்ணினானோ யாதோ? ஔவையாரை, அவர்க்கு அழகு செய்யும் அணிகளின் சிறப்பு, அவர் தம் பெண்மை நலப்பண்பு, மைதீட்டிய அவர் கண்கள், அறிவொளி வீசும் நுதல் ஆகியவற்றின் பெருமை கூறிப் பாராட்டினான்; பின்னர், "அம்மையே! இவ்வளவும் கூறினையே, உங்கள் நாட்டிற்கான போரில் பெரும்பங்கு கொள்வார் யார்? உங்கள் நாட்டுப்படை, கைக்கூலிபெற்றுக் கடமைக்குப் போரிடும் கூலிப்படையா? அன்றி, உங்கள் நாட்டு வீரர், போரை விரும்பி மேற்கொள்கின்றனரா? எவ்வளவு துன்பம் வருவதாயினும் தாங்கிக் கொண்டு எவ்வளவு பெரும் படையும் தாக்கும் உறுதியான உள்ளம் அவர்க்கு உண்டா? அல்லது, பகைவர் படை பாய்ந்து தாக்கிய உடனே, பின்வாங்கிவிடுவரா? யாது நும் வீரர் இயல்பு? உம் அரசன், போர்க்கள நிகழ்ச்சியைப் படைவீரர்பால் ஒப்படைத்து ஓய்வுகொள்ளும் இயல்புடையனா? அல்லது அவனே நேரிற் போரிற் கலந்து கொள்ளும் பெரு வீரனா?" எனக் கேள்வி பல கேட்கலாயினன்.

இவ்வாறு கேட்ட அவ்வரசன் செயல், ஔவையார்க்கு நகைப்பை அளித்தது; அவ்வரசன் அறியாமை காண அவர்க்கு அவன்பால் இரக்கமும் தோன்றிற்று; நாம் அவ்வளவு கூறியும், பகைவர் படைவலியை அறிந்து கொள்ளும் பக்குவமற்றவனாய் உளனே! இவனும் ஓர் அரசனா? இவனுக்கும் ஒரு படையா? இவனுக்கேன் இப் பெரும்படை? என்ற எண்ணம் தோன்றிற்று; அவ்வெள்ளற் பொருள் தோன்ற அவனைப் "பொருபடை வேந்தே" என வேடிக்கையாக விளித்துக் கூறத் தொடங்கினார்.

"பாம்பைக் கோல்கொண்டு தாக்கினால், அடங்கி விடாது அப்பாம்பு; அடிக்கும் அக்கோலுக்கு அஞ்சாது,

அடிக்கத் தாழ்த்திய கோல், உயரே எழுவதற்கு முன்பே, தான் விரைந்தெழுந்து, அடித்தாரைக் கடிக்கவே முயலும்; அதைப்போல், பகைவர் படைக்கலம் கண்டு பயந்து பதுங்காது, பாம்பெனப்பாய்ந்து தாக்கும் பண்புடைப் பெருவீரர்களே எங்கள்நாட்டுப் போர்வீரர்; 'ஆற்றல் மிக்க பெரும்படை நமக்குளது; ஆகவே, போர்க்களம் போக வேண்டிய தொல்லை நமக்கின்று' என அரண்மனையகத்தே அடங்கிக் கிடக்கும் இயல்புடையான் அல்லன் அரசனும்; போர் என்றவுடனே பூரிக்கும் தோள் உடையான் எங்கள் அரசன்; அவன் போர் வெறிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டுத் தருகிறேன் கேள்! ஊர் நடுவே அமைந்த மன்றில் உயரத்தே தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது எங்கள் நாட்டுப் போர்ப்பறை; ஒருநாள், பெருங்காற்று அடித்ததால், அம் முழவு அப்படியும், இப்படியுமாக ஆடத்தொடங்கிற்று; அவ்வாறு ஆடியபொழுது, யாதோ ஒன்று, அம் முழவின் கண்ணிடத்தே பட்டுவிட்டது; உடனே எழுந்தது ஒரு பேரொலி; அவ்வொலியைக் கேட்டானோ இல்லையோ, 'அதோ போர்ப்பறை ஒலித்துவிட்டது; போர் மூண்டுவிட்டது; போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டேன்' எனக் கூறிக்கொண்டே புறப்பட்டுவிட்டான்.

"அவ்வளவு போர் வேட்கையுடையான்; ஆகவே, எங்கள் நாட்டு அரசனும் ஆண்மையாளன்; வீரரும் போர் விருப்புடையார்; படைக்கலங்களோ, பல போர் கண்டு பழகியவை; அத்தகையாரோடு எதிர்த்துப் பகை கொள்ளின், யாது நேரும் என்பதைச் சற்று எண்ணிப் பார்ப்பாயாக," எனப் பக்குவமாக, ஆனால், பயன்விளையும் வகையில் எடுத்துக் கூறித் தம் கடமையைத் திறமையாக முடித்து மீண்டார் ஔவையார்; இவ்வளவு பொருளும் பொதிய அவர் பாடிய பாடல்கள் புறநானூற்றிலே காணப்படுகின்றன; அவை இதோ :

"இவ்வே, பீலி அணிந்து மாலைசூட்டிக்
கண்திரள் நோன்காழ் திருத்தி, நெய் அணிந்து,
கடியுடை வியன் நகரவ்வே; அவ்வே,

பகைவர்க் குத்திக், கோடுநுதி சிதைந்து,
கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ? என்றும்,
உண்டாயின், பதம் கொடுத்து,
இல்லாயின், உடன் உண்ணும்,
இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்,
அண்ணல், எம் கோமான், வைந்நுதி வேலே."
(புறம்: கூ௫)

"இழையணிப் பொலிந்த, ஏந்துகோட் டல்குல்,
மடவரல், உண்கண், வாள் நுதல், விறலி!
'பொருநரும் உளரோ, நும் அகன்தலை நாட்டு?' என
வினவல் ஆனுப் பொருபடை வேந்தே!
எறிகோல் அஞ்சா, அரவின் அன்ன,
சிறுவன் மள்ளரும் உளரே; அதா அன்று,
பொதுவில் தூங்கும் விசியுறு தண்ணுமை,
வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்,
'அதுபோர்' என்னும் என்னையும் உளனே."
(புறம்: அகூ)

௫. ஔவையாரைப் பற்றிய கதைகள்

உலகோர் போற்றும் உயர்பேரறிவும், புலமையும் செறிந்த அரும்பெரும் பாடல்களை ஆக்கும் ஆற்றலைப் புலவர்கள், பலநூல்களைப் பல்லாண்டு, பலகால், பலரோடு பயின்றே பெற்றனராகவும், அவ்வருமையை மனதிற் கொள்ளாது, "ஆண்டவன் அருள் பெற்றவர் அவர்; ஆகவேதான் அவரால் அப்படி அழகாகப் பாடமுடிகிறது; காளி கருணைசெய்தாள்; ஆகவேதான், கன்னித்தமிழில் அவரால் கவிமழை பொழிய முடிகிறது; அவர் தெய்வப் புலவர்; ஆகவேதான், தித்திக்கும் நடையில் செந்தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடினார்," என்று கூறி, அப் புலவர்தம் புல மைக்கு மாசுதேடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டு விட்டனர் இடைக்காலத்தார் சிலர். அப்புலவர்களைத் தெய்வத் தன்மை பொருந்தியவராகவோ, தெய்வ அருள் பெற்றவ ராகவோ கருதிய அவர்கள், அதற்கேற்றவாறு, அப்புலவர் கள் வரலாற்றோடு அற்புத நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றைத் தொடர்புபடுத்தவும் தொடங்கிவிட்டனர்; இந்த இடர்ப் பாட்டினின்று ஔவையாரும் மீண்டவர் அல்லர்; ஔவை யார் பிறப்புக் குறித்தும், அவர்தம் வரலாறு குறித்தும் வழங்கும், அவ்விடைக்காலத்தார் கற்பித்த கதைகள் சில வற்றை இனிக் காண்போம்.

(1) பிறப்பு:

ஔவையார் பிறப்புக் குறித்துக் கூறும் நூல்கள், திருவள்ளுவர் கதை, கபிலரகவல், ஞானமிர்தம், புலவர் புராணம், விநோதரச மஞ்சரி, பன்னிரு புலவர் சரித்திரம் முதலாயின ஆகும்.

(க) **திருவள்ளுவர் கதை:** ஆதிகாலத்தில் பாண்டி நாட்டு மதுரையில், சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்து வாழ்ந்த புலவர்கள், தம் கல்விச்செருக்கால் சிவபெருமானை மதியாது இகழ்ந்தனர். அவ்விகழ்ச்சியைப் பொறுக்க மாட்டாச் சிவன், அப்புலவர்தம் செருக்கை அடக்குவதற்

தாகவே, நான்முகனைத் திருவள்ளுவராகவும், திருமாலை, இடைக்காடராகவும், கலைமகளை ஔவையாராகவும் உலகில் திருவவதாரம் செய்ய அருளுள்ளம் கொண்டார்.

நான்முகன் செய்த வேள்வியொன்றில், குறுமுனிவராகிய அகத்தியர் தோன்றினர்; அவர் கடற்கன்னியொருத்தியை மணந்து, பெருஞ்சாகரன் என்ற மகனைப் பெற்றார்; அப் பெருஞ்சாகரன் திருவாரூர்ப் புலைச்சி ஒருத்தியை மணந்து பகவன் என்பானை ஈன்று, கலைபல கற்பித்து வளர்த்து வந்தார்; இது நிற்க. பிரம்ம வம்சத்தில் வந்த தவமுனி என்பவரொருவர் அருண்மங்கை என்ற அம்மையாரொருவரை மணந்து, பெண்மகவு ஒன்றைப் பெற்றுப் பெற்றஇடத்திலேயே விட்டு விட்டுத் தவஞானம் மேற்கொண்டு விராலிமலை நோக்கிச் சென்று விட்டனர்; அப் பெண்குழந்தையை, உறையூர்ச் சேரியில் வாழ் பெரும் பறையன் என்பான் கண்டெடுத்துப் பேணிவளர்த்து வருவானாயினன்; அப்போது எதிர்பாராமல், அங்குத் தோன்றிய மண்மாரியால், அப் பெண்குழந்தை ஒன்று நீங்க, அச் சேரி முற்றும் அழிந்து போயிற்று; அப் பெண் மட்டும் எவ்வாறோ பிழைத்து அவ்வூரையடுத்த மேலூர் அகரத்தில் வாழும் நீதியையன் என்பான் வீட்டில் வளர்ந்து வருவாளாயினள்.

இந்நிலையில், எல்லாக் கலைகளையும் கற்றுத்துறைபோய பண்டிதராய்க் கங்கைநீராடக் காசிநோக்கிச் செல்லும் பகவன், இடைவழியில், அம் மேலூர் அகரம்வந்து, ஆங்கேயுள்ள அறச்சாலையொன்றில் தங்கி, ஒருநாள் இருந்து போக எண்ணினன். ஆங்கே, அவன் நாட்கடன் முடித்து, உணவிற்கு ஆவன ஆக்கிக் கொண்டிருக்குங்கால், அவ் வறச்சாலையின் காப்பாளரான, அந் நீதி ஐயயனின் வளர்ப்புப் பெண்ணாகிய அப்பெண் ஆங்கே வந்தாள்; பகவன், அவளைக் கண்டு, சினங்கொண்டு "யார் நீ" புலைச்சியோ, வலைச்சியோ? ஏன் இங்கு வந்தாய்?" என்று அதட்டித் தன்கையிற் பிடித்திருந்த சட்டுவத்தால் அவள் தலையில் இரத்தம் பெருக அடித்துத் துரத்திவிட்டான்.

ஆண்டுகள் சில கழிந்தன; காசிசென்ற பகவன், கங்கைநீர் கையிற்கொண்டு மீண்டு வரும்போது, அதே அறச்சாலையில் தங்க, விதி கடைக் கூட்டிற்று; அப்போது இளமை அளித்த ஈடிலா அழகோடு விளங்கும் அதே பெண், அங்குவர, பகவன், அவளைக் கண்டு காதல்கொண்டு கருத் திழந்து நிற்பானாயினன். அவனை, அந்நிலைக்கண் கண்ட நீதியையன், பகவனை அடுத்து, "ஐய! அவள் என் பெண்; விரும்பினால் மணம் முடித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறினார்; அவனும் இசைந்தனன்; திருமணம் இனிது நடந்தது; திருமணத்தன்று ஐந்தாம் நாள் நிகழ்ந்த எண் ணெய் நீராட்டின்கண், அவள் தலையில் சட்டுவத்தால் ஏற் பட்ட வடு இருப்பது கண்டு, அவள் வரலாறு கேட்டறிந்து, தன் கையால் அடியுண்ட ஆதியாள் (அப்பழைய பெண்) அவள் என்பதறிந்து, அவளோடு வாழமறுத்து வெளி யேறிச் செல்லலாயினன்; அன்றுமுதல் அப்பெண்ணிற்கும் ஆதி என்பதே பெயராயிற்று.

அவன், தன்னை வெறுத்துச் செல்லுகிறான் எனினும் அவள் அவனை விடாது பின்பற்றிச் செல்லத் தொடங் கினாள்; ஏது கூறியும் விடாது பின்தொடரும் அவளை, இடைவழியில் மறுத்து, "பெண்ணே! நான் எவ்வளவு கூறியும் நீ நிற்க மறுக்கிறாய்; உனக்கு உண்மையில் என் பால் அன்பிருக்குமாயின், நான் கூறியவாறு கேட்டல் வேண்டும்: அஃதாவது, உனக்குக் குழந்தைகள் பிறக்கு மாயின், அவற்றைப் பிறந்த இடத்திலேயே விட்டுப் பின் தொடர்ந்து வருதல் வேண்டும்; இதற்கு இசைவையாயின், நின்னை யான் ஏற்றுக்கொள்வேன்" என்றனன்; அவளும் அதற்கு இசைந்து அவனுடன் சென்றாள்; இடையில் பாணர் சேரியில் ஒருநாள் இரவு தங்கினர்; அங்கே அவள் வயிற்றில், அரன் கட்டளைப்படி, கலைமகள், ஔவையாராக வந்து பிறந்தாள்; கணவன் கட்டளைக்குப் பணிந்து, குழந்தைகளை விட்டுப்பிரியும் அவள், குழந்தையின் எதிர் காலம் நோக்கி எண்ணி இரங்கி ஏங்குவாளாயினள்; தாயின் துயர்நிலை கண்ட அக் குழந்தை,

"இட்டமுடன் என்தலையில் இன்னபடி என்றெழுதி
விட்டசிவ னும்செத்து விட்டானே?—முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே ஆனாலும், பாரம்அவ னுக்கு;அன்னாய்
நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ''

என்று பாடி அவள் கவலையைப் போக்கிற்று; அப் பாடலைக் கேட்ட ஆதியும் அகம் மகிழ்ந்து, மனந்துணிந்து அக் குழந்தையை விட்டுச்சென்றனள்; இவ்வாறே, ஔவையாருக்கு இளையோராக, உப்பை, அதிகமான், உறுவை, கபிலர், வள்ளி, வள்ளுவர் ஆகியோர் பிறந்தனர்; அக் குழந்தைகளையும், அவர்கள், அப்படி அப்படியே விட்டுச் சென்றனர்; அக் குழந்தைகளும், ஔவையாரைப் போன்றே, ஒவ்வொரு பாடல் பாடிப, பெற்றோர் மனத்துயர் களைந்து மகிழச்செய்தன.

(௨) கபிலரகவல்: அருந்தவ மாமுனியாம் பகவற்குக் கருவூர்ப் புலைச்சியாகிய ஆதிவயிற்றில் கபிலர்முதலா எழுவர் மக்கள் பிறந்தனர்; அவருள் ஆண்பால் மூவர்; பெண்பால் நால்வர்; அவருள் ஔவையார் பாணர் அகத்தில் வளர்ந்தனர்.

(௩) ஞானமிர்தம்: யாளிதத்தன் என்னும் முனிவன், தன்னால் வெட்டுண்டு, கிணற்றில் தள்ளப்பட்ட ஆதப் புலைச்சி யென்னும் அறிவில்லாத சண்டாளப் பெண்ணை, ஒரு பிராமணன் எடுத்துக்கொண்டுபோய் உத்திரபூமியிலே வளர்த்துப் பின்பு தனக்கே மணம் செய்துகொடுக்கக் கொண்டு, கபிலர் முதலாக ஏழு மக்களைப் பெற்றான்.

(௪) புலவர் புராணம்: நான்முகன் அம்சமான பகவன் என்னும் அந்தணனும், கலைமகள் அம்சமான ஆதி என்பவளும், ஒவ்வோரிடத்தில், ஒவ்வோர் குழவியாக ஏழு குழவிகளைப் பயந்தனர்; அக் குழவிகளுள் முதற்குழவியே ஔவையார்; ஔவையைப்போல் பண்படைந்தவர் பிறரில்லை; வள்ளுவர், கபிலர், சேரமான் என்னும் மூவரும் தம் புலமை உலகில் விளங்கி நிற்குமாறு செய்தனர்; மற்றைப் பெண்கள் மூவரும் தம் இயல்பினை வெளிக்காட்டாதிருந்து விட்டனர்.

(ரு) விநோதரச மஞ்சரி: ஔவையார், மதுரையில் கடைச்சங்கமிருந்த காலத்தில் உறையூர் என்னும் பட்டணத்தின் ஒரு சாவடியில் ஆதி என்பவளுக்கும், பகவன் என்னும் அந்தணனுக்கும் முதல் மகளாகப் பிறந்தனர்.

(சு) பன்னிரு புலவர் சரித்திரம்: வேதமொழி என்பாருக்குப் பேராளி என்று ஒரு மகன் பிறந்தான்; அம் மகனுக்குப் பன்னிரண்டாம் யாண்டு நிகழ்கையில், அவ்வூரில் வாழ் ஓர் இழிகுலத்தானுக்குப் பெண் மகவொன்று பிறந்தது; அப் பெண் பிறந்தமையால், ஊர்க்கு அழிவுண்டாம் எனக் கொண்டு ஊரார் அப்பெண்ணைக் கொல்லத் துணிந்தனர்; ஆனல், வேதமொழியார், அப் பெண்ணை, ஒரு பேழையுள் வைத்துக் காவிரியில் விடுத்தார்; ஆற்றில் வந்த அப் பெண்ணை, அந்தணன் ஒருவன் எடுத்து வளர்த்தான்; சில ஆண்டு கழித்து, தீர்த்த யாத்திரை குறித்து அங்குவந்த பேராளியார், அப்பெண்ணை மணம் செய்து கொண்டார்; மணம் முடிந்த பின்னர், அவள் தன் தந்தையால் ஆற்றில் விடப்பட்ட இழிகுலப் பெண்ணே என்பதறிந்து அவளை விட்டுப் பிரிந்துபோயினர் பேராளியார்; அப் பெண் தன்னைக் காத்துவந்த அந்தணன் விட்டுச் சென்ற பெரும் பொருளோடு காசி சென்று, ஆங்கே அறச்சாலை யொன்று அமைத்து, ஆங்கு வருவோர்க்கு அன்னமிட்டு, அவர்பால் தன் வரலாறு கூறி அழுது வருவாளாயினள்; ஒரு நாள், பேராளியார் அங்குவர, அவள் அவர்க்கும் அன்னமிட்டு, வழக்கம்போல் தன் வரலாறு கூறி அழுதாள்; அந்நிலையில் அவர், அவள் நற்குணம் கண்டு, அன்று முதல் அவளோடு வாழத் தொடங்கினர்; பின்னர் அவர்களுக்குப் பிறந்த மக்கள் எழுவரில் ஔவையாரும் ஒருவர்.

ஔவையார், பிறந்த முறைகுறித்தும், அவர் பெற்றோர் குறித்தும் வழங்கும் கதைகள் இவை.

(2) ஔவையாரும் விநாயகரும்:

ஔவையார், நாள்தோறும் காலையில் எழுந்ததும் கடவுளரில் முதல்வராகக் கருதப்படும் விநாயகரை வழி

பாடு செய்தல் வழக்கம். ஒரு நாள், தம்பிரான் தோழ ராகிய சுந்தரமூர்த்தி அடிகளாரும், சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் சிவபிரான் திருமுன், சேரமான் பெருமானார் இயற்றிய பொன்வண்ணத் தந்தாதியையும், ஆதியுலாவை யும் அரங்கேற்றம் செய்யக் கைலைமலை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினர்; செல்லத் தொடங்கிய அவர்கள், "நாங்கள் கைலை செல்கிறோம்; தாங்களும் உடன் வருகின்றீர்களா?" என ஔவையாரையும் அழைத்தனர்; அவர்கள் அழைத்த போது, ஔவையார் விநாயகரை வழிபட்டுக் கொண்டிருந் தனர்; அவர்களுடன் கைலை சென்று அங்கு நிகழ இருக் கும் அரங்கேற்றத்தைக் காண வேண்டும் என்ற பெரு விருப்பால், விநாயகர் வழிபாட்டை விரைந்து செய்யத் தொடங்கினார்; ஔவையார்தம் விரைவுகண்ட விநாயகர் அவரை நோக்கி, "ஔவையே! வழக்கம்போல் விரை வின்றி வழிபாடு செய்க; அவர்க்கு முன் நின்னை அங்கே சேர்க்கின்றேன்" என்றனர். அது கேட்ட ஔவையார், நாள்தோறும் நடத்துவதேபோன்று, "சீதக் களபச் செந் தாமரைப்பூம்" எனத் தொடங்கும் அகவற்பாப் பாடி அவரை வழிபட்டு நின்றனர். அந் நிலைக்கண், அவ் யானை முகக்கடவுள், ஔவையாரைத் தம் துதிக்கையால் தூக்கிக் கைலையில் ஆண்டவன் திருமுன் விட்டனர்; அவர் அங்குச் சேர்ந்து சின்னேரம் கழிந்த பின்னரே, சுந்தரரும் சேர வேந்தனும் அவண் வந்து சேர்ந்தனர்; தங்களுக்கு முன் ஔவையார் அங்கே வந்திருப்பது காண அவர்கட்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை; தாங்கள் வரும்போது, வழிபாடு மேற்கொண்டிருந்த அவர், தங்களுக்கு முன் அங்கு வந்து சேர்ந்தது எவ்வாறு என்பதறியத் துடித்தனர்; அவர்கள் துடிப்பும் வியப்பும் கண்ட ஔவையார், அவர்களை அணுகி, நிகழ்ந்தது கூறி,

"மதுர மொழிநல் லுமையாள் சிறுவன் மலரடியை
முதிர நினையவல் லார்க்குஅரி தோ? முகில் போல்முழங்கி,
அதிர வருகின்ற யானையும், தேரும் அதன்பின்சென்ற
குதிரையும் காதம்; கிழவியும் காதம்; குலமன்னனே!

என்ற பாட்டையும் பாடினார்.

(3) ஔவையாரும் முருகனும் :

ஒருநாள் ஔவையார், தாம் செல்லக் கருதிய ஓர் ஊருக்குச் செல்பவர், காடொன்றைக் கடந்து செல்ல வேண்டியதாயிற்று; அப்போது முருகன், ஔவையாரின் அறிவுத் திறன் கண்டு அக மகிழ எண்ணினான்; உடனே அவன் எருமைக்கன்று மேய்க்கும் இடையர்குலச் சிறுவன் போல் உருவெடுத்து, ஔவையார் வரும வழிக்கண் உள்ள, நாவல்மரத்தின் நிழலில் மாடுகளை மேயவிட்டு, மரமேறிக் கனி பறிப்பான்போல் அமர்ந்திருந்தான்; கோடை வெயில் கொளுத்தும் அக் காட்டு வழியில், ஆண்டு முதிர்ச்சியால், நடை மெலிந்து களைத்து வந்த ஔவையார், அந் நாவல் மரத்தையும், மரத்தில் கொத்துக் கொத்தாகக் காய்த்துத் தொங்கும் கருநாவற் கனிகளையும், அக் கனிகளைப் பறித்து உண்ணும் சிறுவனையும் கண்டார்; நாவறட்சி, நாவற் கனியைக் கண்டதும் மிகுதியாயிற்று; அச் சிறுவனை அன்புடன் அழைத்துச் சில கனிகளைப் பறித்துப் போடு மாறு வேண்டினார்; உடனே, அச் சிறுவன், "பாட்டி! இங்கே இரண்டு வகைப் பழங்கள் உள்ளன; ஒன்று சுடும்; மற்றொன்று சுடாது; அவற்றுள் உனக்கு எது வேண்டும் சொல்," எனக் கேட்டனன்; ஔவையார்க்கு அவன் கேள்வி வியப்பை அளித்தது; நாவற்கனியில் சுடுபழம், சுடாப்பழம் என இருவகையிருப்பதாக, அவர் அன்றுவரை அறிந்தவரல்லர்; ஆண்டிலும், உலக அனுபவத்திலும் முதிர்ந்த தனக்குத் தெரியாத ஒன்றை, அச் சிறுவன் அறிந்திருப்பது காண ஔவையார்க்கு நாணம் மிகுந்தது; அதை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு, அப் பையனை நோக்கி, "அப்பா! கொளுத்தும் வெயிலின் கொடுமையை என்னால் தாங்க இயலவில்லை; இதற்கு மேல் சுடுபழம் உண்பது கூடாது; சுடாப்பழமாயின் நாவறட்சியையும் தணிக்கும்; ஆதலின், சுடாப்பழமாகவே பறித்துப் போடு," என்றனர். உடனே சிறுவன் நன்கு கனிந்த கனிகள் சிலவற்றைப் பறித்து ஔவையார் முன்னே மணலில் வீசினான்; பழங்கள் நன்கு பழுத்திருந்ததால், மணல் மீது விழுந்த உடனே,

அப் பழங்கள் சிறிது நசுங்க, அவ்விடத்தே மணல் சிறிது ஒட்டிக் கொண்டது; அப் பழங்களைக் கையில் எடுத்த ஒளவையார், அப் பழத்தில் படிந்து கிடக்கும் மணலைப் போக்க, எல்லோரும் செய்வதேபோல், வாயால் ஊதினர்; உடனே சிறுவன், "பாட்டி! நீ கேட்டது சுடாப்பழமன்றோ? நான் சுடும்பழம் போட்டுவிட்டேன் போல் இருக்கிறதே! பழம் மிகவும் சுடுகிறதோ? ஊதிஊதித் தின்கிறாயே!" என்று நகைத்துக் கேட்டனன்; உடனே ஒளவையார்க்கு, அச் சிறுவன் கூறிய சுடுபழம், சுடாப்பழம் யாவை? என்பது புலனாயிற்று; அரும்பெரும் புலவராலும் பாராட்டப் பெறும் அறிவிலே சிறந்த தன்னை, ஆடு மாடு மேய்க்கும் அறியாச் சிறுவன் ஒருவன், அறிவுப் போட்டியில் வென்று விட்டானே என்று வெட்கி, வேதனைப்பட்டுக்,

> "கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணாக்கோ டாலி,
> இருங்கதலித் தண்டுக்கு நாணும்—பெருங்கானில்,
> கார்எருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு நான்தோற்றது,
> ஈரிரவும் துஞ்சாதுஎன் கண்"

என்ற செய்யுளைப் பாடினார்; வீணே அவர்க்கு வேதனை தந்தோம்; விளையாடியது போதும் என்று எண்ணிய முருகன், ஒளவையார் முன் தோன்றித், தான் இன்னான் என்பதறிவித்து மகிழ்வித்தான்; பின்னர்க் 'கொடியது யாது? இனியது யாது? பெரியது யாது? அரியது யாது? என்று கேட்ட அம் முருகன் ஐய வினாக்களுக்கு விடையாக, அழகிய கருத்து நிறைந்த ஆசிரியப் பாக்கள் நான்கு பாடினார் ஒளவையார்.

(4) ஒளவையாரும் பாரிமகளிரும்:

"கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே எனக் கூறினும் கொடுப்பாரிலை," எனச் சுந்தரரால், கொடை வள்ளல்களில் சிறந்தோன் எனச் சிறப்பிக்கப்பெற்ற பாரி, பறம்பு மலைக்கும், அதைச் சூழ உள்ள முந்நூறு ஊர்களைக் கொண்ட

பறம்பு நாட்டிற்கும் உரியோனுவன்; குறுநில மன்னனுகிய அவன், புகழ் பெருக வாழ்தல், பேரரசர்களாகிய தங்கள் பெருமைக்கு ஏற்றதன்று என்று எண்ணிய தமிழ் மூவேந்தர் எப்படியோ அவனை அழித்துவிட்டனர்; அவன் இறந்த பின்னர், அவன் உயிர் நண்பராகிய கபிலர், அவன் மகளிர் இருவரையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு விச்சிக்கோன், இருங்கோவேள் என்ற இரு குறுநில மன்னர்பால் சென்று "மணம் செய்து கொள்ளுங்கள் இம் மகளிரை," என மன்றுடியும், பாரிக்கும், மூவேந்தர்க்கும் உண்டாய பகை கண்டு அஞ்சி, அவர்கள் மறுப்பது கண்டு, மனம் மிக நொந்து, மகளிர் இருவரையும் தமக்கினிய பார்ப்பார் சிலர் பால் ஒப்படைத்துப் பாரியின் பிரிவாற்றுது வடக்கிருந்து உயிர் விட்டார்.

பார்ப்பார் இல்லத்தில், அவ்விள மங்கையர் வாழ்ந்திருந்தகாலை, ஒரு நாள், பெருமழை பெய்து கொண்டிருக்கையில், ஔவையார் முழுதும் நனைந்த மேனியராய் அவ் வில்லுள் நுழைந்தனர்; வந்தவர் ஔவையார் என்பதை உணர்ந்த அம் மகளிர், ஔவையாரை அணுகி, நனைந்த அவர் ஆடையை அகற்றினர்; உடுத்துக் கொள்ள அவர்க்கு வேறு ஆடை இன்மை அறிந்து, தங்கள் நீலச் சிற்றுடை கொடுத்து நடுங்கும் அவர் குளிர் போக்கினர்; கொல்லையில் கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்திருக்கும் கீரையைப் பறித்துக் கொணர்ந்து, சுவைபடச் சமைத்துச் சூடுடன் அளித்து, ஔவையார் பசியையும் போக்கி, அவர் உடற்கும், உள்ளத்திற்கும் ஊக்கம் ஊட்டினர்;

"இன்னுது இரக்கப் படுதல் இரந்தவர்
இன்முகம் காணும் அளவு" (திருக்குறள் : உஉ௪)

என்ற குறள் உரையைப் போற்றுது, வந்தவர் இன்முகம் காணும் வரை பொருள்களை வாரிவழங்குவதே வாழ்வின் பயன் எனக் கருதியதாலேயே அவர்கள் தந்தை உயிர் துறந்தான்;' அவர்கள் அதை அறிந்திருந்தார்கள்; அறிந்திருந்தும்,

"எந்தைநல் கூர்ந்தான் இரப்பார்க்குஈந்து ஏன்று, அவன்
மைந்தர், தம் ஈகை மறுப்பரோ—பைந்தொடீ!
நின்று, பயன்உதவி, நில்லா அரம்பையின்கீழ்க்
கன்றும் உதவும் கனி." (நன்னெறி : கஎ)

என்பதைப்போல், தந்தையை இழந்து, தனித்துயர் உற்றுத் தவிக்கும் அந்நிலையிலும், தமக்கு ஆடையும் உணவும் அளித்துப் பேணிய அவ் விளமகளிர் செயல், ஔவையார் உள்ளத்தில் அளவிலா மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கிற்று; அஃது, ஔவையார் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த மூன்று பெரும் நிகழ்ச்சிகளை நினைவூட்டச் செய்தது.

பாரிபால் பரிசில்பெறச் சென்றார் ஔவையார்; ஔவையார் தம் அருமை பெருமை அறிந்த அவ் வள்ளற் பெருந்தகை, அவரோடு நெடுநாள் இருந்து பழக விரும்பினான்; ஆதலால், அவர்க்கு வேண்டும் பரிசிற்பொருளை, உடனே அளிக்காது நீட்டிப்பானாயினன்; ஓரிடத்தே இருந்து வாழ்வதினும், வேந்தர் பலர் அவைக்குச் சென்று பாடி வாழ்வதையே புலவர் விரும்புவர்; ஔவையாரும் அந் நோக்குடையவரேயாதலின், பாரியைப் பிரிந்து, வேறிடம் செல்ல விரும்பும் தம் எண்ணத்தைக் குறிப்பால் வெளியிட்டனர்; வாய்திறந்து கேட்ட பின்னரும் வழங்குவன வழங்காது வாழ்வது வள்ளல் தன்மைக்கு இழுக்காம் என எண்ணினன்; அவர்க்கு வேண்டும் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து வழிவிட்டான்; என்றாலும், அவர் பிரிவுத் துயர் அவனால் பொறுக்க இயலாதாயிற்று; அவருடன் மேலும் சில நாட்களாவது இருந்து மகிழாதுபோயின், மனம் அமைதிகொள்ளாது என்பதை உணர்ந்தான்; உணர்ந்து யாதுபயன்? அவரோ போய்விட்டார்? இருந்தாலும், அவ்வாசையை அடக்க அவனால் இயலவில்லை; ஏதேதோ எண்ணி இறுதியில் ஒருமுடிவிற்கு வந்தான்; தன் ஆட்கள் சிலரை அழைத்தான். "பொன்னும் பொருளும் நிறையக்கொண்டு ஔவையார் செல்கிறார்; நீங்கள் வழிப்பறியாளர்போல் சென்று அவருக்கு ஒரு கேடும் செய்யாது, அவர் கைப்பொருளைக் கவர்ந்து வருதல் வேண்டும்;

உங்களை ஏவியோன் நான் என்பதும், அவர்க்குத் தெரிதல் கூடாது," என எச்சரித்து அனுப்பினன்; அவர்களும் அவ்வாறே செய்து முடித்தனர்; காட்டு வழியில் கைப் பொருள் இழந்த ஔவையார், பாரிபால் சென்று நடந்தன கூறி மீண்டும் பரிசில் பெற்றுச் செல்லலாம் என எண்ணி, அவன்பால் மீண்டும் வந்து நிகழ்ந்தன கூறி நனி வருந்தினர்; பாரி, அவர் துயர்க்கு வருந்துவான்போல் காட்டிக் கொண்டு அவர் மீண்டதுகண்டு அகத்தே மகிழ்ந்து, அவரை மேலும் சிலநாள் தன் அரசவையில் இருத்தி மகிழ்ந்து, பின்னர் அவர்க்கு வேண்டுவன அளித்து வழி அனுப்பினன். இஃது ஒரு நிகழ்ச்சி.

பெண்ணையாறு பாயும் திருமுனைப்பாடி நாட்டைத் திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தவன் மலையமான் திருமுடிக்காரி என்பவன்; போரில் பேராற்றல் வாய்ந்த பெருந்தகை; தமக்குத் துணையாக இவனைப் பெறுவதில், மூவேந்தரும் போட்டியிடுவர்; இவன் யார்க்குப் படைத்துணை அளிக்கின்றனோ அவரே வெற்றி பெறுவர்; அத்தகைய ஆண்மையாளன்; மேலும் பெருங் கொடைவள்ளல்; புலவர் பலர் புகழ வாழ்ந்தவன்; அவனைப் பாடி அவன்பால் பரிசில் பெறச் சென்றிருந்தார் ஔவையார். அவனும், பாரியைப்போன்றே அவரை எளிதில் விட்டுப் பிரிய விரும்பாது, பரிசில் கொடாது நீட்டித்தான்; ஔவையாருக்கோ வேறிடம் செல்ல விழைவு; ஒருநாள் காரி, அவன் கொல்லையில் பயிர்களுக்கிடையே தோன்றிய களைகளைக் கொத்திப் போக்கிக் கொண்டிருந்தான்; தன் விருப்பத்தை அறிவித்து விடைபெறவேண்டி அவ்விடம் சென்றார் ஔவையார்; அவர் அங்கு வந்ததன் காரணத்தைக் குறிப்பால் அறிந்த அவன், ஔவையாரை நோக்கிப் "புலவர் பெருந்தகையீர்! நிலமோ அளவிற் பெரிது; களையோ கணக்கின்றி முளைத்துள்ளன; போக்கும் ஆட்கள் கிடைப்பதோ அரிதாக உளது; ஆகவேதான், நானும் இத் தொழிலை மேற்கொண்டேன்; தாங்களும் தங்களால் இயன்ற அளவு சற்றுத் துணைபுரியின் நலம்," எனக் கூறிக்

கொண்டே அவர் கையிலும் களைபோக்கும் கருவியொன்றைக் கொடுத்தனன்; அவன் வேண்டுகோளை மறுக்க மாட்டாத ஔவையாரும் அவன் அளித்த பணியை ஏற்றுக்கொண்டு அவனுக்குத் துணைபுரிந்தனர்; பின்னர் நாள்பல கழித்து அவன் அளித்த பரிசில் பெற்று மீண்டார்; மற்றொரு நிகழ்ச்சி இது.

சேர வேந்தன் அவையில் சிறப்புடன் வாழ்ந்திருந்தார் ஔவையார்; அப்போது, அங்குப் பெரியதொரு விருந்தொன்று நடைபெற இருந்தது; விருந்துண்ணப் பலரும் வந்து, தமக்கென அளிக்கப்பட்டிருந்த இடங்களில் அமர்ந்துவிட்டனர்: அவர்களுள் ஒருவராய் ஔவையாரும் அமர்ந்திருந்தார்; அஃது சேரமானுக்குப் பிடிக்கவில்லை; ஔவையாரைத் தன்னோடு இருத்திக் கலந்துண்ண விருப்பம் என்றாலும் அமர்ந்தவரை எழுப்புவது நன்றன்று; எழுப்புவதாயின் யாது கூறி எழுப்புவது என எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்; அந்நிலையில், சிறந்த விருந்தினர் ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார்; ஆனால் அவர் இருக்க இடம் இல்லை; அவருக்கு இடம் அளிக்க வேறு யாரையும் அழைத்தல் கூடாது; இடம் ஒழித்துத் தருமாறு உரிமையோடு அழைக்கக்கூடியவர் ஔவையார் ஒருவரே என்பதை உணர்ந்தான்; அதனால், வந்தவர்க்கும் இடம் கிடைக்கும், தன் ஆசையும் நிறைவேறும்; ஆகவே, அவரை விளித்து "ஔவையே! வாராய்; பின்னர் நாம் இருவரும் ஒருங்கிருந்து உண்ணலாம்," என உரிமையோடு அழைத்தான்; அவரும் எழுந்து, வந்தோர்க்கு இடம் அளித்துப் பின்னர்ச் சேரனோடு இருந்து உண்டு மகிழ்ந்தனர், இஃது அவர் வாழ்வில் நிகழ்ந்த வேறொரு நிகழ்ச்சி.

இம் மூன்று நிகழ்ச்சிகளையும், தம் மனக்கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அவற்றோடு, வாழ்வுகெட்ட தம் வறுமை நிலையிலும், அவ்விள மங்கையர், தமக்கு அளித்த நீலச் சிற்றாடைப் பரிசிலை ஒப்பிட்டு நோக்கி, உயர்த்திக் கூறிக் கீழ்வரும் பாக்களைப் பாடிப் பாராட்டினார்.

"வெய்தாய், நறுவிதாய், வேண்டளவும் தின்பதாய்,
நெய்தான் அளாவி, நிறம்பசந்த—பொய்யா
அடகு என்றுசொல்லி அமுதத்தை யிட்டார்
கடகம் செறிந்த கையார்."

"பாரி பறித்த பறியும், பழையனூர்க்
காரி கொடுத்த களக்கொட்டும்—சேரமான்
'வாராய்' என அழைத்த வார்த்தையும்; இம்மூன்றும்,
நீலச்சிற் றுடைக்கு நேர்."

தம்பால் அன்புகாட்டி ஆதரித்த அம் மகளிர் மணப் பருவம் எய்திய மங்கையராதலின், அவர்க்கு மணம் முடித்துவைத்தலே, தம்முடைய தலையாய கடன் என எண்ணினார் ஔவையார்; அம் மகளிர்க்கு மணம் செய்து வைக்க முயன்று தோற்றார் கபிலர் என்பதையும் அவர் அறிவார் ஆதலின், அவர்களை, அவ்வரசர்பால், மீண்டும் அழைத்துச் செல்ல விரும்பவில்லை; பாரிமகளிரை மணந்து கொள்ளத்தக்க பீடும், பெருமையும், அறிவும், ஆற்றலும், ஆண்மையும், அழகும், ஒழுக்கமும், உயர்வும் உடையான் யாவன் என எண்ணிப்பார்த்து, இவ்வளவு உயர் குணங் களும் ஒருங்குடையான், பெண்ணையாறு பாயும் திரு முனைப்பாடி நாட்டுத் திருக்கோவலூர் அரசன், தெய்வீகனே என்பதறிந்து அவன்பால் அவ்விரு மகளிரையும் அழைத் துச் சென்று மணம் முடித்துக்கொள்ளுமாறு வேண்டினார்; புலவர் வேண்டுவனவற்றைக் குறிப்பான் அறிந்து, அவர் அகமும், முகமும் மலர அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கும் அருள் உள்ளத்தனாகிய அவனும், ஔவையாரின் வேண்டு கோளை ஏற்க மறுத்தான்; ஔவையார்க்குச் செய்வ தொன்றும் புலப்படவில்லை.

"ஆடவர் கண்டால் அகறலும் உண்டோ?
பேடியர் அன்றோ பெற்றியில் நின்றிடின்?"
(மணிமேகலை: ௩-௨௬-௫)

என்று பாராட்டுதற்கேற்ற பேரழகும், சீரிளமையும் வாய்ந்தவர் பாரி மகளிர்; குலத்தால், குணத்தால் குறை யுடையாரல்லர்; அறிவிலும், அன்பிலும் அனைவரினும்

சிறந்தவர்; இவ்வளவும் இருந்தும் இவர்களை மணக்க மன்னர்கள் மறுப்பானேன்? மன்னர்கள் ஒருவேளை, மகளிர் முகத்தையே காண மறுக்குமளவு துறவுள்ளம் கொண்டு விட்டனரோ என்றால், இல்லை; அரசன் ஒருவன்பால் அழகுள்ள மகள் ஒருத்தி உள்ளாள் என அறிந்தால் போதும்; அவள் இசையினும் இசையாவிடினும் அவளை மணந்துகொள்ளத் துடிப்பர்; பெற்றோரும், உற்றோரும் மறுப்பின் பெரும்படைகொண்டு அவர் நாட்டையும், கோட்டையையும் அழித்து, அவளை வலிதிற்பற்றிக்கொணருமளவு வெறிபிடித்தவர்கள் தாம் அக்கால அரசர்கள்; என்றாலும், அவ்வரசர்கள், அழகிற்சிறந்த ஆரணங்குகள், அவர் அரண்மனைவாயிலில் வந்துகாத்துக்கிடப்பினும், அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்பானேன்? என்று எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்தனர்; ஒன்றும் விளங்கவில்லை; "மறுப்பது ஏன்?" என்று அரசனையே கேட்டனர். தெய்வீகன் "புலவர் பெருந்தகையீர்! இவ்விள மங்கையர் இருவரையும் மணந்துகொள்ள மறுக்கும் உள்ளம் எவர்க்கும் எளிதில் உண்டாகாது என்பது உண்மையே; என்றாலும், இவர்களோ பாரியின் மகளிர்; பாரியோ, பேரரசர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டியர் பகைவன்; அதனாலேயே, அவனை அழித்தும் ஒழித்தனர்; இப்போது நான் இம் மகளிரை மணந்து கொள்வேனாயின், அம் மூவேந்தர் பகையை இருகையேந்தி வரவேற்றவனாவேன்; இன்பம் எனக்கருதித் துன்பத்தை மேற்கொள்ளேன்; இன்று இவர்கள் இன்முகம் கண்டு இரங்கி, இவர்களை ஏற்றுக்கொண்டால், மூவேந்தர்படை நாளை எங்கள் நாட்டின்மீது போர் தொடுக்குமே; அப்போது அதைத் தடுத்து என்னைக் காப்பார் யார்? ஆகவேதான், இவர்களை மணக்க மறுக்கிறோம்," என்று தன் மனத்திடை ஒருங்கே மண்டிக்கிடந்த அச்சத்தையும், ஆசையையும் வெளியிட்டான்.

பாரிமகளிரை மணக்கப் பாரரசர் மறுத்ததற்கான காரணத்தின் உண்மையை உணர்ந்த ஔவையார், அதற்கு யாது செய்வது என எண்ணிப் பார்த்தனர்; அவர்க்கு ஒரு

வழி தோன்றிற்று; வேந்தர் மூவரும் தன்பால் பேரன்புடையவர்; தான் விரும்பும் எதையும் செய்யும் நெஞ்சப்பாங்குமுடையவர்; அவர்களிடத்தே பாரிமகளிர் நிலைகூறி, அவரை மணக்கவிரும்பும் மன்னர்பால், பகைகொள்ளுதல் கூடாது என்று வேண்டின் அவர்கள் மறுக்கமாட்டார்கள்; மனம் ஒப்புவர்; ஆதலின், அவர்கள் இசைவினைப் பெற்றுத்தர உறுதிமொழி அளித்து, அரசனை, அம் மகளிரை ஏற்குமாறு செய்தல்வேண்டும் என எண்ணினர். அரசனும் அதற்கு இசைந்தான்; உடனே ஔவையார், தெய்வீகன் பாரிமகளிரை மணந்துகொள்ள இசைந்ததை அறிவித்து, அம் மணவிழாவிற்கு வந்து, மணமக்களை வாழ்த்திச் சிறப்பிக்குமாறு, அம் மூவேந்தர்க்கும் கீழ் வரும் அழைப்புச் செய்யுட்களை அனுப்பினர்.

"சேரலர்கோன் சேரன் செழும்பூந் திருக்கோவல்
ஊரளவும் தான்வருக உட்காதே;—பாரிமகள்
அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனம்இசைந்தான்
சங்கவையை யும்கூடத் தான்."

"புகார்மன்னன் , பொன்னித் திருநாடன், சோழன்
தகாதென்று தான்அங்கு இருந்து—நகாதே,
கடுக வருக ! கடிக்கோவ லூர்க்கு
விடியப் பதினெட்டாம் நாள் ."

"வையைத் துறைவன் , மதுரா புரித்தென்னன்,
செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே,—தையலர்க்கு
வேண்டுவன கொண்டு விடியஈ ரொன்பான்நாள்
ஈண்டு வருக இசைந்து."

அழைப்பு அனுப்பிய ஔவையார், பின்னர்த் திருமணத்திற்கான செலவு வகைகளுக்கு வேண்டும் பொன்னும், பொருளும் ஏராளமாகத் தேவை என்பதை உணர்ந்து, அவற்றைப் பிற அரசர்பால் இரந்து பெறுவதினும், தன் ஆற்றலால் தானே தேடலே சிறப்பாம் எனக் கொண்டு, வருணனை நோக்கி,

"கருணையால் இந்தக் கடல்உலகம் காக்கும்
வருணனே ! மாமலையன் கோவல்—திருமணத்தில்
முன்மாரி பெய்யும் முதுவாரி யைமாற்றிப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி"

என்ற பாடலைப் பாடினார்; உடனே, அவ்வூரார்க்கும், அம் மணவினைக்கும் வேண்டுமளவு பொன்மழை பெய்து, மக்கள் மனதில் மகிழ்ச்சியை விளைத்தது; இனி, மண விழாக் காண வருவோர்க்கு மனம் விரும்பும் ஆடையும், உணவும் அளித்தல் மணமக்கள் கடனாதலின், அவற்றைப் பெறுவதற்காக,

> "பொன்மாரி பெய்யுமூர், பூம்பருத்தி ஆடையாம்;
> அந்நாள் வயலரிசி ஆகுமூர்—எந்நாளும்
> தேங்குபுக ழேபடைத்த சேதிமா நாடதனில்
> ஓங்கும் திருக்கோவ லூர்"

> "முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீர் அதுதவிர்ந்து
> தத்திய நெய்,பால், தலைப்பெய்து—குத்திச்
> செருமலைத்தெய் வீகன் திருக்கோவ லூர்க்கு
> வருமளவும் கொண்டோடி வா"

என்ற இரு பாடல்களைப் பாடினார்; உடனே, அந் நாட்டில் விளைந்திருக்கும் பருத்திச் செடிகள் எல்லாம், ஆடை யாகவே காய்த்தன; அந் நாட்டு நன்செய் வயல்களில் வளர்ந்திருக்கும் செந்நெற் பயிர்களெல்லாம் அரிசியாகவே விளைந்தன. அத் திருக்கோவலூரை அடுத்துப் பாயும் பெண்ணையாற்றில் நீர் ஓடுவது நீங்கி, நெய் ஒருபாலும், பால் ஒருபாலுமாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடத் தொடங்கின.

இவ்வாறு திருமணத்திற்கான எல்லாம் இனிதுநிறை வேறின. மணநாளும் வந்துற்றது; முடியுடை மன்னரும், குறுநிலமன்னருமாக எல்லா அரசர்களும் அங்குவந்து சேர்ந்தனர்; மணவிழாத் தொடங்கவேண்டிய நேரத்தில் தெய்வீகனுக்கு அளித்த வாக்குறுதியின்படி, "அங்கவை, சங்கவை ஆகியோரை அவன் மணம்செய்து கொள்வதை யாம் தடுக்கவில்லை; அதுகுறித்து அவனோடு பகை கொள் ளோம்; இம் மண நிகழ்ச்சியில் எங்களுக்கும் விருப்பமே," என அறிவிக்குமாறு ஔவையார் மூவேந்தரையும் வேண்டி னார்; அவர்கள், ஔவையாரை நோக்கி, "அன்புடையீர்! இம் மணம் எல்லோராலும் ஏற்கத்தக்கதாயின், இம் மணப்

பந்தலில் ஏதேனும் ஓர் அற்புதம் நிகழ்தல் வேண்டும்; அவ்வாறாயின், இத் திருமணத்திற்கு எங்கள் இசைவினையும் தருவோம்; மணமக்களையும் வாழ்த்திப் போற்றுவோம்," என்றனர்; உடனே ஔவையார், அம் மணப்பந்தலுக்குக் காலாக நிற்கும் பனந்துண்டு ஒன்றை நோக்கி,

"திங்கட் குடையுடைச் சேரனும், சோழனும், பாண்டியனும்
மங்கைக்கு அறுகிட வந்துநின் றார்மணப் பந்தலிலே
சங்கொக்க வெண்குருத்து ஈன்று, பச் சோலை சலசலத்துக்
கொங்கிற் குறத்தி குவிமுலை போலக் குரும்பைவிட்டு,
நுங்குக்கண் முற்றி, அடிக்கண் கறுத்து, நுனிசிவந்து,
பங்குக்கு மூன்று பழம்தர வேண்டும் பனந்துண்டமே!"

என்ற பாடலைப் பாடினார்; உடனே, வெட்டுண்டு உலர்ந்து போன அப் பனந்துண்டு, உயிர்பெற்றது; வெண்குருத்து வெளிவந்தது; பின்னர்ப் பச்சோலையாக மாறி ஒலித்தது; ஒரு பால் பனங்குலை தோன்றி நுங்கு முற்றிக் காயாகி, காய் கனியாகி, வேந்தர் ஒருவர்க்கு மூன்றாக, மூவேந்தர்க்குமாக ஒன்பது கனிகளை ஈந்தது. ஔவையாரின், இவ்வரும் பெரும் செயல்கண்டு, அச்சமும் வியப்பும் கொண்டு, மணவினைக்கு மேலும் தடையாக இருத்தல் தகாது எனக்கொண்டு மணவிழாவை முன்னின்று முடித்து, மணமக்களை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்; இவ்வாறு, இரவலர் இன்முகம் காணுமளவும் ஈதலை கடனாகக் கொண்டு இறந்துபோன ஒரு வள்ளலின் மகளிர்க்குத் துணை புரிதலே, அவன்பால் பொருள்பெற்று வாழும் புலவர்கள் கடனும் என்ற உயர் பேரெண்ணம் உடையவராய்ப் பாரிமகளிர்க்கு மணம் முடித்து மகிழ்ந்தார் ஔவையார்.

(5) பலாத்தழைக்கப் பாடியது:

குறவன் ஒருவனுக்கு மனைவியர் இருவர்; அவருள் இளையாள்மீதே அவனுக்கு மாறா அன்பு; அவன் தன் வீட்டு வாயிலில் பலாமரம் ஒன்றை மிகவும் அருமையாகப் பேணி வளர்த்து வந்தான்; ஒருநாள் வேற்றூர் போகும் அவன், அப் பலாவைப் பேணிக்காக்கும் பணியை இரு

மனைவியர்பாலும் ஒப்படைத்துச் சென்றான்; அவன் மீண்டும் வருவதற்குள், இளையாள் அம் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்திவிட்டு, மூத்தாள்மீது பழி சுமத்தத் துணிந்தாள்; இளையாள்பால் கொண்டிருக்கும் அன்பால், அவள் கூறுவதையே அவனும் உண்மையெனக் கொள்வன்; அவனுக்கு அப் பலாமீது இருக்கும் ஆர்வத்தால் தன்னை யாது செய்வானோ என அஞ்சி அழத்தொடங்கினாள்; அப்போது அவ்வழியாக வந்த ஔவையார், அழுதுகொண்டிருக்கும் அவள்பால் சென்று, அவள் துயர் கேட்டறிந்து, அவள்பால் அன்பும் இரக்கமும் கொண்டு, அவள் அளித்த ஒரு படி தினையைப் பெற்றுக்கொண்டு,

"கூரிய வாளாற் குறைத்திட்ட கூன்பலா,
ஓரிதழாய்க் கன்றாய் உயர்மரமாய்ச்—சீரியதோர்,
வண்டுபோற் கொட்டையாய், வண்காயாய்த், தின்பழமாய்ப்,
பண்டுபோல் நிற்க பலா"

எனப் பாடி, அப் பலாமரத்தைப பண்டேபோல் தழைத்து நிற்கச்செய்து, மூத்தாள் துயர் துடைத்துச் சென்றார்.

(6) ஔவையாரும், கம்பரும்:

ஔவையாருக்கும், கல்வியிற் பெரியாராகக் கருதப்படும் கம்பருக்கும் யாது காரணத்தாலோ பகை உண்டாகிவிட்டது; அதன் காரணத்தால் கம்பரையும், அவர் பாடல்களையும் பழிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டார் ஔவையார்; கம்பரை அரசவைப் புலவனாகக்கொண்டு பெருமை செய்யும் சோழ அரசன், அவர்பாடலைப் புகழ்ந்து பாராட்டுவதைக் காணப்பொறாமல், ஔவையார், "கம்பன் பாடல் கற்றோர் போற்றுதலைப்பெறும் பெருமை வாய்ந்ததன்று; அவர், பாராட்டப் பெறுதற்குப் பேரரசன் ஒருவனைச் சார்ந்து பெருவாழ்வு வாழ்வது காரணமேயன்றி, அவர் அறிவோ, புலமையோ காரணமாகா; அறிவுடையோர் இல்லாவிடத்தேதான் அவர் பாட்டுப் பெரும் பாட்டாகப் பாராட்டப்பெறும்; கற்றோர்முன்னர் அவர் புகழ் அற்றுப் போகும்," என வசைபாடி வருவாராயினர்; மேலும்,

அப் பகை காரணமாகவே, சிலம்பி என்ற பெண் ஒருத்தியிடம் ஐந்நூறு பொன் பெற்றுக்கொண்ட கம்பர், அவள் மீது பாதிப்பாட்டே பாடிவிட்டு வர, ஔவையார், அவள் அளித்த கூழ்உணவிற்காகவே, அப்பாட்டின் பின் இரண்டு அடிகளைப் பாடிமுடித்து, அவளைப் புகழ்ந்ததோடு, ஏழை அளிக்கும் கூழுக்கும் பாடும் எளியவள் ஔவை எனத் தனக்குப் புகழையும், கைந்நிறையப் பொருள் பெற்றும், குறைப்பாட்டுப் பாடும் செருக்குடையோன் கம்பன் எனக் கம்பர்க்குப் பழியையும் ஆக்கித் தந்தாள். இவ்வாறு தன்னைப் பழிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கிருள் ஔவை என்பதறிந்த கம்பன், ஔவையார்பால் சினங் கொண்டு, அவரை "அடி" என அழைத்து இழிவு செய்தாராக, ஔவையார், கம்பன் தன்னை ஒரு சொல்லால் இழிவுபடுத்தியதற்காக அவரை, அவலட்சணம், எருமைக் கடா, கழுதை, குட்டிச்சுவர், குரங்கு என்ற இழிசொற்கள் பல கூறி அழைத்துத் தாழ்வு படுத்தினர்.

மேலும், வேளூர்ப்பூதன் விருந்தின் சிறப்பு, கோரைக்கால் ஆழ்வான் கொடையின் இழிவு, சோமன் கொடை அருமை ஆக இவை குறித்தும் ஔவையார் அழகிய பாடல்கள் பல பாடினர் எனவும் தமிழ் நாவலர் சரிதை நமக்கு அறிவிக்கிறது. இவையேயன்றி, ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி முதலாய நூல்களையும் ஔவையாரே பாடினர் என்றும் கூறுவர்.

---

௯. ஔவையார் கதைகளின் ஆராய்ச்சி

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு" (திருக்குறள்: ௪௨௩)

என்ற பொருளுரையை மேற்கொண்டு, கூறும் ஆளின் தகுதி திறமைகளை நோக்காது, அவர் கூறிய, பொருளின் உண்மை இன்மைகளை அறிந்துகொள்வதை விடுத்து, கூறிய பொருளின் உயர்வு தாழ்வுகளை உள்ளவாறு உணர்ந்து மதிக்க மறுத்து, கூறிய ஆளின் தகுதி, தகுதியின்மைகளுக்கேற்ப, அவர் கூறும் பொருளை ஏற்பதும் தள்ளுவதும் ஆகிய இழிநிலைக்கு நாடு வந்துவிட்டது. நாட்டின் நிலை இதுவென அறிந்துகொண்ட காரணத்தால், தம் மனத்திடை மலர்ந்த எண்ணங்கள் நல்லன ஆயினும் சரி, தீயன ஆயினும் சரி, அவற்றை நாட்டு மக்கள் ஏற்க வேண்டும் என்று எண்ணியவர்கள், அவ்வளவு பேரும், அவை தம் கருத்தே, தம் உள்ளத்திடை உதித்தனவே என்று கூறுவதற்குப்பதிலாக, அன்று, அந் நாட்டு மக்கள் மனத்தில் இடம்பெற்றிருக்கும் மதிக்கத்தக்க பெரியார் ஒருவரைக் காட்டி, அவர் கூறிய கருத்து இது, என்று கூறுவதை வழக்கமாக மேற்கொள்வாராயினர்; "அவர் கூறினாரா? சரி; அது நல்லதாகத்தான் இருக்கும்; அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்;" என்று எண்ணி ஏமாந்து விடுகின்றனர் மக்கள். எப்படியோ "நம் கருத்து, நாட்டு மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதே," என்பதிலே அக் கருத்தாளர்களுக்கு அகமகிழ்ச்சி. இந்த வழக்கம் இன்று மட்டும் காணக்கூடியதன்று; எத்தனையோ நூறு ஆண்டுக் காலமாகவே, இவ்வழக்கம் நாட்டில் இடம்பெறத் தொடங்கியுள்ளது.

இடைக்காலத்தில் யார் யாரோ பாடல் புனைந்தனர்; அப் பாடல்கள், எத்தனையோ பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடப்பெற்றுள்ளன; ஆனால், அப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர் யார்? என்பதை இப்போது அறிதல் இயலாது; பாட்டைப் பாடிய புலவர்கள், அப் பாடல்கள்

தம்மால் பாடப்பெற்றனவே என்பதை, அக்கால மக்கள் அறிந்தால், அவற்றை ஏற்க மறுப்பரோ என அஞ்சினர்; ஆகவே, அவர்கள், அக்கால மக்களால் மதித்துப் போற்றப் பெறும் மறைந்துபோன புலவர் சிலர் பெயரைக் கூறி, "அவர்கள் பாடிய பாடல் இவை" இன்ன இடத்தில் கண்ட ஏட்டில் கண்டவை இவை; எனக் கூறினர்; அதனால் அக்கால மக்களும் அவற்றை ஏற்றுப் போற்றினர்; அன்று முதல், புலவர் ஒருவர் பாடாத பிறர் பாடிய பாடல்கள் பல, அப்புலவர் பாடியனவாகத் தமிழ்நாட்டில் உலவலாயின; ஏமாறுவதும், ஏமாற்றுவதும் ஆகிய இந்நாடகம், இங்ஙனம், எங்கும் நிகழத்தொடங்கவே, அந் நாடகம் மேலும் வளரலாயிற்று ; பாடாத பாடல்களைப் பாடினார் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவே, "இப் பாடல் பாடியது இன்ன காலத்தில்; இன்ன காரணத்திற்காக ; இப் பாடல் பாடியதால் விளைந்த பலன் இது" எனச் சில கதைகளை இட்டுக் கட்டிக்கூறவும், அவற்றை நம்பவும் மக்கள் தொடங்கிவிட்டனர் இவ்வழியாகப் பண்டைப் புலவர்கள் பாடாத பல பாடல்கள், அவர் பாடியனவாகக் கருதப்பட்டதோடு, அவர்கள் வாழ்க்கையில் நடைபெறா நிகழ்ச்சிகள் பலவும், அவர்கள் வாழ்க்கையோடு தொடர்பு படுத்தவும் பட்டுள்ளன. முற்பகுதியில் கூறப்பட்ட ஔவையார் வரலாறு குறித்த கதைகள் எல்லாம், இம்முறையாகத் தோன்றியனவே ஆதலின், அக்கதைகளின் உண்மை இன்மைகளை உள்ளவாறு அறிய முயலுதல் தமிழறிஞர் கடனாம்.

ஔவையார் பிறப்புக் குறித்தும், அவரோடு உடன் பிறந்தாராகக்கொள்ளும் உப்பை, அதியமான், உறுவை, கபிலர், வள்ளி, வள்ளுவர் முதலியோர் பிறப்புக் குறித்தும் வழங்கும் கதைகளை, ஒரு முறை நோக்கினாரும் அக் கதைகளுக்கிடையே ஒருமைப்பாடு இல்லாமையை உணர்வர்.

திருவள்ளுவர் சரித்திரம், அகத்தியர் புதல்வர் பெருஞ்சாகரர் என்பவருக்கும் திருவாரூர்ப் புலைச்சி ஒருத்திக்கும் பிறந்தவர் பகவன் என்றும், தவமுனி என்பவருக்கும், அருள்மங்கை என்னும் பார்ப்பனப் பெண்ணிற்கும்

பிறந்து உறையூர்ப் பெரும்பறையனாலும், நீதி ஐயன் என்னும் பார்ப்பனனாலும் வளர்க்கப் பெற்றவள் ஆதி என்றும் கூறுகிறது.

கபிலரகவல், பகவன் பிறப்புக் குறித்து ஒன்றும் கூறாது, அவனை அருந்தவ மாமுனி என்று மட்டும் குறிப்பிட்டு, ஆதியைக் கருவூர்ப் புலைச்சி என்று கூறுகிறது.

ஞானமிர்தம் ஔவையார் தந்தை பகவன் என்பதற்குப் பதிலாக, யாளிதத்தன் என்றும், தாய் ஆதப் புலைச்சி என்றும் கூறி, அவர் இருவர் தொடர்பு குறித்துப் புதிய தொரு கதை கூறுகிறது.

திருவள்ளுவர் சரித்திரம், நான்முகன் வள்ளுவராகவும், நாமகள் ஔவையாராகவும் அவதரித்தனர் என்று கூறப், புலவர் புராணம், நான்முகன் பகவனாகவும், நாமகள் ஆதியாகவும் அவதரித்தனர் என்று கூறுகிறது.

திருவள்ளுவர் சரித்திரம் முதலாயின, ஔவையார் பிறந்த இடம் பாணர்சேரி என்று மட்டும் குறிப்பிட்டு, ஊர்குறிப்பிடாமற்போக, விநோதரசமஞ்சரி, அவர் உறையூர்ப் பட்டினத்துச் சாவடியில் பிறந்தார் என்று குறிப்பிடுகிறது.

பன்னிருபுலவர் சரித்திரம், ஔவையார் தந்தை வேதமொழி என்பார் மகன் பேராளி என்னும் பார்ப்பனன் என்று மட்டும் கூறி, அவர் தாய் பெயர் குறியாது, அவள் ஓர் இழிகுலப்பெண் என்று மட்டும் குறிப்பிட்டு, அவ்விருவர் வரலாறு குறித்து முற்றிலும் வேறுபட்டதொரு கதை காட்டுகிறது.

இவ்வாறு, ஔவையார் பிறப்புக் குறித்து வழங்கும் கதைகள் எல்லாம், ஒன்றற்கொன்று மாறுபடுவனவாகவே காணப்படுதலாலும், இக்கதைகளைக் கூறும் நூல்கள் எல்லாம், ஔவையார் காலத்தே எழுதப் பெறாமல், அவர் காலத்திற்கு மிகமிகப் பிற்பட்ட காலத்தே எழுதப் பெற்றன ஆதலாலும், அக்கதைகள் எல்லாம், பிற்கால

மக்கள், மனக்கற்பனையில் தோன்றி வளர்ந்தனவேயன்றி உண்மை வரலாறுகளாகா என்பதும், அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஔவையார் முதலியோர் வரலாற்றினை வரையறுப்பது கூடாதாம் என்பதும் தெளிவு.

இனி, அவ்வரலாறு உரைக்கும் நூல்களுள் ஒன்றான "கபிலரகவல்" என்ற நூலை இயற்றியவர், ஔவையாரோடு ஒரு காலத்தே வாழ்ந்த கபிலர் ஆதலின், அவர் கூறுவதையும் ஆதாரமற்றது எனத் தள்ளிவிடுவது அறிவுடைமையாகுமா என எண்ணுவர் சிலர்; கபிலர் அகவல் என்ற அந்நூல், "பிறப் பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்" என்ற உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மக்களிடையே காணும் சாதி வேறுபாடுகளைக் களைந்து ஒழிக்க விரும்பிய பிற்காலப் புலவர் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டதே அன்றி, பழந்தமிழ்ப் புலவரும், பரணர் தோழரும் ஆய கபிலரால் இயற்றப்பட்டது அன்று என்பதே ஆன்றோர் முடிபாதலின், அந்நூல் கூறும் வரலாறும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று.

"அகர முதல எழுத்தெல்லாம்; ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு" என்ற முதற்குறளில் வரும் ஆதிபகவன் என்ற சொல்லை, ஆதியும் பகவனும் என இரு சொல்லாகக் கொண்டு, அவை அக்குறளாசிரியராய திருவள்ளுவரின் தாய், தந்தையரைக் குறிக்கும் எனக் கொண்டோர் கற்பனையை அடிப்படையாகக் கொண்டே இக் கதைகள் எல்லாம் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

ஔவையார் விநாயக வழிபாடு செய்யும் வழக்கமுடையார்; அவ் வழிபாட்டின் பயனாகவே, அவர் கைலை செல்ல முடிந்தது எனக் கூறும் கதையும் ஆதார மற்றதே: சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும், சுந்தரரும் கைலை சென்ற நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடும் சேக்கிழார், அவரோடு ஔவையாரும் சென்றார் என்ற நிகழ்ச்சியைக் குறித்தாரல்லர்; அப் புராணம் கூறுவதற்கும், ஔவையார் கதை கூறுவதற்கும் வேறுபாடுகள் இருக்கக் காண்கிறோம்; பெரியபுராணம், சிவபெருமான் அனுப்பிய வெள்ளை யானை மீது சுந்தரர்

சென்றுவிட்டார்; அவர் சென்று விட்டது கண்ட சேரமான் தம்குதிரைமீது அவரைத் தொடர்ந்தார் என்று கூறுகிறது: ஔவையார் கதை, இருவரும் இணைந்தே சென்றனர் என்று கூறுவதோடு, அவ்விருவர் சென்ற ஊர்திகள் என யாதேனும் இரண்டினைக் கூறுவதற்குப் பதிலாக, யானை, தேர், குதிரை என மூன்றைக் குறிப்பிடுகின்றது; இருவர் செல்ல மூன்று ஊர்திகள் ஏன்? அல்லது தேரில் சென்ற மூன்றாவது ஆள் யார்? என்பன பற்றிய தெளிவுமில்லை; மேலும், அப்பாட்டு, விநாயகரை வழிபடுவார்க்கு ஆதாரனை இல்லை என்று கூறி, "யானையும், தேரும், அதன் பின் வரும் குதிரையும் காதம்; கிழவியும் காதம்" என்று கூறுவதன்றி, சேரமான் பெருமாள் நாயனார், சுந்தரர் இவர் பற்றிய வரலாற்றை அறிவிக்கும் ஆற்றலுடையதாகத் தோன்றவில்லை.

மேலும், சங்கப்புலவர்கள் அறிந்து கூறிய கடவுளர்க்களாகச் சிவன், திருமால், முருகன், வருணன், இந்திரன், பலராமன், கண்ணன் முதலியோரைத்தான் சங்கச் செய்யுட்கள் அறிவிக்கின்றனவே யன்றி, அவர் அறிந்த கடவுளர்களில் ஒன்று யானைமுகக் கடவுள் என்று அறிவிக்கவில்லை. ஆதலின், சங்ககாலப் புலவராகிய ஔவையார் விநாயகரை வழிபடும் வழக்கமுடையார் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறில்லை. மேலும், விநாயக வழிபாடு, தமிழர்க்குப் புறமபானது என்றும், சாளுக்கிய இரண்டாம் புலிகேசி என்பானை வெல்லப், பல்லவ நரசிம்மவர்மனால் அனுப்பப் பெற்ற, பெரியபுராணத்தில் சிறுத்தொண்டர் என அழைக்கப் பெறும், அவ்வரசன் தண்டத் தலைவர், பரஞ்சோதி என்பார், கி. பி. 642 இல் சாளுக்கிய தலைநகர் வாதாபியை வென்று அழித்து, ஆங்கிருந்து கொணர்ந்த அரிய பொருள்களுள் யானைமுகக் கடவுளும் ஒன்று என்றும், அதுவே வாதாபி விநாயகர் என அழைக்கப்பட்டது என்றும், அன்று முதல்தான் விநாயக வழிபாடு தமிழ் நாட்டிலும் இடம் பெற்றது என்றும் வரலாற்றுக் குறிப்பு உண்டு.

ஔவையார் வாழ்ந்த சங்ககாலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பர்; இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஒருவர், கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகே, வழக்கத்தில் வந்த விநாயக வழிபாட்டினை மேற்கொண்டிருந்தார் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? ஆகவே, விநாயக வழிபாடு பற்றிய ஔவையார் கதையும் கற்பனையன்றி உண்மையன்று என்பதே முடிபாம்.

பாரிமகளிர் மணங்குறித்துப் பல்வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நாட்டில் நிலவுகின்றன :—பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்க்கு மணம்புரிவித்தார் கபிலர்—பாரியின் அடைக்கலப் பெண்ணை மலையர்க்கு உதவினார் கபிலர்—பாரிமகளிர் இருவரையும் தெய்வீகனுக்கு மணம்புரிவித்தார் ஔவையார்—பாரிமகளிருள் ஒருத்தியை மலையனுக்கு மணம் செய்வித்தார் கபிலர்; மற்றொருத்தியைத தெய்வீகனுக்கு மணம் புரிவித்தார் ஔவையார்—அங்கவை, சங்கவை என்பார் சிங்கள நாட்டுப் பாரிசாலன் புதல்வியர்; அவர்களை ஔவையார் தெய்வீகனுக்கு மணம்புரிவித்தார்—விச்சிக்கோன், இருங்கோவேள் இருவரிடத்துப் பாரிமகளிரை உடன்கொண்டு சென்று பயனின்றி மீண்ட கபிலர், அம்மகளிரைப் பார்ப்பார்பால் அடைக்கலமாக விட்டு, மலையமானிடம் சென்று, அவனை உடன்படுத்திப், பின்பு அம்மகளிரைக் கொடுசென்று அவனுக்கு மணம்புரிவித்தனர்.

இவ்வாறு பாரிமகளிர் மணவினைக்குத் துணைபுரிந்தார் கபிலரா? ஔவையாரா? ஔவையார் துணைபுரிந்தார் எனின் ஒருவர் மணவினைக்கா? இருவர் மணவினைக்குமா? என்பன போன்ற ஐயங்களுக்கு ஏற்றதொரு தெளிவு காண மாட்டாமையாலும், அவ்விருவர், மணவினைக்கு, ஔவையார் தம் அறிவும் ஆற்றலும் துணைபுரிந்ததாகக் காணாமல், அவர் தம் ஆண்டவன் அன்பே பெருந்துணை புரிந்ததாகக் காணப்படுதல் அறிவிற்குப் பொருந்தாது ஆதலாலும், பாரிமகளிர் மணத்திற்கு முயன்றார் கபிலர் எனக்கூறும் புறநானூற்றுச்சான்றும், அம்மகளிரை மலையற்கு மணம் புரிவித்தார் கபிலர் எனக்கூறும், திருக்கோவலூர்ச் சாசனச் சான்றும்

(South Indian Inscription, Vol. VII No. 863) அவரைத் தெய்வீகனுக்கு மணம் செய்வித்தார் ஔவையார் எனக் கூறும் தமிழ் நாவலர் சரித்திரச் சான்றினும் வலிவுடையன, ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கன ஆதலாலும், பாரிமகளிர் மணத்திற்கு ஔவையார் துணைபுரிந்தார் எனக் கூறுவதை உண்மையென ஏற்றுக் கோடற்கின்று.

ஔவையார் வாழ்க்கையோடு தொடர்புடையதாகக் கூறப்படும் பிற நிகழ்ச்சிகளுக்கும் சான்றாக நிற்பது தமிழ் நாவலர் சரிதையில் வரும் ஔவையார் பாடல்களாம்; அத் தமிழ் நாவலர் சரிதையில் காணப்படும் அப் பாடல்கள் ஔவையார் பாடியன அல்ல என்பதே அறிஞர்கள் கருத்து; அதற்கு அவர்கள் காட்டும் ஆதாரங்கள் பல.

"தண்ணீரும் காவிரியே" என்ற செய்யுளைப் பொய்யாமொழிப் புலவர் பாதிபாட, ஔவையார் பாதி பாடினார் என்று கூறுகிறது தமிழ் நாவலர் சரிதை; கம்பர் பாதிபாட ஔவையார் பாதிபாடினார் என்று கூறுகிறது தனிப்பாடல் திரட்டு. இவ்வாறு, பாட்டு ஒன்றே ஆகவும், அப் பாட்டு குறிப்பிடும் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுவதில், தமிழ் நாவலர் சரிதையும், தனிப்பாடல் திரட்டும் வேறுபடுகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணமாம் எனப்படும் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்பெறாத, தொல்காப்பியர் ஏற்றுக் கொள்ளாத, நேரிசை வெண்பாக்களும், எண்சீரடி ஆசிரிய விருத்தமும் தமிழ் நாவலர் சரிதையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்கச் செய்யுட்களில் வழங்கப்பெறாத ஆமலகம், பிரமன், கோடாநுகோடி, கங்காளன், கண்ணுலைம், அகளங்கா, சபித்து, சங்கியாதே போன்ற வடச்சொற்கள் தமிழ் நாவலர் சரிதையில் காணப்படும் ஔவையார் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

ஆகவே, அத்தமிழ் நாவலர் சரிதைக்கண் வரும் பாடல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு கூறப்படும் அக்கதைகளும் ஆதாரமற்றன என்பதே முடிவாம்.

தமிழ் நாவலர் சரிதைச் செய்யுட்களில் காணப்படுவதுபோன்றே, சங்ககாலத்துச் செய்யுட்களில் பயிலாத சில சொல்லாட்சி முறைகள், ஔவையார் பாடியவை எனக் கூறப்படும் ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி முதலாய நூல்களிலும் பயின்றுவரக் காண்கிறோம்.

ச, சை, ஞ இவ்வெழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் வாரா என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது; சனிநீராடு; ஞயம்படவுரை; சையெனத்திரியேல்; சந்ததிக்கழகு வந்தி செய்யாமை; சையோத் திருந்தால் ஐயமிட் டுண்; என்னும் தொடர்கள் அவர் நூல்களில் வந்துள்ளன; சங்ககாலத்துப் பயின்று வாராத, உபகாரம், விடகாரி போன்ற பல வட சொற்களும் அந் நூல்களில் ஆளப்பட்டுள்ளன.

வான்கோழி: என்ற பறவை ஆங்கிலத்தில் டர்க்கி (Turkye) என அழைக்கப்பெறும்; இப் பறவை துருக்கி நாட்டினின்றும் கொண்டுவரப்பட்டது என்க்கருதப்படுவதால் அதற்கு அப்பெயர் இட்டு வழங்குவர்; துருக்கர் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிற்கு வந்தவராவர்; ஆகவே, இப்பறவையைப் பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே நம் நாட்டினர் அறிந்திருத்தல் கூடும். அப் பறவை கோழியின் இனத்தைச் சார்ந்து பெரிதாய் இருந்தமை பற்றி, அதற்கு "வான்கோழி" எனப் பெயர் இட்டு வழங்கினர். ஔவையார், அப் பறவையை அறிந்துள்ளார்; "கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி" என அதைப் பாடியும் உள்ளார்; இரண்டாம் நூற்றாண்டு ஔவையார், பத்தாம் நூற்றாண்டுப் பறவையைப் பார்த்துப் பாராட்டியது எவ்வாறோ!

"மதுரமொழி நல்லுமையாள்" என்ற செய்யுள் ஔவையார், சுந்தரரோடு கைலை சென்றார் என்று கூறுகிறது; "தேவர் குறளும்" என்ற செய்யுளில் வரும் "மூவர் தமிழும்" என்ற தொடர் சுந்தரர் பாடிய தேவாரத்தைப் பாராட்டினர். ஔவையார் என்று கூறுகிறது; மூவர் தேவாரமும், மணிமொழியார் இருமொழியும்

முறைப்படுத்திப் பாராட்டப் பெற்றது அந் நால்வர் காலத்திற்குப் பின்னரே என்பர்; என்றால், சுந்தரரோடு தாமும் கைலை சென்றதாகக் கூறும் ஔவையார் பாடலை உண்மையென்க் கொள்வதா? சுந்தரருக்குப்பின் வாழ்ந்து அவர் பாடலைத் தாமும் பாராட்டியதாகக் கூறும் ஔவையார் பாடலை உண்மையெனக் கொள்வதா?

இம் முரண்பாடுகளையும், இடர்ப்பாடுகளையும் நோக்கின், சங்க நூல்களாகிய அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகைக்கண் வரும் ஔவையார் பாடல்கள் அறிவிக்கும் ஔவையார் வரலாறே அவர் உண்மை வரலாறும்; தமிழ் நாவலர் சரிதையும் பிறவும் கூறும் ஔவையார் வரலாறு அவர் வரலாறு ஆகாது என்றும், மேற்கூறிய சங்கச் செய்யுட்கள்மட்டுமே ஔவையார் பாடல்களாம்; ஏனைய அவர் பாடியன ஆகா என்றும் கொள்வதே அறிஞர்கள் முடிபாம்.

இனி, இவ் விடர்ப்பாடுகளைப் போக்க, ஔவையார் என்ற பெயருடையார் ஒருவரல்லர்; இருவர்; ஒருவர், கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து சங்கச் செய்யுட்களைப் பாடியவர்; மற்றொருவர், பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ் நாவலர் சரிதையில் வரும் பாடல்களையும், பிற நீதிநூல்களையும் பாடியவர் என்று கொள்வாரும் உளர்.

அவ்வாறு கொள்வதால், ஔவையார் சுந்தரரோடும் பொய்யாமொழிப் புலவர் அல்லது கம்பரோடும் தொடர்பு கொள்வதற்கும், விநாயகரை அறிந்து வழிபடுதற்கும், வான்கோழியைத் தெரிந்து பாடுவதற்கும், நேரிசை வெண்பாக்களாகவும், எண்சீரடியாசிரிய விருத்தமாகவும் பாடித் தள்ளுவதற்கும், வடசொற்களையும், வடசொற் சிதைவுகளையும் தம் பாட்டில் வாரி வழங்குவதற்கும் உள்ள தடைகள் நீக்கப்படுகின்றன. என்றாலும், போக்க முடியாப் பெருந்தடைகள் சில புதியவாகத் தோன்றுதலை அவர்கள் அறிய மறந்து விடுகின்றனர்.

தமிழ் நாவலர் சரிதையில் காணப்படும் செய்யுட்களைப் பாடியவர் இரண்டாம் ஔவையாரே என்பதை ஒப்புக்கொள்வதாயின், அச் செய்யுட்கள் கூறும் வரலாறுகள் அனைத்தும், அவ் விரண்டாம் ஔவையாரோடு தொடர்புடைய உண்மை வரலாறுகளாம் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுதல் வேண்டும்; அப் பாடல்களைப் பாடிய ஔவையாரே, பாரிமகளிர்க்கு மணம்செய்து வைத்ததாகவும், அதிகமான் கொடுத்த நெல்லிக்கனி உண்டு நெடுநாள் வாழ்ந்ததாகவும்,

> "பூங்கமல வாவிசூழ் புள்வேளூர்ப் பூதனையும்
> ஆங்குவரு பாற்பெண்ணை ஆற்றினையும்—ஈங்கே,
> மறப்பித்தாய்; வாழ்அதிகா! வன்கூற்றின் நாவை
> அறுப்பித்தாய்; ஆமலகம் தந்து."

அப்பாடல்கள் அறிவிக்கின்றன; இவற்றையும் உண்மையென ஒப்புக்கொள்ளுதல் வேண்டும்; ஆனால், அதியமான் கொடுத்த நெல்லிக்கனி உண்டவர் சங்க காலத்து முதல் ஔவையாரே; பாரிமகளிர் மணத்திற்கு ஔவையார் துணைபுரிந்தது உண்மையாயின், அவ்வாறு துணைபுரிந்தாரும் அம்முதல் ஔவையாராகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை; ஆகவே, முதல் ஔவையார்க்கு உரிய இச் செயல்களைத் தமக்கு உரியதாக இரண்டாம் ஔவையாரும் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு கூறுவது எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாத ஒன்றும்; அவ்வாறு கூறுவது தவறு; ஆகவே, அவ்வாறு கூறும், தமிழ்நாவலர் சரிதைச்செய்யுட்களும் தவறுடையனவே, இவ்விருவரலாறு குறித்துக் கூறும் செய்யுட்கள் தவறுடையன என்பது பெறப்படவே, அவ்விரண்டாம் ஔவையாரின் பிறவரலாறுகளைக் கூறும் பிற செய்யுட்களும் தவறுடையனவே என்று கொள்வதே நேரிய முறையாம்.

ஆகவே, முன்னர் முடித்துக் கூறியதைப்போன்றே, தமிழ் நாவலர் சரிதைக்கண் வரும் பாடல்கள் முதல் ஔவையாரால் பாடப்பெற்றனவும் அல்ல; ஔவையார்

என்ற பெயர்கொண்டு பிற்காலத்தே வாழ்ந்த ஒருவரால் பாடப்பட்டனவும் அல்ல; அவை அனைத்தும் யாரோ பெயர் அறிவியாப் பிற்காலப் புலவர் ஒருவரால் பாடப் பெற்று ஔவையார் தலைமீது சுமத்தப்பெற்ற அநாதைப் பாடல்களே என்று கொள்வதே முடியாம்.

ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி என்ற இந் நூல்கள் ஔவையாரால் பாடப் பெற்றன எனக் கூறப்படுவதும் தவறே எனக் கேட்கலாம் நாலடியார் என்ற நூல் ஒருவரால் பாடப்பெற்ற நூல் அன்று; சங்கம் அமைத்து வாழ்ந்த சமணப்புலவர் பலரும் ஒவ்வொரு பாடல்பாட, அப் பாடல்களை எல்லாம் திரட்டித் தொகுக்கப் பெற்ற நூலே நாலடியார்; இஃது உண்மை யென்பது, ஒரே கருத்தினைக் கொண்ட பல பாக்கள் முன்னும் பின்னுமாக அந் நூலுள் காணப்படுவதால் மெய்ப்பிக்கப்பெறும். அதைப்போன்றே, ஆத்திசூடி முதலிய நூல்களை நோக்கியவழி, ஒரு கருத்தே மீண்டும் மீண்டும் கூறப்படுவது உய்த்துணரப்படும். அதனால், அவற்றை இயற்றியோரும் ஒருவராக இரார்; பலர் பல காலங்களில் பாடின அவற்றைத் தொகுத்து நூலாக ஆக்கினர் என்று கொள்ளத் தோன்றும்; அவ்வாறு பாடிய அவர்கள் அனைவரும் கூடி ஓர் அவை அமைத்து வாழ்ந் திருத்தலுங் கூடும்; அவர்கள் பாடியன ஆதலின், அந் நூலாசிரியர் பெயராக "அவையார்" என்பது குறிப்பிடப் பட்டிருத்தலும்; கூடும் ஔவையார் என்ற சொல் பழந் தமிழ் ஏடுகளில் "அவ்வையார்" என்றே காணப்படும்; "அவையார்" என்பதையும், "அவ்வையார்" என்பதையும் கண்ட ஏடு எழுதியோர், "அவையார்" என்ற சொல் தோன்றிய காரணத்தை அறியமாட்டாமையால், அச் சொல்லை, "அவ்வையார்" என்ற சொல்லின் பிழை பட்ட வடிவமாகக் கொண்டு, அவையும் "அவ்வையார்" என்றே திருத்தியிருத்தலும் கூடும்; பின்னர் அதுவும் ஔவையார் என்றே எழுதப்பட்டிருத்தலும் கூடும்; இம் முறையால் ஓர் அவையைச்சார்ந்தோர் பாடித்தொகுத்த அந்நூல்கள்,

ஔவையாரால் பாடப் பெற்றனவர்கக் கருதப்பட்டது எனக் கொள்வாரும் உண்டு,

சங்க காலத்தைதப்போன்றே, பிற்காலத்திலும் பெண் பாற்புலவர் பலர் வாழ்ந்திருத்தலும் கூடும்; முதலில் தாய் என்ற பொருள் குறிக்கவந்த "அவ்வை" என்ற சொல் பின்னர், முதிர்ந்த அறிவுடைய பெண்ணைக் குறிக்கவும் வழங்கியிருத்தலும் கூடும்; இம் முறையால், பிற்காலப் பெண்பாற்புலவர் ஒவ்வொருவரும் ஔவையார் எனவே அழைக்கப்பட்டிருத்தலும் கூடும்; அத்தகைய பெண்பாற் புலவர்களுள் ஒருவரோ, பலரோ. மேற்கூறிய நூல்களைப் பாடியிருத்தலும் கூடும் எனக் கொள்வதாயினும் இழுக்கு ஒன்றும் இல்லை என்க.

பதிப்பாளர் :

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்.,
1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1.

தலைமை நிலையம் :

98, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி - 6.

விலை ரூ. 1 – 75

அப்பர் அச்சகம், சென்னை - 1